

**ПРАВОСЛАВНАТА ЦЪРКВА
ЗА ОКУЛТИЗМА**

**ПЪТИЩА
ВОДЕЩИ
КЪМ
АДА**

**СБОРНИК БЕСЕДИ
СТАТИИ И РАЗКАЗИ**

**Православная церковь
об окултизме
Дороги, ведущие в Ад
САТИС
Санкт-Петербург
1996**

ПРЕДИСЛОВИЕ

От българските издатели

Любезни читателю, настоящият сборник е съставен от беседи и статии от духовници и светски лица, публикувани в печата в периода 1991-1995 година. Той съдържа и разкази на потърпевши и свидетели, които са практикували или изучавали окултизъм. Ние считаме, че книгата сама говори за себе си и възнамерявахме да оставим текста ѝ без предговор, но едно много печално явление, което е пуснало здрави корени на родна почва, ни задължава да вземем отношение.

Окултизмът, макар и не особено привлекателен за прагматичната натура на повечето българи, започва безпрепятствено да заема все по-сериозни позиции сред обезверените млади хори. Разбира се, той е достатъчно добре замаскиран под заглавия от медицински, спортен или приложно-психологически характер. Не липсва и изобилие от откровена “мистика”, обещаваща бърз просперитет в духовен и социален план. Но не това е най-страшното, защото тази инвазия може да бъде проследена във всички европейски страни (където тези занимания вече не са толкова на мода) и особено в Америка. По-страшно е друго. Наблюдава се очевидна тенденция, както сред светската интелигенция, така и сред духовенството, да не се проявява задълбочено и сериозно отношение към тези проблеми и най-вече - да се отрича тяхната действителност.

Скъпи читателю, ние ти предлагаме превода на настоящата книга, за да преодолеем с Божия помощ и според силите си тази тенденция. Нека знаем, че не ще можем да се противопоставим на злото, ако отричаме неговото съществуване. Това е равносилно на духовен инфантилизъм. Нека не затваряме очите си пред съществуването на тъмните сили. Нека бъдем осветлени за тяхната същност и произход. Нека знаем за последиците от техните действия. И нека не бъдем лековерни и да не мислим, че духовната криза ще бъде преодоляна, ако се правим, че не я забелязваме.

Пишещият тези редове е на мнение, че повечето от тези, които днес масово превеждат и разпространяват окултна литература или пък участват в телевизионни предавания, които занимават зрителите с астрология или “сврхъ естествени” феномени, не са навлезли дълбоко в сатанинските бездни. Движат ги не духовни, а комерсиални, в една или друга форма, интереси. Обръщайки се към тях, ние искрено и от опит ги умоляваме: „Скъпи братя и сестри, не избирайте като поле на вашите интереси и изява тази дейност! Това, което днес ви изглежда привлекателно и логично със своята нестандартност и свободомислие или пък с философска и психологическа задълбоченост, утре ще се окаже най-жестокият ви тиранин, изискващ от вас да изоставите духовните си стремежи за сметка на може би наистина “смайващи” временни успехи, чиято причинно-следствена връзка води в ада. А псевдодуховността, с която всичко това е замаскирано, не е нищо повече от своеобразен начин за преподаване на познание за силите и законите на естеството (подобно на математиката, физиката, химията, медицината, психологията и пр., но напълно лишен от морал), от който безплътните сили на злото се нуждаят, за да материализират волята си сред хората. Не ставайте техни съработници, защото делата им са безплодни. Те не притежават реално битие, а единствено главозамайваща с мащабите и разнообразието

си форма. Тяхната цел е да откупят на цената на индивидуалния ви просперитет вашата безсмъртна душа. Не бивайте лекомислени единствено поради апетитите на времето, в което живеем! Чака ни Вечността! Ако пък вашето човешко любопитство не ви дава мира, обърнете се за съвет към свещеници, запознати с тези проблеми, или пък към специализирана по въпроса православна литература. Помнете: Окултизмът е хладнокръвно към жертвите си оръжие, придружено с подробни указания за използване, но най-често без адрес на “производителя”. Не се ползвайте от него, за да не давате след време отчет за жертвите си и да не се окажете Богоборци, преди дори да сте познали Господа.“

На тези пък, които трайно са установили интересите си в тази област и са станали зависими от заниманията си до степен на неприемане на Богоустановения ред, желаем да кажем: „За Бога никога не е късно да се покаем, но нашите дни са преброени!“

На всички останали, които вземат в ръцете си тази книга, желаем никога да не се докосват до това гибелно знание, станало причина за прогонването на прародителите ни от Божия рай. Нека не проявяват детинска наивност и да не вярват, че окултните занимания са невинно развлечение за скучаещи домакини, подобно на кръстословиците, както се опитват да ни убедят вестниците, публикуващи “астрологически прогнози”. Светът на тъмните сили е реалност и ние трябва да браним душите и сърцата си от него.

Илия Христов

МОЛИТВА

из последованието

МОЛЕБНО ПЕЕНЕ

ЗА ОБРЪЩАНЕ НА ЗАБЛУДЕНИ

Всевишний Боже, Владико и Създателю на тварите, изпълващ всичко с величието Си!

На Теб, вседаряващият ни Господ, принасяме благодарност ние недостойните, защото не се отвърщаш от нас поради беззаконията ни, но ни преварваш с щедростта Си.

Ти Си изпратил за наше спасение Своя единороден Син, благовестил Си ни и безмерното Си снизхождение към човешкия род, защото искаш и очакваш да се обърнем към Тебе и да бъдем спасени. Ти, снизхождайки към немощите на нашето естество, укрепвайки ни с всесилната Си чрез Твоя Свети Дух благодат, утешавайки ни чрез спасителната вяра и съвършената надежда за вечни блага, ръководиш Своите избраници към небесния Сион, обгрижвайки ги като зеницата на окото Си.

Ние, Господи, изповядваме Твоето велико и безпределно човеколюбие и милосърдие, но виждайки множеството попълзновения, най-прилежно Те молим, всеблагий Господи. Ела над Своята църква и погледни, защото, макар и да сме приели Твоето спасително благовестие и радостта Ти, тръните на суетата продължават да вършат своето - у едни малоплодно, у други безплодно - и поради умножаващите се поради това беззаконие ереси, те се противопоставят чрез разколи на Твоите евангелски истини, отстъпват от Твоето достойние, отхвърлят благодатта Ти и предават себе си на съд пред Твоето Всесвето Слово.

Бъди милостив, Те моли Твоята църква, представляваща Тебе, Началника и Извършителя на нашето спасение Иисуса Христа. Бъди милостив към нас, укрепи ни в правоверие чрез силата Си и просвети разумните очи на заблудените чрез Своята Божествена светлина, та да разберат истината Ти. Смекчи ожесточението и отвържи слуха им, та да познаят гласа Ти и да се обърнат към Тебе, нашия Спасител. Изправи, Господи, развращението и живота им, несъгласни с християнското благочестие. Направи така, та всички да живеем свято и непорочно, за да се вкорени спасителната вяра и да пребъде плодоносна в сърцата ни. Не отвърщай лицето Си от нас, Господи, въздай ни радостта на Своето спасение. Дарувай, Господи, със света ревност и пастирите на Своята Света църква, та да разгърнат евангелската си загриженост и за спасение и обръщане на заблудените. И ръководени така, всички да достигнем до съвършена вяра и истинска любов. И там, заедно с лика на пречистите небесни сили да Те прославим Тебе, нашия Господ, Отца, Сина и Светия Дух, сега и всякога, и във всички векове.

Амин.

По книгата: Последование на молебна пеене "За обръщане на заблудени", което се пее в Неделя Православна и при случай на нужда. СПб. 1902. (Преведена свободно от руски. Бел. ред.)

Йеромонах Серафим Роуз
ЖИВОТЪТ ДНЕС Е СТАНАЛ
НЕНОРМАЛЕН

Защо е важно човек да има православен светоглед и защо днес е много по-трудно той да бъде придобит, отколкото в миналото?

През отминалите векове - например в Русия през XIX век - този светоглед е бил част от православния живот и е бил поддържан от околната действителност. Там, освен другите общности, е имало и повече от хиляда официално регистрирани манастира. Монашеството било общопризната част от живота. Наистина в повечето семейства някой - сестра или брат, чичо, дядо или по-далечен роднина - били монах или монахиня, без да говорим за другите примери на православен живот - странниците и юродивите ради Христа. Повечето от масово четените книги били православни. Самият всекидневен живот бил труден за повечето хора. За да преживяват, те не възлагали големи надежди на живота, а и смъртта не била рядкост. Всичко това подкрепяло учението на Христа за реалността и близостта на другия свят.

Сега всичко е променено. Нашето Православие е островче сред света, който живее според съвсем други принципи и тези принципи с всеки изминал ден все повече се променят към по-лошо и все повече ни отчуждават от него. Много хора се подлагат на изкушението да разделят живота си на две категории: на всекидневен живот на работното място със светските приятели в светските дела и на православен, според който живеем през неделите, през другите дни от седмицата, или когато имаме време за това. Но ако погледнем по-внимателно светогледа на такъв човек, той често е странна комбинация от християнски и светски ценности, които всъщност не могат да бъдат смесвани.

Всеки, който погледне нашия съвременен живот в перспективата на онзи нормален живот, който са водили хората през отминалите времена, не може да не бъде поразен от това, колко ненормален е станал животът сега. Самото разбиране за авторитет и послушание, приличие и вежливост, поведение в обществото и частния живот - всичко рязко се е променило, обърнало се е наопаки, като изключим няколко отделни групи - обикновено християни от едно или друго изповедание, които се опитват да запазят т. нар. старомоден начин на живот.

Нашият ненормален живот днес може да бъде характеризирани като развален и разглезен. Със съвременното дете още от младенческата му възраст се отнасят като със семейно божество: прищевките му се удовлетворяват, желанията му се изпълняват, то е заобиколено от играчки, развлечения, удобства, него не го учат и възпитават в съответствие с основните принципи на християнското поведение, а му позволяват да се развива в онова направление, към което се насочват неговите желания. Обикновено е достатъчно то да каже: “Аз искам” или “Аз не искам”, за да се преклонят пред него услужливите му родители и да му позволят да постъпва, както поиска. Може би това не се случва “във всички семейства” и “през цялото време”, но се случва достатъчно често и дори родителите, които имат най-добри намерения, не могат изцяло да го избегнат.

Когато такъв човек пораста, той естествено се обгражда със същото, с което е свикнал от детинство: с удобства, развлечения, играчки за възрастни. Такъв живот става постоянно търсене на “развлечения”, които дотолкова са лишени от каквото и да е сериозно значение, че прищълец от която и да е страна на XIX век, като гледа нашите популярни телевизионни програми, лунапарковете, рекламата, филмите, музиката - почти всеки аспект от съвременната ни култура - би си помислил, че е попаднал в страна на някакви безумци, загубили всякаква връзка с всекидневната реалност. Ние често не си даваме сметка за това, защото живеем в това общество и го възприемаме като даденост.

Някои доскорошни изследователи на нашия съвременен живот нарекоха младежта на днешния ден “поколение на мен”, за което са характерни поклонението и обожаването на самия себе си, което препятства развитието на нормалния човешки живот. Други говорят за “пластмасова” вселена или фантастичен свят, в който днес живеят толкова много хора, които не са в състояние да застанат с лице към реалностите на околния свят или да се приспособяват към нея, или да се обърнат към собствените си вътрешни проблеми.

Когато поколението “на мен” се обръща към религията, което много често се среща през последните десетилетия, това обикновено е някаква “пластмасова” или фантастична форма на религия: религия на “саморазвитието” (при която обект за поклонение си остава “Азът”), на промиване на мозъците и контролиране на мислите, на обожествени гуру или свами, на търсене на НЛО и “извънземни” същества, на ненормални духовни състояния и усещания.

За нас е важно да осъзнаем, когато днес се опитваме да водим християнски живот, че светът, който е създало нашето разглезено време, предявява към нашата душа изисквания, които, трябва да признаем, са тоталитарни. Това лесно може да бъде разкрито в получените през последните години толкова широка известност извършващи душата култове, които изискват подчинение на самозвания “светец”. В светския живот това може да се забележи тогава, когато човек се сблъсква не с отделно изкушение тук или там, а с постоянно състояние на изкушение например във вид на

фонова музика, която се чува навсякъде - в супермаркетите, учрежденията, или във вид на указатели и обяви из градските улици, на рокмузиката, която стига също и до горските пътеки и къмпингите, или в къщи, където телевизията често се превръща в господар на дома, диктуващ съвременните ценности, мнения и вкусове.

Смисълът на това всеобхватно изкушение, което днес напада хората, е в следното: живеј с днешния ден, наслаждавай се, отпусни се, чувствай се добре. Като символ на нашето безгрижно, преследващо развлеченията, самозалъгващо се време може да послужи нашият американски Дисниленд.

Но може да бъде зададен въпросът: какво отношение има всичко това към нас, които се опитваме, доколкото можем, да водим трезвен, православен християнски живот? Голямо! Ние трябва да осъзнаем, че животът около нас, колкото и ненормален да е, е онова място, в което ние започваме нашия собствен християнски живот. Каквото и да направим с него, с каквото и действително християнско съдържание да го напълним, той все пак носи върху си отпечатъка на “на мен” поколението.

Съществува един лъжлив подход към живота около нас, който мнозина приемат, като мислят, че тъкмо това е образецът, според който трябва да постъпват православните християни, а именно - да са в крак с времето: да се приспособяват към рокмузиката, към съвременните моди и вкусове и към целия ритъм на нашия джазов съвременен живот. Често по-старомодните родители имат ограничен досег с него и живеят повече или по-малко изолирано със свой собствен живот, но те ще се усмихват, когато видят, как децата им следват най-новото безумство, и ще си мислят, че това е безвредно.

Този път е истинско нещастие за християнския живот, той е смърт душата. Някои все още могат външно да живеят пристойно, без да се борят с духа на времето, но вътрешно са мъртви, и което е най-печално, децата им ще платят за това с различни психически и духовни разстройства и болести, които се разпространяват все повече и повече. Християнинът трябва да се различава от света и това трябва да е едно от основните неща, които той следва да усвои като част от своето християнско възпитание. Иначе няма смисъл да се нарича православен християнин.

Ние трябва дълбоко да разберем в какви времена живеем, колко малко всъщност знаем и чувстваме нашето Православие, колко далеч сме не само от светците на древността, но дори и от най-обикновените православни християни, които са живели преди сто години или дори само преди едно поколение, и колко силно трябва да се стремим дори към това да оцелеем просто като православни християни.

Какво можем да направим, за да добием такова съзнание и разбиране, и как да го направим плодотворно в нашия живот?

Първо, тъй като независимо от желанията ни ние се намираме в света, трябва твърдо и реалистично да го възприемаме заедно с изкушенията му, без да му се поддаваме. Ние трябва да разбираме, че онова, което ни се внушава, произлиза от един източник - то има определен ритъм, определено идейно съдържание: това е идеята за самопоклонението, отпускането, безразличието, наслаждението, отказът дори от най-малката мисъл за друг свят, която ни се натрапва в различни форми. Фактически това е обучение в безбожие. Ние, след като знаем какво именно се старее да направи с нас светът, трябва активно да се защитаваме, формулирайки и давайки гласност на православния си християнски отговор на това въздействие. Откровено казано, като наблюдаваме как живеят в днешния свят православните семейства и как предават

православието си, може да се създаде впечатлението, че в тази битка те най-често губят, а не печелят. Броят на православните християни, които запазват в цялост своето лице и не се променят по образа на съвременния свят, наистина не е голям.

Все пак обкръжаващият ни свят не бива да бъде разглеждан като изцяло лош. Всъщност, за да се запазим като православни християни, ние трябва да бъдем достатъчно разумни, за да използваме за целите си всичко, което е положително в него.

Детето, което от малко е привикнало към класическата музика, душата на което се е развивала под нейното влияние, не се поддава на изкушенията на грубия ритъм, на "рока" и другите форми на съвременната псевдомузика в онази степен, в която им се поддава порасналият без музикално възпитание. Такова едно музикално възпитание, според думите на оптинските старци, очиства душата и я подготвя към приемането на духовните впечатления.

Детето, което е привикнало към хубава литература и поезия и което е усетило въздействието ѝ върху душата си, няма да стане привърженик на съвременната телевизия и евтините романи, които опустошават душата и я отклоняват от християнския път.

Детето, което се е научило да вижда красотата на класическата живопис и скулптурата, няма лесно да бъде въвлечено в извращенията на съвременното изкуство и няма да се стреми към безвкусните изделия на съвременната реклама и порнография.

Детето, което знае поне нещо за световната история, особено от християнските времена, за това, как хората са живели и мислили, в какви грешки и капани са попадали тогава, когато са се отклонявали от Бога и Неговите заповеди, и какъв достоен за слава живот са водели, когато са Му били верни, ще може да разсъждава за живота и философията на нашето време и няма да тръгне като слепец след първата философия, с която се сблъска.

Изобщо човек, който е добре запознат с най-добрите плодове на светската култура, има много по-големи възможности да води нормален и ползотворен живот на православен християнин, отколкото онзи, който се е обърнал към православието и притежава познания единствено за съвременната популярна култура. Онзи, който се е обърнал към православието веднага след "рок" културата, и изобщо всеки, който си мисли, че ще може да съчетае православието с култура от такъв тип, ще трябва да премине през много страдания, преди да стане един наистина сериозен православен християнин, който е в състояние да предаде вярата си и на други. Без страдания и разбиране, православните родители ще отгледат деца, които ще бъдат погълнати от съвременния свят.

Затова в битката си против духа на този свят ние трябва да използваме най-доброто, което той може да ни предложи, за да отидем по-напред от това по-добро. А то, ако ни стига мъдростта да го виждаме, ни се посочва от Бога и Православието, а ние от своя страна трябва единствено да се възползваме от него.

Из книгата на йеромонах Серафим (Роуз) "Светото Православие - XX век". М.: Донской манастир, 1992.

Н. Пестов

САТАНАТА И ТЪМНИТЕ СИЛИ

“Ето, давам ви власт да настъпвате на змии и скорпии.”

(Лук. 10:19)

Както пише епископ Игнатий Брянчанинов: “Гибелта ни е станала чрез унищожаването на общуването с Бога и чрез встъпване в общуване с падналите и отхвърлени духове. Спасението ни е в разтрогването на общуването със сатаната и във възстановяването на общуването ни с Бога”.

В живота си нито един християнин не ще избегне срещите с тъмната сила. “В света сатаната се бори с Христа, а бойното поле са сърцата на хората”, пише Достоевски.

Тук най-важното е да бъде открито присъствието му, което най-често е тайно, но понякога и съвсем явно. Ето какво пише за това св. Иоан Кронщадски:

€,Когато пристъпим искрено да работим за Господа и силно засегнем гнездящите в нас демони на страстите ни, тогава те се въоръжават срещу ни с цялата си адска злоба, с всичките си страхове и силни пристрастия към земните блага дотогава, докато не ги изгоним от нас с усърдна молитва или с причастяването ни със Светите тайни.

Поради това и беснуващите са спокойни, докато не ги изправят пред някоя светиня. А откъде се взима необикновената им сила, когато ги изправят, отвращението им от светинята, хуленето, оплюването и пронизителният им вик?

Ето обяснението на неразбирането, защо беснуващите се или така наречените “викащи” крещят по време на литургия, или когато ги приближат до светите мощи. Това е, защото бесовете се срещат с благодатта, която ненавиждат и която е по-силна от тях, която ги изгаря, изтиква, поражява, гони ги вън от любимото им жилище.“

Трябва ли да се страхуваме от сатаната и от неговото войнство? Да, те наистина са силни и страшни.

Преподобният Серафим казвал, че „ако Господ би позволил, сатаната би могъл с единия си нокът да заличи от земята целия човешки род.“

А отец Александър Елчанинов е писал: „Колкото по-дълго живее човек, толкова поубедително вижда, колко е силен сатаната.“

Но християнинът не бива да се страхува от него. От момента на Христовото Възкресение звучат победните Му думи: „Аз победих света“ (Иоан. 16:33) и „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята“ (Мат. 28:18). Силата на Господа и Неговия Кръст, както и благодатта на тайнствата, и добродетелта на смирението са такива, че спасяват от сатаната всички, които с вяра се обръщат към Него за помощ.

Подвижниците на благочестието и светците ни дават безбройни примери за безстрашие пред тъмната сила.

Ето пример за това от живота на подвижницата на благочестието, духовната дъщеря на преп. Серафим - Елена Василиевна Мантурова.

Преди постъпването ѝ в Дивеевската обител Елена Василиевна живеела заедно с брат си Михаил и неговата съпруга. Веднъж връхлетяла страшна буря. Цялото семейство се събрало в стаята ѝ, където в ъгъла тя спокойно се молела. Изведнъж, след една силна светкавица, оттам, където стояла подвижницата, се чул неестествен звук, подобен на котка.

Този звук довел всички присъстващи в ужас и те се обърнали към Елена Василиевна. „Не се бой, брате, не се бой, сестро - казала спокойно тя. - Та това е дяволът.“ Тя сътворила кръстно знамение на мястото, откъдето се чул викът, и

добавила: „Ето че вече го няма. Нима той може да ни стори нещо?“ Въдворила се тишина и всички се успокоили.

Трябва да отбележим, че Господ позволява на дявола да плаши или да напада видимо (явно) само онези християни, които вече са израсли и укрепнали духовно, заради усъвършенстването им в духовната борба. Нему не е дадено да се показва по видим начин на онези, които тепърва навлизат в духовния живот. Но на подвижниците на благочестието и на светците често се налага да претърпяват зло от него.

Ето още един случай, станал с Елена Василиевна.

Една вечер тя четяла Псалтира в долната църква на Дивеево. Изведнъж от горния вход някой се спуснал бегом по стълбата, втурнал се в църквата, в която се молила, и се претърколил с толкова шум и трясък, че спящите около нея сестри се събудили.

Друг път, в същата църква, тя чула как някой почукал на вратата. Отишла да отвори и видяла някого, който стоял пред нея в саван.

Когато научил за тези нападения, преп. Серафим забранил на Елена Василиевна да остава сама в храма.

Както казвал старецът Адриан (от Югската пустиня), който претърпял много от нападенията на тъмната сила: „С какви ли не страхове, бедствия, бесовски клопки и непоносими страшилища е изпълнен въздухът така, че ако човек би прозрял това, едва ли би останал жив. Но всичко това е скрито от нас от благия Промисъл на Господа и по Милостта Му.“

Той също така казвал: „Тези изкушения и клопки трябва неизбежно да засегнат всеки човек. А тогава той ще се чувства измъчен и ще му е тежко.“

Според учението на Светите отци съществуват три степени на влияние на тъмната сила върху човека.

Първата степен е пробуждането в душата на едни или други страсти, на склонност към грях, зараждането на различни пристрастия.

Ако тъмната сила не успява в това и човекът успешно се бори с нейните изкушения, тя започва да го напада чрез околните, като възбужда в тях недоволство, вражда и ненавист към подвижника на благочестието. Настройва срещу него и близките му, които започват да го измъчват чрез внушения да отстъпи от праведния път.

Ако не успее и в това, или ако подвижникът живее уединено, на бесовете бива разрешено да се явяват открито на подвижника и да го плашат с разни страхове.

При това за по-силните духом се допуска и физическо нападение върху им. Така например е бил пребит от бесовете преп. Антоний Велики.

В тази борба се каляват духовните сили на светците и подвижниците и им се приготвят победни венци.

Трябва да се спомене, че онези светци и подвижници, на които е било дадено да се срещнат отблизо с тъмната сила при противоборството с нея, не обичали много да говорят за това, като са считали, че е ненужно и опасно.

Друг пример е старецът Алексей Мечев, който никога не казвал на духовните си деца за бесовете. Те сякаш не съществували за него, той не искал да ги познава. Неговата молитва и осияването от Св. Дух прогонвали от него и от духовните му чада цялата тъмна сила и затова той сякаш не се срещал с нея.

И надали християнинът изобщо трябва да се запознава със сатаната, с неговото царство, с неговите свойства и прояви.

Може би тук следва да се ограничим с това, което ни откриват Св. Писание и творенията на Светите отци на Църквата.

И макар че християнинът трябва да знае за всички видове въздействия на тъмните сили върху душата му, не бива да се търси и чете такава литература, която непосредствено открива образа на най-страшния човешки враг и онази бездна от ужаси, грехове, пороци и безобразия, които са насадени от него.

Защо душата да се спуска в тъмата, когато спасението ѝ е в приобщаването към светлината? И полезно ли е да се вдихват отровните изпарения, които се надигат от тази тъма? А ако изпаренията ѝ проникват в нас, трябва час по-скоро да ги напуснем и да търсим чистия въздух - полъха на Св. Дух.

Трябва също така да помним, че според закона на подражанието всичко, което се поражда от сатаната, е опасно - всички видове на порок и грях, на страсти и пристрастия, на лъжи и лъжеучения, на душевно безобразие и нечистота. И колкото по-далеч се намираме от тях, колкото по-малко влияние оказват на душата ни, в толкова по-голяма безопасност сме.

Безусловно всички новопристъпили към духовен живот, които все още не са укрепнали, трябва да проявяват голямо внимание относно тъмните сили. Според съвета на един опитен в духовната бран йеромонах те не бива да си възлагат непосилни духовни подвизи:

„Не дразнете врага. По-добре е той да ви забелязва по-малко. Не ще издържите борбата с него. Той не прощава не само добрата постъпка, но дори и молитвата.“

Затова малцина от пастирите се нагърбват с такива задачи, като прогонване “с молитва и пост” (Мат. 17:21) на тъмната сила от обзетите от нея (“бесноватите”). А онези от тях, които са правели успешно това, обикновено са претърпявали гонения: срещу тях се опълчвали околните, прогонвали са ги, премествали са ги от едно място на друго и т. н.

Обаче светците и ревностните подвижници на благочестието не се плашели и не се плашат от всичките козни на врага, насочени срещу тях. Нещо повече - при видимо нападение на тъмната сила срещу тях светците винаги са побеждавали. Някога сатаната в образа на лъв нападнал преп. Сава Освещени. Нахвърлял се и се отдръпвал назад, отново се нахвърлял и отново отстъпвал. Виждайки, че звярът ту се нахвърля, ту отстъпва, преподобният му казал: „Ако имаш власт от Бога да ме погълнеш, защо отстъпваш? А ако ли нямаш, защо се трудиш напразно? Защото чрез силата на моя Христос аз ще те надвия, лъве.“ И бесът веднага изчезнал.

И когато на християнина се наложи да се срещне - наяве или насън - в живота си с тъмната сила или с нейна проява, трябва само да си спомним за онова непобедимо оръжие, което той притежава. А това оръжие е Христовият Кръст, с който трябва да се оградим, а също така и християнското смирение. За последното преп. Силуан Атонски пише така: „Войната (с тъмната сила) е упорита, но само за гордите, а на смирените е леко, защото те са възлюбili Господа и Той им дава Своето силно оръжие - благодатта на Св. Дух, от която се боят нашите врагове, защото тя ги гори.“

Впрочем, ако християнинът не трябва да се бои от видимите нападения на тъмната сила, то той трябва винаги да знае за постоянното ѝ и невидимо за телесните очи въздействие върху му, да има ясна представа за него и непрекъснато да се бори с това въздействие.

Както пише архиепископът Арсений (Чудовски): „Светите подвижници не съветват да се боим от вражеските козни, които се проявяват в борбата срещу помислите и т. н., защото демоните могат само да ни плашат, но не е по силите им да овладеят нашето същество, ако се оградим с молитва, кръстно знамение и духовна трезвост. Страхът само прави слабо сърцето ни и парализира всичко, което ни прави силни срещу вражеската сила.“

Когато е обхванат от някаква страст или забелязва у себе си пристрастие към нещо, когато наблюдава в душата си състояние, което е противоположно на плодовете на Св. Дух (любов, радост, мир и т. н.) - отвращаване от всичко добро, неприязън, студенина към хората, униние, безпокойство, гнетяща тежест - християнинът трябва ясно да съзнава, че душата му в някаква степен е завладяна от тъмната сила.

Според учението на преп. Антоний Велики: „Демоните не са видими тела, но ние им служим за такива. Когато душите ни приемат тъмни помисли, ние приемаме самите демони и ги правим явни с телата си.“ В тези случаи християнинът незабавно трябва да се въоръжи духовно и да започне да се моли.

Лукавият обаче не може да бъде победен със собствени сили. Победата се постига само чрез силата на Христос и на Неговия Кръст. Затова и борбата ще се състои предимно в прилежна молитва за застъпничество и участие в тайнствата Покаяние и Причастяване.

При тези случаи от молитвите се четат: „Да възкръсне Бог“, Символът на вярата или 90-и псалом.

В някои случаи (например при силни прояви на някаква страст), може би ще се наложи към молитвата да се присъедини и постът. При това трябва да се помни, че Господ най-често допуска нападките на лукавия срещу нас или при проява на гордост, или като наказание за някакъв грях. Затова и молитвата за застъпничество трябва да започва с покаяние за онези грехове, които ни подсказва съвестта.

*Из книгата на Н. Пестов “Современная практика православного благочестия”.
Спб.: Сатисъ. т. 1. 1995.*

ИЗПОВЕД НА ЕДНА САМОУБИЙЦА

Аз съм на 38 години, имам висше образование, живея в Сибир, в Кемеровска област. Работила съм по вахтения метод в едно от газодобиващите управления на Томска област. Много ценях работата си.

Винаги съм се интересувала от аномалните явления, четях статии и често мислех за това. След време в продължение на няколко години и с мен започнаха да се случват странни явления: ту някакъв полтъргайт се “засели” в апартамента ми, ту се появяваха и изчезваха някои предмети. Не се страхувах и поощрявах “барабашките”, като смятах, че те са проява на “симпатичен домашен дух”. Поне някакво развлечение в не особено разнообразния сибирски живот. Тогава дори не можех и да предположа до какво ще доведе тази симпатия.

Родителите ми, които са кръстени в детските им години, не вярваха в Бога, като считаха, че църковният живот е предразсъдък от миналото. И все пак, когато съм била на пет години, баба ми ме завела в един храм и тайно от родителите ми ме кръстила.

Оттогава душата ми някъде в дълбините си запазила вярата си в Бога, но аз се стараех да не мисля за Неговото битие и рядко влизах в църква.

Аз живеех, меко казано, не много праведно, което всъщност послужи и като повод за моето уволнение. Така загубих работата си, която, между другото, ми носеше добър доход. Уволнението ме потресе и аз престанах да спя, започнах да вдигам кръвно, а веднъж получих и тежък сърдечен пристъп.

И ето че на фона на това безсъние и униние аз чух успокояващи гласове, които ми предсказваха прекрасно бъдеще. Веднага си помислих, че или полудявам, или се разболявам от шизофрения. С нищо друго не можех да си обясня тези гласове, най-малко пък с нечиста сила. Щом се появиха мислите ми за полуда, “гласовете” започнаха да ме уверяват в обратното, а като доказателство например ми демонстрираха движение на минутната стрелка на часовника напред-назад. Тези движения на стрелката виждаха и приятелите ми. Те обаче ги възприемаха като фокуси, които уж съм правела с помощта на магнити или по други начини (преди време работех като шлосер на контролно-измервателна апаратура).

Отначало тези гласове се представяха като “енергоинформационни същности”. Беседите ставаха нощем. И аз разговарях уж с “централния компютър на енергоинформационното поле” (такива названия, дори след като завърших следването си, бяха за мен неизвестни, загадъчни).”Те” разказваха как нощем “снемат” информация от хората, при което сърцето на някои контактъори не издържа и те умират от инфаркт. Аз се отказах да общувам, защото съвсем не ми беше до това. Загубих работата си, а тук ме преследва нещо ненормално. А и в “техните” разкази нямаше нищо ново и аз започнах да се надсмивам над “същностите”, понеже бях съвсем уверена, че съм се побъркала.

Тогава “те” избраха друг, по-ефикасен вариант. Аз чух гласа на баба си, майката на майка ми, която ме е отгледала (бях кръстена от баба си по бащина линия), и гласа на една моя починала приятелка. Заплаках горчиво и окончателно повярвах, че това са гласове на мили на сърцето ми хора. “Близките” ми съобщиха, че се намират в ада: баба ми заради безбожието си, а приятелката ми - заради лошото си поведение (моето обаче не бе по-добро). Те ми предрекоха същата участ.

Започнаха да ме молят да напусна този живот доброволно. Казаха, че тук вече нищо не ме задържа, дъщеря ми е уредена, с мъжа ми няма да живея добре, а майка ми ще мога да прибера при мене, когато поискам... В края на краищата аз се съгласих.

“Те” ми заповядаха да се напия с водка и ми съобщиха, че през нощта най-сетне ще ме приберат при себе си. И ми демонстрираха как ще стане това. По тялото ми отгоре надолу се спусна някаква вълна към областта на сърцето. И в този миг то спря. Аз се опитах да извикам, но не можах. Тогава вълната мина към краката ми и излезе от тях, като продължи нататък. След секунда сърцето ми отново заби.

Едва тогава разбрах, че бях на косъм от смъртта. “Те” само ме попитаха: „Е, какво?! Успя ли да извикаш за помощ?“ С това искаха да кажат, че могат, но не ме прибират насила. И като доказателство за силата си показваха различни фокуси: лицето ми в огледалото ту ставаше гладко като на дете, ту изсъхнало и набраздено от бръчки като на старица.

Предсмъртното си писмо написах под “тяхната” диктовка.

Напих се и заспах. Събудих се посред нощ в три часа със силно главоболие, но жива. “Гласът” ми съобщи, че сърцето ми е издържало, и това ме накара да размисля.

Намерих сили да стана, да доближа масата и да унищожа писмото. Гласовете обаче не спираха. В стаята с тътен нахлу някаква сива, воняща мъгла, а главата ме стегна така, че ми се струваше, че още малко и ще изгубя съзнание. Аз затисках с длани ушите си, но тътенът не спираше.

Тогава ги видях. Те приличаха на лунната пътека по набраздената повърхност на някое плитко езеро. Тогава се досетих да ги свържа с нечистата сила и се прекръстих. Съществата веднага изчезнаха, стихна и тътенът, а аз отново легнах и веднага заспах.

След това в душата ми се появи някакво умиротворение и спокойната увереност, че това повече няма да се повтори. Но към вечерта отново започна да ме обхваща познатият див страх, който обикновено предшестваше появата на нечистата сила. Наложих се дори да извикам бърза помощ, за да ми направят успокоителна инжекция. Тази нощ спях като пребит.

На следващия ден, неделя, си спомних за баба си и реших да отида на църква. Помолих се, както можех, по молитвеника, който неотдавна ми беше подарила братовчедка ми, и купих икона на Богородица.

Не рискувах да ношувам сама - поканих при себе си две приятелки. Учудващо е, но тътенът, който съпровождаше появата на нечистата сила, чувах и те, но не му придадох особено значение: решиха, че шумът идва от тръбите на централното отопление. Не ги разубеждавах и не започнах да им разказвам за проблемите си, защото и самата аз се съмнявах в реалността на ставащото. Късно след полунощ те си отидоха, но обещаха, че ще се върнат след известно време.

Като останах сама, аз отново започнах да изпитвам ужасни атаки от страна на нечистата сила, която неочаквано заговори с мен от името на Господа. Железният глас започна да изброява греховете ми, а после започна да изисква от мен да избира: или смъртта, или лудостта. В невежеството си аз повярвах! Пак се появи натрапчивата мисъл за самоубийството, но аз не се съгласявах да сложа край на живота си. Тогава гласът ме заплаши, че вместо мен ще прибере дъщеря ми или майка ми. Главата ми се завъртя от тежките мисли: „Аз не желая злото на никого. Трябва да избирам. Дали да остана луда? Кому ще съм нужна такава...“

И най-сетне се реших и със сълзи в очите, подчинявайки се на гласа „свише“, взех ножа. Приличах на робот: съзнанието се съпротивляваше, но ръцете сякаш се подчиняваха на някой друг и рязнаха гърлото ми.

„Сега умирай - чух аз. - След два дни ние ще те посрещнем.“ Губейки съзнание, аз попитах: „Къде?“ Отговорът бе страшен: „В ада. Нали си самоубийца.“ След това се чу истеричен смях и едно възклицание, което ясно прозвуча, преди да пропадна в черната бездна. Ужасни четири думи: „Надсмиваше ти се дяволът.“

И досега се учудвам как успях да изпъля на стълбищната площадка, където ме откриха съседите.

В болницата три дни лежах в безсъзнание, а след това започнах да идвам на себе си. Щом състоянието ми се подобри, аз отново изпитах атаката на бесовската сила. Бесовете отново започнаха да ме заплашват, като ме караха да извадя иглата на системата от вената си и по този начин да сложа край на живота си. Но - чудно нещо! - аз владеех ръцете си и намирах сили да се боря.

Силите обаче отново започнаха да ме напускат, като отстъпваха място на познатия страх, но изведнъж някъде отблизо един тих и ласкав глас ми заповяда да не слушам

бесовете. Заплахите им нямали сила, докато не им се поддавам. По-късно свещеникът ми обясни, че това е бил гласът на моя Ангел пазител.

Нечистата сила дълго се съвещаваше, спореше за нещо, страшно викаше и... реши да ме остави на мира. „Хайде - казаха, - да умъртвим човека, който те изгони от работа.“ Като не получиха моето съгласие, гласовете се отдалечиха, а не след дълго затихна и неприятният тътен. В пълната тишина ласкавият глас каза: „Наташа! Гледай да не се срамувам заради теб.“ Аз обещах да не греша повече и в същия ден започнах да оздравявам.

Преди да бъде изписана от болницата, ме прегледа психиатър, който не откри никакви отклонения. След известно време аз се изповядах и се причастих със Светите Христови тайни. Оттогава редовно посещавам храма, моля се и чета духовни книги. Сякаш очите ми отново прогледнаха и виждаха ослепително бяла светлина, като след дълги години живот в мръсно подземие.

Мина повече от година, но понякога все още чувам някъде далеч познатия тътен. Веднага се ограждам, както ме учи свещеникът, с кръстно знамение и тътенът изчезва.

Безкрайно съм благодарна на Господа, че ми остави живота за покаяние.

Раба Божия Наталия

(Писмо в редакцията на вестник “Православный Санкт-Петербург”).

ЧЕРНАТА МАГИЯ

Макар че посвещаването на вещици се извършва тайно, все повече от тях открито се занимават с изкуството си и изискват неговото всеобщо признание. За все по-голямото им проникване в живота на обществото свидетелстват множество факти, като например официалното съществуване на група от студенти езичници (занимаващи се с магия) от Масачузетския университет, местната телевизионна програма “Real Witches”, която си поставя за цел да разказва за всекидневния живот на вещиците, включването на езическите култове в Бостонското междуконфесионално съслужение, а също и законът на щата Кънектикът, който официално признава магията за религия. Пресата настойчиво доказва, че вещиците и магьосниците са напълно обикновени, нормални хора: учители, държавни служители, секретари, които просто се покланят на силите на природата и искат да го правят свободно.

Характерен е фактът, че за повечето от тези хора черната магия съвсем не е мимолетно увлечение, а важна част от живота им. От 50-те години насам в религиозния живот на САЩ проличава тенденцията голям брой хора да се насочват от традиционните вероизповедания към източните религии, като индуизъм и будизъм, а също и към различните окултни течения, в това число и магията. Сега в Америка расте вече второ поколение езичници, което се възпитава в езическа среда и преминава през езически ритуали, които съответстват на обредите на кръщаването и конфирмацията. И нека отбележим, че обществото се отнася към това все по-снизходително. Както казва в интервюто си за един вестник студентка от Масачузетския университет - член на групата на студентите езичници, тя не изпитва никакви затруднения по отношение на своето изповедание нито в семейството си, нито в студентската среда.

Съвременните американски вещици като правило са представителки на средната бяла класа, а понякога в общините влизат и мъже, привлечени от култа кам природата, към земята, веротърпимостта, а също така и общуването със света на духовете.

По-нататък ние ще си послужим със спомените на бившата помощничка на върховния жрец на магьосническата община (втория висш ранг на посвещаване). Тя се казва Кристина и днес се намира в лоното на Православната църква. Тези спомени свидетелстват за причините, които карат хората да търсят привлекателността на магията, и за опасностите, които тя крие.

Като не разбират демонската природа на магията, мнозина я считат за древна религия, която предхожда християнството, но която съвсем не е задължително да му противоречи. Практикуващите я постоянно подчертават, че те в никакъв случай не са сатанисти, че насочват изкуството си изключително към добри дела, според принципа: онова, което си пожелал на другия, ще ти се върне в троен размер. Те твърдят, че с помощта на своите ритуали постигат хармония с природата, а самите ритуали възприемат като магически похвати, с които управляват силите на природата. Не е чудно, че те често са образовани хора, които се интересуват от екологичните проблеми и жадуват да овладеят знания, които да им позволят да променят живота към по-добро. Мнозина пък са привлечени от ритуалите, заклинанията и магическите обреди като такива, тъй като най-разпространените в Америка вероизповедания изключват какъвто и да е мистицизъм.

За съвременните езичници е много характерно отсъствието на религиозно възпитание, на религиозни и културни корени.

Случаят с Кристина не е изключение - тя е израсла в семейство, в което майката е била католичка, а бащата - методист, така че на нея, по силата на един вид екуменически компромис, ѝ се е налагало да посещава и католическата, и протестантската служба. Ръководният принцип бил следният: всички религии са равностойни, всички водят към Бога, само че по различни пътища. Не е чудно, че при такова "християнско възпитание" тя не е имала никакво предубеждение към магията.

Кристина научила за съществуването на вещици в своя град от едно анонимно интервю в местния студентски вестник. Не било сложно да бъдат открити и тя се запознала с тях. Отначало получила няколко книги, а по-късно, след обучение, което продължило година и един ден, била приета в общината им. Общината редовно се събирала за ритуално поклонение на природата всяко пълнолуние и по време на празниците (шабашите): пролетното и есенното равноденствие, средата на лятото, Нова година, Имболг, Белтайн, Лугнасадх и Самхайн. Първите четири означавали смяната на годишните времена, а останалите били свързани с периодите на браковете и раждането на потомство. Освен тези ритуали се извършвали и специални магически церемонии: очертавал се кръг и се произнасяли заклинания, които призовават богините на севера, юга, изтока и запада, в резултат на което участниците "се изпълват с природна енергия" и получават възможност да влияят върху събитията. Магията може да се използва, за да се изцели болен от рак, а също и за обичайни неща: за постъпване на работа или по-бързо да се паркира колата. Въпреки че всички тези танци на лунна светлина и призоваването на природните сили изглеждат като доста глупашко занимание, те, както свидетелства Кристина, оказват нужното въздействие.

„Дори и сега, след толкова години, изкушението е все още силно. Например, ако не стигат парите, за да се плати електричеството, си мислиш: е, за последен път...“

Кристина, която има известни парапсихологически способности, отначало се чувствала като у дома си в общината, но както тя сама свидетелства, всичко се оказало само пролог към това, което започнало впоследствие. Тъмната страна обикновено се проявява само след година, година и половина.

„Научих се да съсредоточавам волята и разума си и да ги насочвам към нужната ми цел. Първата година на занятията е била, изглежда, най-чудната година в моя живот, бях обкръжена от близки хора, всички те притежаваха в известна степен свръхестествени способности. Аз бях щастлива, че като се обединим, ние ще можем да принасяме повече полза.

След година и половина обаче събитията добиха съвсем друга насока. При нас то се нарича срыв. Започнаха да ми се случват ужасни неща. Изпитвах непрекъснат, нарастващ ужас. Тогава живеех в малка къща в една ферма и спях на тавана. Веднъж през нощта ненадейно ме обхвана страх, кожата ми изтръпна и цялото ми тяло сякаш натежа като олово: аз не можех да се помръдна, нито да извикам, а чувството на страх все повече се усилваше. В един момент усетих, че ако не съумея поне малко да се помръдна, за да премахна някак си това усещане, още малко и ще полудея. Съумях да помръдна главата си и тогава видях две светещи и наблюдаващи ме очи, и което особено силно ме порази, това същество висеше във въздуха, без да докосва пода. Сигурна съм, че това не бе халюцинация или игра на въображението, а аз дори и приблизително не мога да опиша обхваналия ме тогава ужас. След известно време - не мога да кажа дали това са били 3 минути или 3 часа - чувството на страх започна да отслабва. Този случай ми направи неотразимо впечатление.

Освен това започна да ме преследва един и същи сън, който винаги ме караше да се събуждам. Къщата ми се намираше в гората, върху един планински склон. На неговия връх ние направихме магически кръг за шабашите - мястото бе доста затънтено и наоколо нямаше съседни къщи. В съня си сякаш се събуждах, гледах в прозореца към върха на хълма и виждах как той свети отвътре с мигаща светлина, като при това бях сигурна, че този сигнал е предназначен за мен. След като гледах филма “Близки срещи от трети вид”, ми беше съвсем ясно какво е изпитвал неговият герой, когато казва: “Те са тук, те са дошли за мен”. Този сън бе толкова реален, че не мога да кажа дали това ми се е присънило, или е ставало наяве. В същото време често ставаше и друго необичайно явление. Нощем от върха на хълма можеше да се види как на северозапад, на височина около 1000 фута, се появява ярко светещ, пулсиращ обект, който започва безшумно да се движи на югоизток. Щом само се появеше в далечината, кучетата от всички ферми, които се намираха по маршрута му, започваха да лаят, и колкото повече се приближаваше, толкова се приближаваше и кучешкият вой. Това ставаше редовно и помня, че всеки път гледах този обект и се надявах, че ще се върне и ще ме отнесе със себе си.“

Една от съвременните вещици в свое интервю за един кливландски вестник проповядва “духовно познание на висшата сфера на света”, съединяване с всички обитаващи вселената “същности”. „Вие ще се убедите, казва тя, че това е част от вашето същество и че то ви направлява.“ За съжаление тя не разбира, че тази висша сфера и тези същности са само бесовете и тяхната дейност.

Съчувствайки на бедственото положение на тези хора, Кристина предупреждава: „Бих искала да им кажа, че всичко това няма никакво отношение към Бога. Общуването със света на падналите духове е крайно опасно не само за онези, които се занимават с

това, но и за околните. Веднъж самата аз бях свидетелка как един млад човек загуби съзнание по време на магически обред. Една седмица той беше между живота и смъртта, а след това окончателно полудя. Мен ме спаси само Божията благодат. Уверени, че знаем какво правим, ние си нямахме понятие за коварството и злобата на тъмните сили, които се опитвахме да управляваме с помощта на магически заклинания. Избягвайте дори да гледате такива филми като “Полтъргайт” и “Ловци на духове”, които изобразяват комично окултните явления. Благодарение на тях хората се отнасят несериозно към съществуването на тъмните сили, които ни ненавиждат и могат да погубят душите ни.“

Ние, православните християни, не бива да си затваряме очите пред подобни прояви на бесовските сили в съвременното общество, а трябва да постъпваме според учението на Църквата. Както пише Лактанций, християнски апологет от IV век, имайки предвид тогавашните влъхви: „Благочестието - ето единствената ми защита. Над благочестивия не могат да властват никакви бесове, никаква съдба. Бог ще го избави от всякакво зло. Благочестивият и богобоязненият ще познае Бога.“ Нека нашата Православна църква ни бъде защита против лукавия дух на нашето време.

Вестник “Вера-Еском” (г. Сивтиевкар). 1994 г. № 128-129

С. Шаталов **ШАМАНСТВОТО**

Преди всичко - откъде идват шаманите? За да стане човек шаман, той трябва да е имал шаман в рода си. Това обаче не е достатъчно, защото роднинските връзки съединяват много хора. Кой от тях ще продължи шаманското служение? Приемникът се избира от самите духове. Те отправят към избраница предложения да стане шаман и обикновено получават отказ. Духовете обаче упорстват, принуждават го, заплашват със смърт, наказват го. В края на краищата те постигат своето и получават нов служител. Такова описание на избора с незначителни различия присъства у всички народи, намиращи се понякога на противоположни краища на земното кълбо.

В литературата, посветена на темата за шаманството, е описана особена “шаманска болест”, която съпътства избирането. Човекът може с часове да седи неподвижно, а понякога да се скрие в гората и с часове да скита из нея. Освен това в течение на няколко дни той лежи без сили и усеща ужасни болки. Смята се, че за да поеме шаманското служение, човек трябва да бъде “пресътворен”. За да се извърши “пресътворяването”, духовете отнасят душата му в един от трите свята - небесния, земния или подземния, където тя се “възпитава” от една до девет години, в зависимост от силата на бъдещия шаман. Именно по време на отсъствието на душата бъдещите шамани се разболявали от “шаманската болест”. Това ставало на различна възраст: при “големите” шамани рано - от три до петгодишна възраст, при слабите - по-късно. В този период става и “рязането на тялото” - един от най-важните актове на шаманското призвание. Това е страшна, но както се смята - необходима операция, която духовете извършват с шамана: отрязват му главата, слагат я на някой рафт или я набиват на дълъг

кол. Отделената от тялото глава не губи способност да чува и да вижда и шаманът не без любопитство наблюдава по-нататъшния ход на събитията.

Ето как описва “пресътворението” якутският шаман Спиридон Герасимов:

- Занесоха ме в продънена, мръсна и тъмна юрта, отсякоха ми главата и разчлениха цялото ми тяло на части, които заедно с главата сложиха в желязна люлка. В нея всички парченца от тялото ми се сраснаха отново и аз придобих обичайния си вид. Здраво ме вързаха с пъстра връв и започнаха да люлеят люлката. След известно време развързаха въжето и пробождайки ме с нещо остро, преброиха всичките ми кости и отделните влакна на мускулите и казаха: „Имаш една кост и три мускулни влакна излишни.“ Отнякъде се появи човек, много приличащ на мечка, и каза: „Я го дайте на мене.“ Подадоха му някакъв голям съд и той започна да изхрочва вътре големи съсиреци кръв.

Хванали Спиридон и го потопили няколко пъти в тези съсиреци, казвайки: „Трябва да му дадем име.“ След това влязла някаква жена и започнала да го кърми, но шаманът се извърнал с отвращение. Сложили Спиридон в люлката, омотали го здраво с повои, а след това му изболи очите.

- Паднах по гръб. Лежейки в това положение, започнаха да ме теглят наляво с желязна кука, закачена за горната част на носа. Вдигнах глава, очите ми, както и преди, можеха да виждат. Оказа се, че лежа в устието на Кървавата река, течаща назад-напред... Взеха вода от тази река и ме напоиха до насита, след което ми пробиха ушите, сложиха ме в глинен съд и казаха: „Ти стана велик шаман с кърваво подножие.“

Материалистическата наука напълно отрича всякаква реалност на цитирания разказ. Всички шамани бяха обявени за нервнболни, а ставащото с тях - за халюцинации. При това никой не обърна внимание не само на съвпаденията в техните разкази, въпреки че са живеели в райони, разделени едни от други с океани (а статистическото съвпадение е толкова значимо, че според научните критерии те са напълно достоверни), но и на други източници, които описват подобни преживявания. Та нали в светоотеческото предание се посочват множество примери на обземане от бесове и всеки православен християнин лесно може да разпознае в приведения откъс сцена на такова обземане.

По всички признаци виждаме, че шаманските духове са нещо напълно определено и лесно разпознаваемо. Те са обитателите на въздушното демонско царство. По-просто казано, това са бесовете. Тяхната особена власт над народите, които живеят изолирано от християнския свят, е предизвикана именно от това, че от времената на потопа не ги е докосвала Божията благодат. През хилядолетията затворен живот бесовете са съумели дотолкова да сломят волята на тези хора, така да ги сплашат и потиснат, че в тази среда не възниква вече каквато и да било съществена съпротива спрямо шаманската обсебеност. Дори и след просвещаването на народите от Северна Азия със светлината на Евангелската истина, властта на духовете започна да отслабва много бавно. Много от шаманите, приемайки формално кръщението, въпреки това не съумяха да се отскубнат от лапите на обсебилите ги демони. Те продължаваха да правят магии, включвайки в действията си и християнски молитви, както и призовавайки името Божие и светците. А това е най-лошата разновидност на магията, най-кощунствена и греховна по тежест, приравнявана със самоубийството. Обзетият от духовете шаман става онова, което днес се нарича “екстрасенс”. Все същите шамански духове, които ние наричаме бесове, желаят да получат влияние в нашето общество, търсят и си намират служители, които

се занимават с шаманство, обявявайки, че се грижат за нашето здраве, благополучие и спасение.

Разбира се, съвременните шамани не носят дреха, обшита с животински опашки, не удрят дайре, защото онзи, който ги изпраца, не е толкова глупав, че да не разбира, че не ще ни прилже с пряка бесовщина като чукчите или жителите на Огнена земя. Хилядагодишното християнство надеждно пази душите ни от непосредствено бесовско обземане. Но бащата на лъжата налива старото вино на шаманството в нов съд - и ето че Анатолий Кашпировски разказва пред вестника за своето служение, за духа покровител, който му се явява всяка нощ и го обучава в занаята, показва му хората, които ще дойдат при него на следващия ден, казва му от какво са болни, онова, което трябва да знае за тях, назначава духове помощници... И той вече шаманства по телевизията в цялата страна, давайки, както се полага на всеки приличен шаман, “установка за изцеление”. Вместо дайре той има фонограма, в залата изпадат в транс, размахват ръце, танцуват. Очевидно упадъкът в нашата страна не на последно място е свързан с дейността на нароилите се у нас шамани, както и да се наричат те: екстрасенси, магове, магьосници и т. н. И каква ли е тяхната вина? Те са обзети от демоните и вече не са в състояние да се отскубнат от лапите им, а на нас ни остава само да съжалим неуспелите и да молим Бога за спасението им. Но все пак ние можем да решим дали да посещаваме техните сеанси или не - това е нашият избор, нашето оръжие, нашата отговорност.

Но шаманството прониква в живота на нашия народ не само в екзотични и прикрити форми. Чуват се например и гласове, призоваващи якутите да се върнат към “националната” си религия - шаманизма. Цял един народ може да бъде тласнат назад, във властта на духовете на тъматата, откъдето цял век са го измъквали съвместните усилия на православните проповедници. И това са само първите крачки, а в недалечно бъдеще се предполага, че ще се върне в духовното робство и останалото население на Русия. Вече отдавна се приказва и това, че не православието е религията на руснаците, а някакво “светло” дохристиянско езичество с неговото идолопоклонство, човешки жертвоприношения, с влъхви и шамани. Вече се води подготовка да се възстанови шаманското служение в откритото неотдавна магьосническо капище в района на река Ворон и там да се създаде общоруски център на магията.

Свещеното Писание ни дава два примера за поведение на хората в подобна ситуация: от една страна - участта на Содом, а от друга - на Ниневия. И в двата града, когато проличала неспособността на жителите им да се измъкнат от бездната на греха и разврата, били пратени ангели с проповед за покаяние; и содомитите упорствали в греха си и били поразени, а жителите на Ниневия се покаjali и наложили пост на себе си, на семействата си и дори на добитъка си и участта на Содом ги отминала - Господ приел покаянието. Сега Русия стои на същия кръстопът и на всеки руски човек трябва да му е ясно, че ние трябва да останем с Бога и Неговата църква, вместо да стоим и чакаме...

Вестник “Благовест” (г. Рязан), 1995, № 4.

А. Яковлев-Козирев

СЛОВО ПРОТИВ ЛЕЧЕНИЕТО С ХИПНОЗА

В нашата пределно уплътнена, апокалиптична епоха открито се извършва всемирна магьосническа революция. Едни изучават астрологията и правят хороскопи. Други се

интересуват от хиромантия и мечтаят за ясновидство. Трети се възхищават от телепатията и се прекланят пред новопоявили се пророци от вида на българската Ванга. Неопитните неопфити, които преди своето обръщане към църквата са платили данък на всеобщото увлечение по източните религии, се занимават с “християнска медитация”. Отделни личности се опитват да съчетаят православния начин на живот с активно изучаване на източните бойни изкуства (карате, кунг фу, ушу, айкидо, таекуондо) или някакви йогистки упражнения, които уж са неутрални в духовно отношение и изключително полезни за общото здравословно състояние на организма. Но, изглежда, най-голямо влияние върху “тези младенци” оказва бурната дейност на многобройните хипнотизатори екстрасенси. Нека спрем вниманието си върху Алан Чумак, Анатолий Кашпировски и други подобни, които вече са добили славата на “целители чудотворци”.

Нека вземем за пример само един от множеството учудващи случаи. Няколко сеанса на телелечение с психотерапевтични методи - и като резултат болните деца успешно понасят изключително сложна операция. При това обезболяването се осигурява чрез телевръзка, тъй като всички обикновени анестезиращи средства са категорично противопоказани. На пръв поглед - какво по-хубаво от това! Намерен е изход от едно наистина безизходно положение. Направено е добро дело и са спасени хора. Налице е явно “чудо”...

Но ето едно интересно свидетелство на очевидец, който е наблюдавал как работи Кашпировски: „Дяволиада! Аз преставам да разбирам каквото и да е, в главата ми е някаква мъгла, всичко се размива пред очите ми“ - е написала Валерия Врубльовска в статията си “Една фантастична нощ в хирургическия институт” (статията е публикувана в списанието “Работница”).

Журналистката, която се отнася към хипнотизатора с нескривана симпатия, въпреки това точно определя същността на ставащото и може би без самата да подозира това, ни предупреждава за грозящата опасност. Обаче и най-ефективното хипнотично телешоу, както и другите рафинирани “дяволиади” на нашите дни не са нещо повече от детска приказка в сравнение с това, което се очаква в най-близко бъдеще. А тук ние всички трябва да се замислим и да си спомним страшните боговдъхновени пророчества за лъжливите знамения и великите измами на последния, кулминационен период на световната история - когато на земята ще се възцари демонската свръхличност, “човекът на греха, синът на погибелта”, който ще мами, че е Бог (2 Сол. 2:3-4)

Чудесата на антихриста, които ще имат неотразимо въздействие върху хората, не ще бъдат някаква палячовщина. В Апокалипсиса се разказва за едно от тези чудеса, а именно за внезапното изцеляване на смъртоносно ранената глава на антихриста или звяра, както е наречен там. Предава се впечатлението от това чудо: “Тогава се почуди цялата земя и тръгна подир звяра; и се поклониха на змея, който бе дал власт на звяра”(Откр. 13:3).

Закономерно възникват въпросите: каква е истинската природа на хипнозата? В какво е дълбочинната същност на този феномен?

Някои учени смятат, че хипнотичното лечение е абсолютно безвредно и напълно естествено явление. Според тях прочутите сензитиви, екстрасенси, псиенергисти са изключително силни универсални хипнотизатори - като много добри специалисти в областта на биоенергетиката майсторски въздействат върху всички енергонива и по всички енергоканални и по този начин неопровержимо доказват съществуването на

обективни биоенергетични закони. В една от публикациите на тази тема във вестник "Аргументы и факты" четем: „Съществува пронизващата живота на всяко живо същество способност да се извлича от околната среда, да се натрупва и използва за собствени цели част от енергията, с която е изпълнено световното пространство.“ Това разбиране за вътрешната природа на хипнозата и на хипнотичните способности, както и самата наукообразна терминология на биоенергетиците, напълно съответства на окултния светоглед и на магическите учения на съвременето, крайната цел на които е да бъде приобщена душата към света на падналите, отхвърлените духове и да бъде запратена в обителта на вечната смърт.

Нека преотстъпим думата на един друг популярен "лечител" - Алан Чумак: „Аз чувам глас. Както искате, така го разбирайте. Обикновено "сеансите на връзка", както ги наричам, стават през нощта, от единадесет през нощта до четири на сутринта. Аз седа, а гласът ми разказва за метода на лечението, за енергията и за много други неща. Гласът е вътре в мен. Аз виждам картинки. Ясновидство, ясночуване. Видеокасетата, магнитофонната лента или водата носят в себе си заряд от моята енергия. Аз мога да пренеса в предмет моето състояние и там да родя тази енергия, която помага на хората. Аз съм дотолкова силен, че няма хора, които да не ми се поддадат. Мога така да ги "натисна", че да изгубят съзнание.“

Пред нас се разкрива вътрешният свят на горделивия магьосник - ултрасъвременния чародей, - за който са изцяло чужди каквито и да е благодатни дарования, който е станал жертва на собствения си неудържим егоцентризъм и е встъпил в пряко общение с бесовете. Твърдият, "стоманен" дух на сатанинската гордост - присъщ на всички, без изключение сатанисти - се проявява буквално във всяка дума. Колко много се различава тази напрегната, мрачна, сякаш пресована в напрегнат блок сатанинска духовност от мекия, светлия, благодатния дух на смиреномъдрите подвижници и чудотворци на Светата Православна църква!

В частност чудотворството и лекуването на болести са особен дар на Божията благодат. Това е голяма награда за непрекъснатия, многотруден, аскетичен подвиг на изключително напрегнатата, непримирима борба с греховните страсти. Може ли да бъде удостоен с дара на изцелението човек на порока и греха, онзи, който не само че няма ни най-малко понятие за християнското подвижничество, но дори не е доближил църковната ограда?

Могат да ни възразят: „И все пак успехите на хипнотичното лечение са всеизвестни!“ Отците на църквата, които навремето са отговаряли на подобни възражения, ни учат: „Нека бъдем болни, по-добре е да си останем така, отколкото, за да се освободим от болестта, да изпаднем в нечестие. Ако демонът лекува, той повече вреди, отколкото носи полза. Ще достави полза на тялото, което не след дълго непременно ще умре и ще изгние, а ще навреди на безсмъртната душа. Ако понякога, по Божие допущение, демоните изцеляват (чрез заклинание), това изцеление се случва, за да бъдат изпитани верните, и не защото Бог не ги познава, а за да се научат да не приемат от демоните дори изцеление.“

Както търговците на роби: като предлагат на малките деца сладки, плодове и разни такива неща, често ги хващат с тези примамки и ги лишават от свобода и дори от самия живот, така и чародеите, като обещават да излекуват болестта, лишават човека от спасението на душата.“ (св. Йоан Златоуст)

Жизнено важно е да се знае, че един от най-ярките признаци за приближаващия край на света е засилващата се активност на падналите отхвърлени духове, които жадуват да приобщат всички към сатанизма и навеки да погубят цялото човечество. Телевизионната хипноза далеч не е единственото, но е доста ефективно средство за постигането на тази цел. Като установява контакт с хипнотизатора и като следва неговите внушения, човек - волно или неволно, съзнателно или подсъзнателно - се отрича от Христа и принася мислена жертва на бесовете. По този начин той получава демоническо посвещаване, с други думи, встъпва в техния невидим свят и установява здрава двустранна връзка със силите на мрака. Такова едно общуване с бесовете често води до състояние на неразкаяност, нередко и до изключително тежкия и непростим грях на самоубийството и завършва с необратима духовна катастрофа - затваряне на погиналата душа във вечните тъмници на ада.

Ако знаехме колко неизмеримо важни са за нашето душевно-телесно изцеление и следващото обновление редовната изповед и причастяването със Светите Христови тайни! Дай, Боже, всичките съвременни малOVERCI да се възкачат колкото се може по-бързо до това спасително ниво на битието и да пристъпят към покаен подвиг - да започнат активен литургичен живот - залог за духовно-нравственото преображение и Вечното Спасение.

Вестник "Царкоунае слово", Беларус, 1993 г. № 8-9.

КОДИРАНЕ

Църквата вече неведнъж е предупреждавала за опасността от "духовните" изцеления. Ние бихме искали да се спрем и на "изцеленията" по метода на кодирането, които някак си незабелязано, за разлика от шумотевицата около сеансите на екстрасенсите, навлязаха в живота ни.

Рекламата по вестниците и радиото постоянно ни приканва да посетим многобройните кодиращи, за да се изцелим от тежките недъзи на алкохолизма, токсикоманията, затлъстяването... Кодирането се осъществява срещу немалки суми, от хора с най-различна духовна ориентация, като техният нравствен облик не интересува никого. Характерно е, че публикациите в печата, рекламиращи кодирането, също както и публичните изяви на кодиращите, никога не разкриват механизма на "изцелението".

Същността на този метод представлява окултно въздействие върху психиката на пациента чрез концентрираната енергия на "кодираща". Кодирането, както и другите магически въздействия, поставя като непременно условие откритостта, пасивното внимание и безусловното доверие към "целителя".

„Вие сте скъпо купени (с цената на кръвта на Христа Спасителя) - казва Апостол Павел, - не ставайте роби на човеци.“ (1 Кор. 7:23) Именно такова духовно робство обаче изисква кодиращът. Христос дава на човека свобода: „Ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни.“ (Иоан. 8:36) Чрез своите служители дяволът винаги води към поробване.

Характерно е безсрамното самохвалство на "психоцелителите". Традиционната медицина осъзнава ограничеността на своите методи и предупреждава за винаги съпътстващите странични ефекти, които понякога са много значителни. Кодиращът

обаче “лекува” най-разнообразни, често много тежки патологични състояния уж без всякакво вредно последствие. Въпреки че въздействието става чрез осквернената от греха душа на “целителя”...

За да освободи човека от робството на греха, Христос е заплатил с цената на Своите страдания и смърт. Каква цена - освен в пари - плаща пациентът за освобождаването си от дългогодишната пристрастеност към алкохола, тютюна, преяждането? Външно погледнато - никаква. Един напълно безболезнен сеанс - и си свободен. Възможно ли е наистина това? По своето действие кодирането наподобява хирургическата операция лоботомия - разделяне на полукълбата на главния мозък. При това се елиминира огнището на възбуждане при агресивните психичноболни, но безвъзвратно се губят висшите способности на човека - интелект, емоции, творчески възможности. Кодирането е духовна лоботомия, но чуждият на благодатния църковен живот практически не може да усети това.

За съвременния човек, възпитан от материалистична идеология, е доста трудно да се ориентира в заливащия го поток явления от духовния свят, които до неотдавна са били смятани за несъществуващи или за измислици на човешкото невежество. Трябва да помним: Божествените действия със силата на Светия дух се осъществяват само в Православната църква. Те се осъществяват чрез онези, които по волята Божия носят тежкия кръст на истинския дар на изцелението, на онези, които са подготвени за това от дългогодишния подвиг на православната аскеза и са достигнали Христовото смирение. Ако за такива хора се казвало, че са извършили някакво чудо, те винаги са посочвали погрешността на такъв възглед: изцелява Дух Свети, с благословията на Бог Отец, пратен в нашия свят от Господа Иисуса Христа. Дух Свети действа чрез Своите избраници: „Страшен си Ти, Боже, в Твоето светилище.“ (Пс. 67:36)

В своята практика църквата следи с голямо внимание тези свети действия да не бъдат подменяни от развитието и действието на падналия човешки дух. Ако в подвизаващия се монах бързо започват да се проявяват необичайни свойства - прозорливост, дар за изцеляване - предлагало му се да измени вида на подвига си и да се моли да му бъдат отнети тези способности, понеже могат да развият в неукрепналата душа най-убийствения грях - духовната гордост.

Един от великите старци, който притежавал дар (истинен!) да изцелява, започнал да забелязва в себе си действието на тщеславието. Разбирайки опасността от тази страст, той започнал да моли Бога да му прати беснование. Господ изпълнил молбата му: старецът бил обхванат от бяс толкова силно, че ядял собствените си изпражнения. И слепите по дух многочислени поклонници, чието внимание съблазнявало стареца, решили, че той не е угоден на Бога, и се отстранили от него. След като в такова страшно доброволно изкушение духът на стареца укрепнал още повече в смирението, бесът се отдръпнал от него и той преуспял още повече.

Дали ще видим такова отношение към себе си или към Бога при “духовните целители”, повечето от които са или невярващи, или окултисти - тоест непосредствени служители на сатаната?

Божията благодат може да освещава пасивното вещество - особено след пришествието в плът на Бога Слово, Който го освети. Това виждаме в примера със светите икони, светената вода, светото миро - чрез които се извършват много изцеления. Господ е извършил великото чудо на изцелението на слепия чрез най-низко

нещо - калта, смесена със слюнка. Неговата Божествена природа направила от това “тленно” вещество изцеляващо.

Но духовната природа е нравствено активна и действието на Светия Дух не може да се осъществи чрез заразено от греха духовно същество - било то демон или душата на неразкаял се грешник. „Какво общо има между светлина и тъмнина? Какво съгласие може да има между Христа и Велиара?“ (2 Кор. 6:14-15)

И екстрасенсите, и хипнотизаторите, и тяхната разновидност - кодиращите, разрушават със своите окултни методи защитната система на човешката душа, която я предпазва от обкръжаващия ни тъмен свят на бесовете. Това става чрез концентрацията на пациента върху личността на “целителя”, чрез който като чрез медиум се осъществява демоническото въздействие.

Под формата на сеанс на кодиране се извършва идолослужение, където ролята на идола - медиума с демонския свят - играе кодиращият. На него човек, след като е подготвен от предварителна психологическа обработка, дава това, което представлява ядрото на нашето съществуване - вътрешното дълбоко внимание. Не случайно Светите отци учат, че основа на всички грехове е разсеяността, разсейването на вниманието. То трябва да е насочено навътре в нашето сърце, да се вслушва - да слуша Божия глас, който звучи в нас чрез съвестта ни. А вместо това то се насочва към външно, заразено от греха творение.

Привържениците на “екстрасенсорното въздействие” се позовават на това, че с дума може да се лекува и да се убива, но може и да се подкрепи човек в ежедневието ни живот. Тогава защо да не се култивира “доброто” словесно въздействие и да се използва то за блага помощ при освобождаването от душевни болести?

Те дори цитират Свещеното Писание: Христос е казал, че “на болни ще възложат ръце, и те ще бъдат здрави” (Марк. 16:18). Къде в църквата може да се види това? А ето че ние, екстрасенсите, възлагаме ръцете си - и изцеляваме, както е казал Христос .

На първия тезис трябва да отговорим, че в ежедневието си човек е същество, пронизано от греха и употребяващо словото си греховно. Да, на всяка крачка виждаме как човек чрез словото си поробва друг човек, налага волята си, внушава представите си. Но именно това разлято, разсеяно в ежедневието на обикновените хора въздействие е основата на това, което в концентриран вид става явна магия.

Що се отнася до позоваването на Писанието, тук служителите на бащата на лъжата и демагогията постъпват именно като демагози. Вземат отделни думи за оправдаване на плътското си мъдруване, противоречащо на църковното разбиране. Наистина в Евангелието ние многократно четем как Христос изцелявал, като възлагал ръцете си - но това са били истински, Божествени изцеления, защото са били основани на вярата в Него като Син Божи, основани са били на покаянието. Такива изцеления Христос дава и сега в Своето Свето Тяло - Църквата.

В Св. тайнство на Елеосвещението свещеникът, носещ образа на Христа, възлага Св. Евангелие на главата на болния, като казва, че не той, грешният и недостойният, а самият Христос възлага Своята всесилна ръка, която е в Светото Евангелие, и дава изцеление чрез опрощаване на греховете. Дава го в такава мяра, която е полезна за душата на страдащия.

Тези думи за изцеление чрез възлагане на ръцете ни се предлагат като аргумент, откъснати от контекста, в който се говори за видимите знамения, съпровождащи покаянието и обръщането към Христа преди проповедта на Апостолите.

Господ поради снизхождение към немощта на човешкото неверие е дарувал на апостолите да явяват такива външни знаци на Божията сила. И наистина Апостолите и светиите са изцелявали външните, телесните болести, за да привлекат хората към Христа - истинския Лечител на душите и телата. За да се пробуди в човешкото сърце чрез телесното изцеление благодатната и всепасаваща вяра в Господа Исуса Христа.

“Не сотвори себе химеру. Исцеления истинные и ложные”, СПб., 1993.

Беседа на оптинския старец Нектарий
ЗА ПАГУБНОСТТА НА СПИРИТИЗМА

Това, за което се говори в тази беседа, не е остаряло и днес, макар че е станало в началото на ХХ век. Дори сега тя е още по-насъщна и злободневна. През последните десетилетия сатаната е свил змийското си гнездо в сърцата на онези, които са се посветили на НЛЮ, увлякъл е другите по астрологията, екстрасенсориката, различни видове магия, теософия, чародейство, лъжецелителство, окултни науки, източен лъжемистицизъм и всякаква друга духовна нечистота. Нека тази беседа на един от великите старци на Оптинския манастир стане назидание за нас и вразумление за онези, които са прельстени от тази бесовщина.

Посещението на известния спиритист В. П. Биков при старец Нектарий в Оптинската обител довело до окончателно разрешение на всичките му преживявания и направило преврат в душата на този закоравял спиритист. Той се покаял за предишните си увлечения и започнал открито да проповядва против спиритизма, окултизма и другите лъжемистични знания, които са тясно свързани с викането на духове и черната магия. Ето как В. П. Биков възпроизвежда смисъла на беседата със стареца:

- Е, как е при вас в Москва? - бил първият въпрос на стареца.

Аз, като не знаех как да му отговоря, му отвърнах с гръмката фраза:

- Как да ви кажа, всички се намираме под взаимна хипноза.

- Да, да... Ужасно нещо е тази хипноза. През отминалите времена хората са се бояли от това деяние и са го избягвали, а сега се увличат и извличат полза от него... И цялата беда е там, че това знание влиза в живота ни под прикритието на някаква огромна полза, която то може да даде на човечеството. А ето едно още по-ужасно, още по-пагубно за душата, а и за тялото увлечение - увлечението по спиритизма...

Ако в килията се бе разнесъл оглушителен гръм, той не би ми направил такова впечатление, както думите на Богородяновия старец.

- О, колко пагубно, колко ужасно е това нещо! Под прикритието на великото християнско учение и чрез своите ревностни слуги, бесовете, които се появяват по време на спиритическите сеанси - незабележимо за човека - той, сатаната, чрез сатанинската лъста на древния змей го отвежда в такива пропасти, такива дебри, от които няма нито възможност, нито сили не само да излезе, но дори да разпознае, че се намира в тях. Той овладява чрез това проклето от Бога човешко деяние човешкия ум и сърце дотолкова, че онова, което на неповредения ум изглежда като грях и престъпление, за отровения от спиритизма изглежда нормално и естествено.

В главата ми с бързината на мълния преминаха цяла редица от лично мои деяния и деяния на други хора, отдали се на това учение, които преминаха именно при посочените от стареца обстоятелства. Защото какво може да бъде от гледна точка на

истинния, неповреден християнин по-престъпно от такова деяние, като например - да прощават много от спиритистите - приемането на такъв страшен грях в семейството като прелюбодеянието и съжителството на една от страните в брака с трето лице? Онези, които са проникнати от сатанинското учение на спиритизма "за превъплъщение на душите", според което човек се появява на земята неведнъж, уж за да изкупи греховете на предишния си живот, оправдават явното нарушение на седмата заповед, скрепена с Божествените слова на Христос: „Коего Бог е съчетал, човек да не разлъчва“ (Мат. 19:6) и узаконеното от Самия Творец на вселената на първите страници на Библията: „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си; и ще бъдат двамата една плът“ (Бит. 2:24), с нищо необоснования довод, че прелюбодейците в предишното си превъплъщение са били мъж и жена и сега разгорялата се между тях любов само показва, че те не са довършили в предишния си живот някаква възложена им задача, която сега трябва да довършат съвместно? Или какво по-противозаконно, от християнска гледна точка, може да има от безбрачното съжителство, а то е издигнато почти в догмат в спиритическите организации само затова, защото там еротиката се счита за най-верния импулс при проявата на способностите на медиума.

- Струва си да се вгледаме по-отблизо в повечето спиритисти. Преди всичко върху тях винаги лежи някакъв отпечатък, чрез който става очевидно, че този човек извършва спиритически сеанси. След това се появява страшна гордост и чисто сатанинска озлобеност срещу ония, които им противоречат. Така незабележимо и съвсем фино действа сатаната при спиритизма, както никъде другаде. Човек се отдалечава от Бога и църквата, макар че, забележете, в същото време духът на тъмнината често чрез своите духове настойчиво из праща отвлечения от него човек в Божиите храмове, но не за разкаяние, а за да служи панахиди, молебени, акатисти, да се приобщава със Светите Христови тайни без искрена изповед на своите дела, като в същото време малко по малко влага в главата му такива мисли: „Та всичко това ти би могъл да направиш и сам, в домашна обстановка, и с по-голямо усърдие, с повече благоговение и дори по-продуктивно в смисъл на изпълнение на измолваното!“ И според това, доколко неразсъждаващият човек все повече и повече затъва в бездната на своите падения, той все повече и повече се обърква в сложните лабиринти на духа на тъмнината, а Господ започва да се отдалечава от него. Той губи Божието благословение. Преследват го неудачи. Разстройва се жизненото му благосъстояние. Ако не беше повреден от сатаната, той би потърсил Божиата помощ, помощта на Светите угодници Божии, на Царицата Небесна, на Светата църква, на свещенослужителите - и те биха му помогнали със светите си молитви, а той отива със скърбите си при същите духове - при бесовете, и те още повече го объркват, още повече го въвличат в задушавачата тиня на греха и проклятието.

О, колко правдиви бяха тези думи! Старецът като по книга четеше скръбните страници на моя живот, а спомените ми в това време само илюстрираха думите му. Когато започна в нищо да не ми върви, когато отвсякъде започнах да изпитвам само неудачи и разочарования, вместо да се обърна с прошенията си към Господа, аз учестявах общуването си с духовете. И колко коварно, колко дипломатично тези псевдоумрели приятели и покровители се стараеха да завоюват лошите ми наклонности, като казваха, че огънят на тези изпитания цели още повече да ме усъвършенства, още повече да подобри душата ми, за да я приближи към Твореца на вселената и след това

да я възнагради с благата на този свят. При това ми даваха съвети, които още повече разрушаваха благосъстоянието ми; и когато исках от тях оправдание за тази лъжа, те обясняваха, че това е станало не по тяхна вина, а по вина на нисшите духове, които се плашат от духовния ми ръст. А всичко това биваше подкрепено с някакви поразителни феномени от физическо и психическо естество.

- Най-накрая Божието благословение напълно отстъпва от човека. Гангрена на неговата гibel започва разрушително да влияе върху цялото му семейство. Започва необичаен и с нищо немотивиран разпад на семейството. От него се отдръпват най-близките, най-скъпите му хора!

Целият изтръпнах. Мъчителен хлад обзе душата ми и цялото ми тяло, защото почувствах, че съм изправен пред това страшно и мъчително преживяване.

- И когато нещастната човешка душа с помощта на сатаната достигне най-последната степен на своето самозаблуждение, тя или губи разсъдъка си, човек става невменяем в точния смисъл на тази дума, или пък слага край на живота си. Макар спиритистите и да казват, че сред тях няма самоубийства, това не е истина: най-първият, призовавал духове, цар Саул, завършил живота си със самоубийство, "задето не спази думите Господни и се допитва до магьосница, а не потърси Господа" (1 Парал. 10:13-14). С човек, който призовава духове, пророчестващи от името Божие, които Господ не е пращал, става това, което някога предричаше пророк Иеремия: „С меч и глад ще бъдат изстребени тия пророци, и народът, комуто пророкуват, от глад и меч ще бъде натъркалян по иерусалимските улици... и Аз ще излея върху им тяхната лошотия.“ (Иер. 14:15-16)

Старецът, без да отваря очи, някак особено тихо, особено нежно се наведе към мен и като докосна колената ми, тихо-тихо, смирено и с любов продума:

- Остави... зарежи всичко това. Още не е късно... иначе можеш да загинеш... жал ми е за тебе...

Велики Боже! Никога не ще забравя този покъртил душата и сърцето ми момент. Не мога да говоря за него спокойно, без сълзи, без трепет и вълнение в гласа, където и пред когото и да си спомням този велик момент на възраждане в моя духовен живот. Когато дойдох на себе си, първият ми въпрос към стареца беше: какво да правя? Старецът тихо се изправи и рече:

- На това ще ти отговоря с думите, които Господ Иисус Христос е рекъл на човека, когото изцелил от бесовете в Гадаринската страна: „Върни се в къщата си и разказвай, какво ти стори Бог.“ Върви и се бори против това, за което си работил. Енергично и усилено изскубвай плевелите, които си посял. Срещу теб ще се надигне много вражда, много зло, много козни на сатаната, особено от онзи лагер, който си напуснал, и това е напълно понятно и естествено... но ти върви, не се бой... не се смущавай... върши делото си, каквото и да ти се изпреди по пътя... и Бог да те благослови!

“Троицкий листок” № 39.

П. Русков

ЕДИН СПИРИТИЧЕСКИ СЕАНС

Днес в много страни, сред всички класи, доста бързо се разпространява спиритизмът, наричан така от латинската дума “spiritus” - дух, явленията на който,

както е известно на мнозина, се състоят в движенията и почукванията на маси, столове и на други неодушевени предмети, а също и в извикването на духове или на “души” на покойници, в появата на сенки, призрци, ръце и т. н. Тези явления стават без каквато и да е подготовка или някакви апарати и затова не могат да бъдат приписвани на действието на известните ни физически сили.

Някои отнасят спиритическите явления към една нова област на естествените науки, към действието на още неизвестни ни сили на природата. А други, изглежда болшинството, ги приписват на действието на душите на живели вече на земята хора, като въз основата на техните съобщения създават нова “наука”, която уж обяснява тайните на задгробния живот.

В началото на 1883 г. една дама, Е. Р., ми разказа, че когато живяла в града К., заедно с един свой познат правела опити за сеанси с една маса, която на всякакви въпроси отговаряла с почукване на крака си. Тя познавала колко пари е получила моята позната по пощата и от кого и т. н., като освен това масата ходела из стаята. Причината на тези явления Е. Р. отнасяла към действието на магнетизма. Дотогава аз не знаех за спиритизма и се съмнявах в истинността на разказа. За да се убедя в действителността на разказа, аз предложих на г-жа Р. да направи в нашето семейство опит с нашата собствена кръгла маса и тя се съгласи.

На първия ни спиритически сеанс бяхме четирима: аз и жена ми, дъщеря ми и нашата позната, която ни ръководеше. Всички сложихме ръцете си върху масата. Седяхме така около два часа, но масата не показва никакви признаци на раздвижване. Съмненията ми сякаш се потвърждаваха и аз вече исках да стана и да прекъсна това занимание, когато се чуха глухи, редки почуквания и на въпроса на г-жа Р., ще отговаря ли на нашите въпроси, масата повдигна крачето си и чукна с него един път. Следваха въпроси, например: колко струват мебелите, часовника, на колко години е паркетът и т. н., на които тя отговаряше със забележителна точност.

В сеансите, които следваха почти всеки ден в присъствието на мен, на жена ми и на дъщеря ми, а също и на често идващия при мен познат В. К., който също се интересуваше от това ново за нас явление, ние окончателно се уверихме, че почукванията по масата стават поради неизвестна ни причина и че тя се движи самостоятелно, независимо от нашата воля, че отговаря на въпроси с почукване на крачето си и прави това, което й наредят. Така например масата се движеше из стаята в посоченото й направление, качваше се на дивана, заставаше, както желяхме, на един или на два крака, взеше по стаята в един сандък без колела осеммесечната ми дъщеря, като за целта връзвахме сандъка с въже за крака на масата.

Тези необикновени явления ни караха решително да недоумяваме за причините, които ги предизвикват. Някои от участниците в нашите занимания ги отнасяха към действието на електричеството или магнетизма, но аз не се съгласявах с това предположение, защото масата отговаряше на въпросите и правеше това, което й нареждахме, с една дума, не действаше автоматично, а като че ли управлявана от живо, разумно същество. Не можехме да допуснем и измама от страна на който и да е от присъстващите, тъй като всички бяхме еднакво заинтригувани от това необичайно явление, което всеки от нас виждаше и изпитваше за пръв път.

Скоро нашите недоумения се разсеяха. В един петербургски вестник прочетохме статия, в която бяха описани доста интересни съобщения, получени също от маса, но с помощта на азбуката, начинът на употребата на която ни беше неизвестен. От същата

статия узнахме, че непонятните за нас явления се наричали спиритически и се осъществявали уж от душите на мъртвите, които общували с живите с помощта на масата.

Като разбрахме причината за тези явления, ние още по-усърдно се заловихме за тях, желаейки също да получим съобщения, и след като приложихме няколко начина на разговор с помощта на азбуката, преуспяхме дотолкова, че можехме да водим най-разнообразни разговори. Преди началото им ние винаги питахме кой ще разговаря с нас и масата веднага предаваше отговора на “душите”, които се назоваваха с имената на умрелите деца и роднини... Най-често се появяваха имената на нашите починали деца.

1

В. Кой ще разговаря с нас?

О. Павел Русков.

В. Какво искаш да ни кажеш?

О. Моля ви, Христа ради, да се обичате един друг.

2.

В. Кой ще разговаря с нас?

О. Ана Рускова.

В. Какво искаш да ни кажеш?

О. Мамичко, бъдете добри, милостиви и се обичайте.

В. Който е добър и милосърден - какво го чака?

О. Чака го раят Христов.

В. А онзи, който не изпълни това?

(На този въпрос нямаше отговор).

В. Знаеш ли, че Паша умря в един ден с тебе?

О. Знам.

В. Виждаш ли го?

О. Не. Бих желала да го видя, но къде се намира той, милият, не зная.

В. Доволна ли си, че те погребяхме в роклята, която носеше?

О. Ние сме безтелесни.

В. Когато ви поменуваме в църквата, какво става с вас?

О. Христос не ни разрешава да говорим за това.

В. Къде се намираш сега?

О. Във въздуха.

(На въпроса, “къде се намираш”, винаги получавахме отговор “във въздуха”).

3

В. Кой разговаря с нас?

О. Иван Гмелин.

В. Кой си ти?

О. Бивш професор.

В. От кой университет?

О. От Санкт-Петербургския.

(Взех енциклопедичния речник на В. Ключников, в който намерих следното: “Йохан Гмелин, професор по химия в С.-Петербургската Академия на науките. Починал през 1755 г. в Тюбинген”).

В. Какво желаеш да ни съобщиш?

О. С ридание ви заклинам да се моли...

(На тази дума той изведнъж спря и повече не продължи).

Освен това се появяваха имената и на други наши роднини и познати, които понякога ни съобщаваха такива случаи от своя живот, които напълно ни убеждаваха, че общуваме с душите на мъртвите.

Жена ми беше заинтригувана не по-малко от мен от всичко това, но все пак се отнасяше скептично, като почти всеки път изразяваше съмнение не е ли грях да се занимаваме с тези неща. Аз обаче се стараех да я уверя, че в това не може да има грях, защото “душите” на умрелите ни учат да се обичаме и да бъдем милосърдни, а любовта е основата на християнското учение.

През време на сеансите забелязахме, че когато ги провеждах с моя приятел Г. К., масата действаше доста добре; когато пък седеше жена ми, то тя почукваше слабо, даваше отговорите си бавно и объркано, понякога изобщо не отговаряше. Аз обяснявах това със съмнението на жена ми, с което тя парализираше духовната сила, общуваща с нас посредством масата. По-късно, когато често започнаха да се появяват имената на умрелите ни деца, които молеха да се обичаме един друг, и тя престана да се съмнява в реалността на общуването на душите на мъртвите с нас, действията и съобщенията на масата с нейно участие станаха бързи и отчетливи. Истинската причина се изясни впоследствие.

При нас идваха и нашите познати М. И. Т-в и съпругата му М. А. Още от първия сеанс те напълно повярваха, че ние наистина беседваме с жителите на задгробния свят. За тяхната увереност и “душите” като че ли им показаха особено предразположение. Още щом сложеха ръцете си на масата, тя веднага започваше да почуква и да отговаря на въпросите им.

Така продължаваха спиритическите ни занимания, докато не се сблъскахме с още едно явление, което доведе всичко до окончателната му развързка.

През онази година аз постех през Страстната седмица и се причастих със Светите тайни в четвъртък. В този ден, както е известно, винаги се четат Дванадесетте Евангелия или “Страстите”. Бях на църква заедно с жена ми и се върнах оттам в 10 часа. У нас ни чакаха М. И. Т. и жена му. След като си поприказвахме за разни неща, М. И. ме попита: “Няма ли нещо ново в спиритическите съобщения?” Отговорих му, че тъй като постех, не съм се занимавал със спиритизъм.

- А пък аз - каза М. И. - направих откритие.

- Какво откритие?

- Ето какво: сега не ни се налага да ползваме масата, вземете в ръка молив и той сам ще започне да пише, каквото искате.

- Може ли веднага да направим опит?

- Може - отговори М. И. взе молив и хартия и веднага започна да пише. Всички с любопитство го наобиколихме. Само аз, като гледах молива, се съмнявах, че пише самостоятелно. Стори ми се, че това е обикновено писане, а не влияние на отвъдна, невидима сила. Затова помолих М. И. да ми отговори чрез молива: „Мога ли и аз да

пиша по същия начин?“ На този въпрос моливът отговори: „Той не може, защото е приел Светите тайни, но след три дни ще може.“

Минаха три дни. В първия ден на Великден, след обяд, за да опитам ще пише ли и при мен моливът сам, аз взех молив и хартия и седнах на масата. Не бяха минали и пет минути, като почувствах, че показалецът на дясната ми ръка като че леко натиска молива, който поради това започна да се допира до хартията и после да пише. С изумление гледах пишещия молив и мислех, сякаш не вярвах на себе си: „Нима той пише сам, без участието на волята ми?“ Тогава той написа така: „Близките ти скоро ще те оставят и аз ще стана твоя постоянен събеседник, всяка вечер ще пиша и ще отговарям, а сега ме остави.“ Аз мислено запитах: „Кой си ти?“ На това моливът отговори: „Остави ме, сега нищо няма да ти кажа.“

На следващия ден отново взех молив и хартия. След около две минути моливът изписа: „Няма да си кажа името.“ „Защо?“ - попитах аз. „После ще разбереш. Скоро ще получиш писмо от свой верен приятел; ще те канят на служба в Астрахан, но ти не се съгласявай, ще ти увеличат заплатата и тук. Желая ви дълъг живот, ваш братовчед Павел Петрович Т.“

- Защо ме наричаш братовчед?

„Защото винаги съм бил доволен от вас.“

Задах още някакъв въпрос, но моливът веднага написа: „Сега не ще кажа нищо. След Великден ще говоря с тебе, но сега силата ми е отнета.“

Пак попитах: „Напиши кой отне силата ти и кой си ти?“ На това моливът изписа: „Ти искаш невъзможното и затова не заслужаваш доверие.“ Изведнъж ми хрумна такава мисъл: „Какво означава написаното - след Великден... но сега ми е отнета силата? А преди той пишеше, че не мога да получавам отговори, защото съм приел Светите тайни?“ „Тук има нещо нередно - помислих си аз - трябва да се опита пак.“

Само щом сложих ръката си върху хартията, усетих силен натиск върху китката на дясната ми ръка, така че с усилие удържах молива, защото пръстите ми от силния натиск се плъзгаха по молива и заедно с него се притискаха върху хартията. Колко силен беше натискът върху ръката ми, може да се съди по това, че и на шестте листа, които се намираха под онзи, на който пишех, бяха се отпечатали думите, а на последния ясно можеше да се разчете фразата: „Пак ми досаждаш, моля те...“ Моливът изведнъж спря да пише, защото в това време започнах наум да казвам молитвата „Да възкръсне Бог.“

Спрях да произнасям молитвата и попитах: „Защо спря да пишеш?“ „Аз ти писах, че...“ започна отново моливът, но изведнъж спря, защото започнах пак да се моля.

- Защо не пишеш - запитах аз - или се боиш от молитвата?

Нямаше отговор.

- Напиши кой си.

- ...

- Ако те плаши молитвата и не ти позволява да пишеш, значи ти не си никой друг освен оня, който изкушавал Бог в пустинята?

- ...

- В името на Всемогъщия Бог настоявам да напишеш кой си.

Моливът започна бавно да се накланя към хартията: „Да, аз съм този, който изкушаваше Бог в пустинята.“ Това неочаквано откритие толкова ме поразих, че скочих от масата и хвърлих молива. Жена ми попита: „Какво стана?“

Казах ѝ кой ни пише с молива и веднага го взех и започнах да настоявам за отговор на въпроса: „Кой именно правеше почукванията на масата, караше я да се движи и отговаряше на въпросите?“ Моливът написа: „Аз съм зъл дух.“

- Настоявам - казах аз - да ни оставиш. Отсега нататък спираме заниманията с масата и молива.

Моливът бавно, сякаш се отдалечаваше, написа: „Няма да дойда“ - първата буква беше голяма, втората по-малка и т. н.

Когато дойдохме при М. И., за да му съобщим новината, заварихме го да седи на масата с молив, който нещо му пишеше. След като разказахме за нашето откритие, моливът му веднага написа: „А ти не вярвай на това, което той ти казва.“

- Кой изкушаваше Бога в пустинята? - попита М. И.

- „Дяволът“ - написа моливът.

- В името на Господа Бога наш и Спасител Иисус Христос настоявам да напишеш защо създаваш тези явления?

„За да погубя човешкия род.“

От всичко, което изпитах и откровено описах тук, се вижда, че спиритическите явления се причиняват не от душите на умрелите или от някаква неизвестна още сила на природата, а от дявола, който сам написа, че измамно представяйки се с имената на наши близки и познати, примамва в мрежите си, за да погуби и разпростре над целия свят делата си. Безусловната вяроност на това се потвърждава и с други факти от личните ми наблюдения, а именно: когато жена ми казваше или даже си мислеше, че занятията с масата са неугодни Богу - това отслабваше силата на злия дух. Приемането на Светите тайни не го допускаше да пише с молива в ръката ми по-рано от три дни.

Молитвата „Да възкръсне Бог“, която започвах на два пъти, моментално спираше пишещия молив.

И най-накрая, произнесеното от мен Име на Всемогъщия Бог накара злия дух да изобличи сам себе си и да разкрие причините и целите на демонското изобретение на нашия век - спиритизма.

“Странник”, СПб., 1885, № 12.

ГАДАТЕЛСТВОТО В РЪЦЕТЕ НА ДЯВОЛА

Вече в течение на хилядолетия у различните народи съществува мантиката - познаването на бъдещето, настоящето, миналото. Към какво ли не прибегват гадателите в своето вълшебство: гледат на небесни светила (астрология), на диви и домашни птици, по тяхното поведение, викове, полет (орнитомантия), на дим (ливаномантия), на гръмотевица, дъга, восък, вода, огън (пиромантия), на огледало (катанстромантия), на сито (коскиномантия), гадаят по движенията на змията (офиомантия). Разпространено е гледането по линиите на ръката (хиромантия), по строежа на човешкото тяло (морфоскопия и физиогномика), по сънищата (онейроскопия). Съществуват предназначени за гледане специални стихове (рапсодомантия) и книги (библиомантия).

За прелъстяване на вярващите нечистият дух съдейства в книгите за гадателство да се поместват някои текстове, външно приличащи на думи от молитва и други религиозни текстове, но съдържанието им е извратено.

Колкото и привлекателни и безвредни да ни се струват всички гадателки, ползването на услугите им е доброволно оплитане на душата в дяволските мрежи. Боговдъхновенният проповедник на вярата и благочестието свети Йоан Златоуст казва: „Гадателят е зъл демон“ и предупреждава хората, които слушат гадателите, че ще бъдат недостойни за разположението и милостта Божия и с това ще предизвикат многобройни бедствия за себе си. Преп. Ефрем Сирийски наставлява така: „Пазете се от съставянето на билки, от врачуването, гадаенето, от правенето на муски (талисмани) или от носенето на изработени от други: те не са щит, а окови.“

Преп. Григорий Нисийски учи: „Онзи, който обича плътското от този живот, желае да надникне в бъдещето, за да избегне бедите и да постигне желаното. И за да не обърнат хората взора си към Бога, изпълненото с лъжа демонско естество е изобретило многобройни начини да се познава бъдещето като гадаенето, тълкуването на знаменията, пророчествата, призоваването на мъртвите, изстъпленията, снизхождане на божества, вдъхновения, карти и много друго. И ако някой вид предвиждане вследствие на някаква заблуда е признат за истина, демонът го представя на заблудения като оправдание за лъжливото предложение. Демонската хитрост показва всякакви лъжливи поличби, за да отстъпят хората от Бога и да започнат да служат на демоните. Един от тези видове измама беше и измамата на говорещите с утробата си и хората вярваха, че чародейството им може да привлече към тукашния живот душите на умрелите.“

Когато говорим за гадаене и гадателки, не можем да не спрем вниманието си на българската пророчица Ванга. Мнозина се интересуват как може да се обясни пророческата дарба на тази жена.

Ванга е родена през 1910 г. Веднъж, когато била на седем години, докато играела с други деца на улицата, се извил ураганен вятър, вдигнал момичето - бъдещата пророчица, и я пренесъл на два километра от дома ѝ. Там, в прашната буря, Ванга усетила, че нечия длан я докосва, и изгубила съзнание. Когато намерили момичето, очите му били засипани с пясък. След известно време тя изгубила зрението си.

Минали години. Веднъж в навечерието на Втората Световна война пред Ванга се явил невидим непознат и ѝ казал: „Скоро светът ще се преобърне и много хора ще загинат. Ти ще стоиш тук, на това място и ще предсказваш на живи и мъртви. Не се бой! Аз ще съм редом с теб и ще ти казвам онова, което трябва да им предадеш!“

Оттогава Ванга придобила пророчески дар. Тя може да разкаже миналото и бъдещето на хората, които се обръщат към нея, да чете мислите им независимо от разстоянието и езика, на който говори и мисли даден човек. Както смятат учените, изучаващи необикновените способности на Ванга, на всеки сто нейни прогнози осемдесет са верни. Българската ясновидка общува с умрелите, задава им въпроси, получава отговори от тях и вижда лицата им пред себе си.

Преди да посети гадателката, човек трябва две или три нощи да държи под възглавницата си бучка захар, а след това да отиде с нея, за да бъде приет от Ванга. А тя, като държи в ръка захарната бучка, сякаш прочита от нея миналото и бъдещето на своя пациент.

От Свещеното Писание е известно, че всички онези, които извикват душите на мъртвите и общуват с тях, са движени от тъмната сила. Вълшебниците, гадателките, спиритистите общуват не с истинските души на мъртвите, а с бесовска измама. Под този вид им се явява бесът и отговаря на въпросите им.

Дори само това безпогрешно сочи, че Ванга не действа с Божията сила. И използването на захарчето, от което тя прочита съдбата на човека, също не е от Бога.

Цяла България знае за невидимото същество “Кики”, което се сприятелило с едно момиченце от Пловдив. Това невидимо същество с почукване отговаря на въпросите на околните, а на самото момиче, на чието ляво рамо живее, дава отговор чрез мислите ѝ. Веднъж момичето посетило Ванга с родителите си. Невидимият “Кики” ги съпровождал. С духовния си взор Ванга виждала това същество и го описва като приличащо на човек, с умни човешки очи, но с птича глава. По думите на Ванга “Кики” ѝ разкрил, че отговорът на загадката му трябва да се търси в Древен Египет, в ония времена, когато хората са изобразявали боговете с птичи глави, тоест са се покланяли на дявола под формата на идоли.

Примерът на общуването на Ванга с “Кики” още повече ни убеждава, че тази пророчица действа не от Всевишния.

Ванга разказва, че с нея непрекъснато общуват някакви непознати същества от космоса, на които тя дължи своя пророчески дар, и свидетелства, че чува всевъзможни заповеди от тревите, дърветата, камъните, птиците, различни други предмети и живи същества.

Неотдавна пророчицата получи международен диплом за екстрасенс №1.

Много различни неща могат да се прочетат за Ванга в пресата. Но християнинът не бива да се интересува от това. Вярващите хора не се нуждаят от гадателки, всичко, което е необходимо за нашето Вечно спасение, се съдържа в Свещените книги, а за всичко свръхестествено, което не е от Бога, а от нечистия дух, не ни е нужно да знаем.

Може би някои от читателите са пожелавали да посетят Ванга и са съжалили, че нямат възможност за това. Знайте, че дори и такива мисли са грях и той трябва да бъде изповядан. Сред по-възрастните жени има такива, които в следвоенните години са търсили помощта на гадателки, за да разберат съдбата на мъжете или синовете си, незавърнали се от войната. Някои се обръщат към гадателки, за да разберат кого обича интересуваният ги човек. Други и сами са се опитвали някак си да гадаят, може би още в детските си години, както например момчетата и момичетата, стремейки се да узнаят името на бъдещите си мъж или жена. Независимо от това, кога и под каква форма човек се е обръщал към гадателки, той е съгрешил тежко и не бива да скрива това на изповед.

Из книгата “Диавол и его нынешние чудеса и лжепророчества”, М. “Даниловский благовестник”, 1994.

Е. Чучкалова

ГЕОПАТОГЕННИТЕ ЗОНИ

Учението за магнитните потоци на земята е било известно още на последователите на даосизма в древен Китай. Предмет на геомантията (фин-шуй) е посочването на най-добрите места за разполагане на жилища и особено на гробища. Правилата на геомантията са били спазвани толкова строго, че навремето са станали сериозна пречка за навлизането на цивилизацията, тъй като железниците и телеграфните стълбове все тревожели фин-шуй и осквернявали костите, предназначени за гробищата.

Какво мисли за магнитните полета на земята Православието и как гледа на причините за раковите заболявания?

Да, несъмнено магнитните полета са реалност, но милиони истински православни християни (тоест онези, които често посещават храма, регулярно се изповядват, причастяват, смиряват се и се покаяват в греховете си) проявяват пълно равнодушие към тяхното съществуване. Чудно нещо! На сонма светии на Православната църква били открити от Божията премъдрост недосегаемите тайни не само на земния свят, но и на невидимия (преп. Силуан Атонски например споменава, че молел Бога да му покаже как е сътворил слънцето, и разбира се, не останал без отговор, а преп. Серафим Саровски често бивал възнесен в райските обители), но никой нищо не ни е оставил за това, на кое място е по-добре да си сложим леглото.

Светците показват пълно равнодушие по този въпрос. Иов например живял болен на торището; Теофил Киевски спял и в кал, и в палати еднакво добре, Киево-Печорските отшелници си изкопавали пещери една до друга, без да правят никакви пресмятания; блаж. Ксения Петербургска цяла зима ходела боса и в дрипи, спяла на снега в полето и навсякъде, където ѝ давали подслон добри хора; блаж. Алипия Киевска няколко години спяла в хралупите на дърветата. На всички тях им било открито миналото, настоящето и бъдещето, те знаели всички хитроумия, причини и следствия в този свят, можели да изцеляват много и различни физически и душевни недъзи, но никой не поучавал чадата си да местят мебелите в къщата, търсейки “безопасни места”. Значи за светците този фактор не е бил жизненоважен.

Да си припомним, че знанията за “добри” и “лоши” места могат да се почерпят и от магическите книги на идолопоклонството, тоест от езическата религия, много от сведенията на която са били разкривани от “богове” и “духове”, които Светата църква определя като бесове.

И така, нито в Свещеното Писание, нито в Свещеното Предание, никъде не срещаме да се споменават геопатогенните зони, следователно знанието за тях няма отношение към духовния живот на човека. Откритията на съвременната академична наука също не отговарят на мистичната страна на този въпрос.

Вестник “Вера-Эском”(г. Сиктивкар), 1995. № 169-170.

Н. Кроткий, психиатър

В МРЕЖИТЕ НА АГНИ-ЙОГА

Както и мнозина от съотечествениците ми, изпитвайки духовен глад след многото години на войнстващ атеизъм, аз се хвърлих в бездната на духовните търсения, които ме доведоха при учението на “Живата Етика” (Агни-Йога). С какво ме завладя тя?

С новите, напълно потресаващи за атеиста дилетант знания за устройството на света, и преди всичко на духовния свят. “Живата Етика” се представя като някакъв синтез от наука, религия и философия, “синтез” между културите на Изтока и Запада. Тя призовава към “духовна еволюция”, към онова, което жадуваше моята душа, и бързо обръща светогледа на 180 градуса... Но...

Първите две книги на Агни-Йога “Зов” и “Озарение” са обединени от общото название “Листа от градината на Мория”. Тези две книги са разгърнат пролог на серията на Агни-Йога, състояща се от 13 (!) книги, печатани в течение на 13 (!) години - от 1924

до 1937 г. “Учението” се представя като “Духовен манифест на бъдещото човечество”. Желанието да разбере кой е “Учителят Мория” възникна веднага, но в търсенето на отговора измина година и половина. Аз знаех, че Махатма Мория е “Учителят” на Е. И. Ръорих. Знаех, че в течение на много години той ѝ е диктувал “Учението” по телепатичен път. Но не знаех кои са учителите на “Учителя Мория” и коя “школа” представляват.

“Учителят” призовавал своя ученик, а по-точно - ученичката си, да стане ловец, прелъстител на човешките души. В мрежите на това “Учение” са се хванали много търсеци и духовно неопитни, такива като мене, нямащи християнски имунитет хора, основно от средата на интелигенцията. Да разбере кой е “Учителят Мория” и какво представлява самото “Учение за Етиката” ми помогна отчасти книгата “Жива Етика”, издадена в Москва.

Географският адрес на “Учението” се оказа съвсем земен, а не небесен: “Дадено в долината на Брамапутра, извираща от езерото на Великите Наги, пазещи заветите на “Риг-Ведите”. Нагите в индийската митология са “полубожествени същества” със “змийско тяло и една или няколко човешки глави” (!). На тях им принадлежи подземният свят, където пазят “безчислените съкровища на земята”. Те се почитат като мъдреци и магьосници, способни да съживяват мъртвите и да променят външния си вид, живеят във водата и на сушата (!).

Научих, че Мориа е свещена планина в околностите на Йерусалим. На нея старозаветният патриарх Авраам, покорен на Божията заповед, възнамерявал да принесе в жертва сина си Исаак. Цар Давид купил планината Мориа, за да извършва там всесъжение и мирни жертвоприношения. Синът му Соломон построил на планината храм, впоследствие разрушен от римляните. Според мюсюлманското предание Мохамед посетил планината Мориа и от върха ѝ се възнесъл за беседа с Аллаха. В памет на това мюсюлманите отбелязват празника на възнесението, а джамията, построена от Омар на планината Мориа през седми век след Рождество Христово, се почита от мюсюлманския свят за трета по значимост след храма на Кааба и гроба на Мохамед. В “Книга за жертвата” (“Зов”) се споменават още две имена на Мориа. Първото - Алал-Минг, “Учител на Тибет”. Второто - шейх Расул-Ибн-Рахим, или Расул Мориа, който бил “едно от възплъщенията на Махатма Мориа”.

И така, мюсюлманската джамия, построена на свещената планина, и шейх Расул Мориа, той и “Учителят на Тибет”, той и “Учителят по Жива Етика”. В “Живата Етика” се прекарва мистична връзка между свещената планина Мориа с името на Махатма Мориа. Изглежда, че “Зовът” на Агни-Йога е вик на предизвикателство към християнина.

Името на Иисус Христос се споменава в “Учението” нееднократно, в това число още от първите редове на книгата “Зов”: “За Христос с любов ревнувам, на Христа радост нося” - и не е ли затова, за да се приспи бдителността на лековерните християни (само по кръщение, а не по начин на живот). Втори път споменатият в “Книга за жертвата” Иисус Христос е споменат вече всеу, наред с другите “Учители”, например шейх Расул-Ибн-Рахим. Йогата Рамачарока в “опуса” си “Окултна биография на Иисус Христос” отива още по-далеч. Без да му мигне окото, той твърди, че Иисус Христос е ученик на Махатма, някога е посетил Хималаите (!!) и е усвоил безценните знания, предадени Му от хималайските учители. За какво им е притрябвала подобна нечистоплътна фалшификация? Само за да могат постоянно да ваят в калта Божия

Син и Неговото спасително учение, внушавайки, че заслугата на Христос е минимална, а християнството е вариация на източните религии.

Но и това не е всичко! Оказва се, ако се вярва на махатмите и ръориховците, че Христос е имал отрицателни програмни установки, “минусова карма”. “Минусовата карма” според “учението” това е “тщеславие, предателство, несъпротивление на злото, садизъм, разврат, пиянство, лъжа и други пороци, осъждани от съвременния морал”. Ето какъв е, твърдят ръориховците, вашият Господ Иисус Христос! Могат да бъдат цитирани много подобни “откровения”. По същия начин става и явно сатанинската подмяна на думите на Пресветата Богородица: “душата ми величае Господа, и духът ми се зарадва в Бога, Спасителя мой” (Лук. 1:46-47) с нещо ново: “И духът ми се зарадва в Бога, твоя Спасител”. И това не е просто демократична търпимост, признаване на чуждите вярвания, както се твърди в “Учението”. Защото по-нататък се предлага: “...И обменяйки (!) Господа, ще идете при Единия” (“Озарение”). Каква “размяна” предлагат авторите на “Агни-Йога”? Не е ли този “обмен” явно богоотстъпничество? Христопродавство?

По-нататък ми беше интересно да науча, че така наречената “огнена болест” (чети: беснованието) на Е. И. Ръорих се нарича окултна треска (“...познато на нас явление”, “Зов”). Но окултизмът, както е известно, е стремеж на падналия, греховен и бездуховен човек да проникне в тайните на света независимо от волята на Твореца, да стане бог без Бога, да получи свръхестествени, свръхсетивни (екстрасензорни) способности със съдействието на нечистата сила (сатаната) и да влияе на обкръжаващите го хора и световни стихии.

Така съвсем неочаквано за себе си аз стигнах до извода, че “Живата Етика” е окултно, явно сатанинско учение. Учение на “Учителя Мория”, магьосника от езерото на Нагите, в чиито мрежи била уловена и самата Е. И. Ръорих. В “Учението” има много информация за психическата енергия и за това, как да се натрупва тя. Постулатите му са дадени в сбит, концентриран вид, поднасят се в поетична, привлекателна форма. На места текстът прераста в молитва към духа на тъмнината, на места - в притча. Но най-често това са “кратки, енергични афоризми, призови, резки като удар на мълния”. Текстовете на “Агни-Йога” по същество са внушение, сугестия. Те носят голям заряд от отрицателната демонична енергия на нейните “Учители”. Тази сатанинска енергия почувствах върху себе си, като получих екстрасензорни способности, което ми беше приятно и подгръваше тщеславието и гордостта ми. Станах като обсебен. Що се отнася до уж духовния ръст, то “Учението” няма ясно ядро, кодекс или заповеди. Разсъжденията за духовното са красиви думи и нищо повече, някаква илюзия за духовен ръст, самоизмама.

Когато четете книгите на “Учението”, човек се моли за своите “Учители”, без дори да подозира, че “Живата Етика” не е просто “Учение”, което дава знание, а псевдорелигия, страшен духовен фалшификат, и че той, прелъстен от подобни знания, е предал Христа. Онзи, в Името на Който той най-вероятно е бил кръстен като дете, и Който е заповядал: „Недейте се нарича учители; защото един е вашият Учител - Христос, а всички вие сте братя.“ (Мат. 23:8)

И Апостолът ни е предупреждавал: „Имало е и лъжепророци между народа, както и между вас ще има лъжеучители, които ще вмъкнат пагубни ереси и, като се отричат от Господа, Който ги е изкупил, ще навлекат върху си скорошна погибел.“ (2 Пет. 2:1)

Именно знанията, получени от мен от Свещеното Писание (Библията), трудовете на Светите отци на Православието, и милостта Божия ми помогнаха окончателно да разбера, че зад нашите на пръв поглед мили, добри и простодушни съотечественици Е. И. Ръорих и мъжа ѝ Н. К. Ръорих стоят духове, да разбера на кого съм се доверил и в чии ръце съм оставил душата си, както и към какви непоправими последици можеше да доведе това, ако Господ не бе ме спасил.

Хората от типа на семейство Ръорих Христос е наричал “крадци и разбойници” (Иоан. 10:8). Крадци - защото те крадат душите от Бога, разбойници - защото проповядват, без да са пратени от Бога.

Вестник “Царкоунае слова”, Беларусь, 1994, № 11.

За превъплъщението
УДОБНА РЕЛИГИЯ
ИЗМИСЛИХА ИНДУСИТЕ

Вместо християнското учение за спасението на човека в Христа все повече се разпространява вредното окултно-теософско учение за превъплъщението. Според древноиндуската версия на това учение след смъртта душата преминава временно в астрален план, откъдето после се преселва в друго тяло - в растение, насекомо, животно или в друг човек (очевидно в този списък трябва да се добавят микробите и вирусите, които древните индуси не са познавали). Тялото, в което на душата ѝ предстои да се превъплъти, се определя от количеството на “кармата” - добрите или лошите дела, които тя е събрала в предишния си живот. Ако човек е правил повече добро, душата му преминава в по-развито и благородно същество, ако пък е живял лошо - в по-нисше. Процесът на превъплъщаване продължава дотогава, докато душата напълно не се освободи от кармата, като изгуби всякакъв интерес към живота. Тогава тя се слива (според индуизма) с Абсолюта - Брама, или според будизма се разтваря в нирвана. Сега на Запад е популярна “очовечената” версия, според която душата преминава само в човешко тяло, прескачайки нисшите форми.

Учението за превъплъщението на душите твърди, че както е имало време, когато не е съществувал човекът, така ще настъпи и време, когато той вече няма да съществува. Човекът е започнал да се развива от нисшите същества (растения и риби) и ще се развива, докато не стане свръхчовек. Затова сегашният човек е преходно същество. Той изцяло се намира във властта на космическите сили, които го тласкат към неосъзнаваната цел и ще го доведат до състояние, което не съдържа нищо човешко.

Лъжеучението за превъплъщението няма никакви обективни данни в своя полза и е построено изцяло върху фантазии. Въпреки това то привлича към себе си привърженици с това, че от една страна, обещава “безсмъртие” на душата (в примитивен езически вид), а от друга - отричайки Върховния Съдия и наказанието в ада, освобождава грешника от чувството на отговорност и страх за лошите постъпки. Логичният извод от това учение е такъв: ако и да съгреша човек в един свой живот, то в следващия ще може да поправи работата. В края на краищата хората ще достигнат една и съща участ - сливане с Абсолюта. Разликата е само в броя на циклите.

Освен това, използвайки учението за превъплъщението, може да се обяснят и оправдаят всякакви страсти и престъпления. Например ако някой содомит чувства влечение към други мъже, то е защото в един от “предишните си животи” е бил жена. Ако жена изневерява на мъжа си, то е затова, защото сегашният ѝ любовник в предишните превъплъщения е бил неин любим съпруг и т. н.

При цялата си на пръв поглед привлекателност това учение е ужасно мрачно. Какво собствено се превъплъщава след смъртта на човека? Очевидно това не е тази душа, която отъждествяваме с нашето “Аз”.

Нали нашето “Аз” се осъзнава единно и непрекъснато същество в течение на целия ни живот. Нашето “Аз” се стреми към познание, трупа опит, развива талантите си. А тук излиза, че целият духовен багаж, придобит с голям труд, се изтрива по време на смъртта и човек в новото си тяло трябва да се учи от нулата. В момента на новото въплъщение неговото съзнание е като чист лист хартия. Ако ли пък страда поради лошата си карма, натрупана в предишния живот, никога не ще може да разбере за какво точно се наказва. Излиза, че човек носи наказание за дела, извършени в състояние на невменяемост, което е несправедливо и недопустимо в нито една законодателна система.

Учението за превъплъщението не решава проблема за безсмъртието, защото не запазва паметта за предишните животи, която е необходимо условие за единството на личността. Превъплътеният се оказва вече друг човек. Теософският светоглед е враждебен за личността.

Християнството твърди точно обратното. Именно личността е твърдата и унаследяваща вечността единица. Тя е сътворена от Бога и носи в себе си образа и подобие Божие. Личността не е продукт на космическата еволюция и не подлежи на разтваряне. Човек може да се усъвършенства, може да встъпи в общение с Бога и в някаква степен да се уподоби на Него, но при това запазва човешката си природа.

Ясен пример за противоречието между индуисткото и християнското учение за изкуплението е евангелският благоразумен разбойник, който в един миг, обърнал се към Христа, наследява Царството небесно (независимо от “кармата”). Изкуплението, извършено от Христа, освобождава човека от властта на космическите процеси. Със силата на благодатта то дава онова, което не може да даде предлаганото от теософията безкрайно циклично скитане по космическите коридори.

Отричайки запазването на личността, учението за превъплъщението отрича безсмъртието въобще. То е толкова лъжливо, колкото и песимистично. Но Христос възкръсна! С Неговата сила и ние ще възкръснем в нашите обновени тела за вечен и съзнателен живот.

Из книгата “Жизнь после смерти”. М., 1991.

ЗА “РОЗАТА НА СВЕТА” И ЗА МНОГО ДРУГО

Последно време е... Колко често се налага да бъдат произнасяни тези думи и колко поразително точно са предсказани те от Светите отци и подвижници!

Един от характерните признаци за приближаването края на света, посочени от Евангелието, е нарастването броя на лъжеученията, които при това претендират за

цялата пълнота на истината и за месианство. Повечето от тях така или иначе са свързани с източните религии и настойчиво се опитват да ги обединят с учението на Христа като “един от великите посветени”.

Днес тъмните сили чрез Изтока, пристъпвайки може би към основните си действия, замислят и неща неизмеримо по-страшни. От друга страна, възникващите различни езотерични школи, ръководени от все същите сили, постоянно диктуват на неудачниците “земни жители” своята воля, предлагайки все по-нови програми за спасението на човечеството. А това се прикрива ни повече, ни по-малко под предлог за спасение на света и за избавянето му от надвисналите над него кризи.

(Тези “цивилизации” имат и свои политически проекти. На световните държави ще бъде предложено да се разоръжават, да премахнат границите и да се обединят в една държава с един всемирен парламент. Ако последва отказ, “извънземните сили” ще имат всички основания да се намесят в световните процеси. И дръзновението на спасителните замисли уж си струвало, дори ако в резултат на тази намеса от човечеството остане една десета част...)

Но действията, които “спасителите” вече успяха да разпалят в западния свят, но най-вече тези, които тъмните сили на Изтока приоткрехват “у дома си”, говорят, че на земята зрее буря.

Тук ние ще трябва да споменем такива странни явления, започнали да се проявяват внезапно, предимно от 1969 г., които разумът трудно може да възприеме.

На някои хора, проявяващи дотогава интерес към йога и окултизъм, по време на сеансите по “медитация”, а понякога и през време на “произволни” състояния на ясновидство, след като ги предупредили, че са “избраници” за спиритическата връзка (впрочем с помощта на елементарни приспособления от радиотехниката) “Висши неизвестни”, започнали уж да се откриват и да ги уговарят. Наричайки се марсианци и пришълци от други планети, те недвусмислено дали да се разбере за подготовянния от тях преврат на Земята, уж с “цел извеждане на земните жители на по-високо стъпало на космическите цивилизации”. Впрочем ето и протоколите на “сеансите на космическа връзка”, които земните им кореспонденти изобщо не крият.

Така по време на сеанса от 25.10.1969 г. било съобщено, че пришълците са представители на древна цивилизация (дори на “сврѣхцивилизация”) и нас, като млада и почти ембрионална цивилизация, ни пазят от други високоразвити, но егоистични, които уж преследват цел да превърнат цялото човечество в биороботи. На всички, участващи в подготовката на общественото мнение към възприемането на тяхната “спасителна” акция, са обещани главни роли в това бъдещо преустройство на човечеството. „Вие ще сте активни участници в новите основи, върху които ще бъде построен бъдещият ред на земята.“

Макар и “висшите неизвестни” да са се представили много почтено, наричайки се “център на асоциацията на обединените единици на левия окръг на космическите групи”, от контактите постепенно стана ясно, че едни от тях са демони, други - бивши индийски “светии” или “божества”, като например Манкарачария или Брамапутра, а трети изобщо пожелали да останат в сянка, като помолили да ги наричат условно (“не ви е нужно да знаете моето име”).

“Протоколът от връзката” от 4.4.1970 г. прояснява смисъла и дори някои детайли на това подготовяно земно преустройство, което Впрочем има много допирни точки с нацистките планове. В най-близко бъдеще ние сме щели да се върнем към “своето

далечно минало”, към епохата на “падналите ангели”, но на ново ниво или етап. “Човечеството ще владее окултните знания, а следователно и силите, които някога е владяло. Но разликата ще се състои в това, че в бъдещето човек (водещите прогресивни дейци на науката) ще бъде по-добре подготвен да владее и прилага тези могъщи сили”. „Онова, към което вървите, много прилича на това, което е било, с тая разлика, че сега имате повече възможности да не правите грешките от миналия опит.“

Както виждаме, става дума за все същите “тайни вътрешни лостове”, които откриват неограничената власт над хората и силите на природата. Всичко това ще премине от “неграмотните” магьосници и знахари към високообразованите, “искрени и самоотвержени учени”. Разяснява се, че пълното съзряване на свръхцивилизацията, в която ще встъпи човечеството, ще се осъществява в много случаи скрито, “извън прага на съзнанието на човешките маси”.

“Извънземните” обещава да помогнат на земните жители да предотвратят предвещаните в пророчествата събития от Апокалипсиса, но предупреждават, че борбата ще бъде “жестока” и ще трае “до окончателната победа на една от страните”. Земната победа на марсианците, които от известно време започнали да се причисляват към привържениците на доброто, ще означава начало на борбата в по-грандиозни мащаби (точно както и нацистите гледаха на земния пожар като на начален стадий на по-грандиозен вселенски пожар).

Отговорите са уклончиви, постоянно се позовават на заетостта си или на нашето ниво, което уж не допуска да осъзнаем нещата в дълбочина. На въпроса: „Доколко са верни библейските сказания? Може ли да им се вярва?“ отговорът беше: „Може, но внимателно... Необходимо е да се пристъпва към изучаването на този документ с голяма предпазливост, а с още по-голяма - към изводите.“

На въпроса за взаимодействието на Бога и дявола последваха мъгляви размисли за “дуалистичните” и “монотеистичните” групи религии на земята. Доста странни обяснения. Така например, когато стана дума за “дуалистичните религии”, за главна от които те смятат християнството, от противоборец дяволът бе преправен в оръдие на Бога “до пълната победа на божественото начало”, “след което тази фигура губи своето функционално значение и напълно се унищожава”. Такова обяснение се среща само у най-отявлените апологети на сатаната.

Това, което от известно време насам започна да се проявява в нашата действителност, прекалено красноречиво показва, че всичко това е реалност и че денят на някакъв вид страшно нашествие вече чука на вратата.

За да облекчат своята акция и да проправят пътищата за обявяването си на земята, “висшите неизвестни” чрез спиритически метод продиктуваха, внимателно подготвиха и провериха, дълго напасвайки под прекалено неблагоприятно променящите се за тях земни обстоятелства, книгата с многозначително заглавие “Роза на Света”. Те препоръчаха известно време тя да се разпространява чрез “самиздат”, а за неин автор търсиха да посочат някоя повече или по-малко известна личност. Изборът е паднал на починалия през 1954 г. Даниил Андреев, син на печално известния писател Леонид Андреев.

Семейството на Андрееви не бе избрано случайно. Съдържанието на трилогията на Л. Андреев “Към звездите”, “Сава”, “Животът на човека” е преминаващо всякакви граници богохулство, съединено с проповед за разрушаването на света. Още по-

откровена е идеята на повестта му “Иуда Искариот”, чийто главен герой е все същият богохулстващ персонаж Сава.

„- Имаш ли врагове, Сава, такъв враг, поне един, когото особено силно да ненавиждаш?

- Май имам такъв. Бог... Този, когото вие наричате Спасител.“

Още неговите съвременници са забелязали, че “произведенията на Андреев напомнят писмо на самоубиец”. Наистина от неговата философия за възвеличаване на човекобога, така наречения “син на вечността”, устроителя на всеобщото разрушение и тъма, се усеща тленна миризма.

На баща си се е метнал и Даниил. По разказите на хората, които са прекарвали с него години в затвора (той бил осъден през тридесетте години), Даниил се придържал към усвоените от детинство богоборчески идеи на баща си, макар и да не бил способен към никакво творчество (при демоничните личности родовият корен, като правило, закърнява още в детата).

Въпреки че всичките тези обстоятелства силно компрометират идеите на “марсианските неизвестни”, преждевременно разкривайки истинското им лице и намерения, авторството на “Роза на Света” е приписано на него. Вероятно друга фигура от такъв план в сегашната руска действителност просто не се намерила.

В какво е смисълът на този спиритически документ?

Както се обещаваше в предварителните протоколи, целта на “марсианските неизвестни” е чрез пратената по толкова необикновен начин книга да бъдат подготвени хората за планове им за обединяване на християнството със съществуващите или съществували някога религии и вявания, което (цитираме дословно) “ще направи световната религия от съчетание на различни листчета целокупно и единно духовно цвете - Роза на Света”.

Това обединение се замисля като създаване на своеобразна “Лига на нациите” за религиозното и културното им преобразуване във “всечовешко братство” начело с човек с някаква “свръхвисока надареност, съчетаващ в себе си праведността, дара на религиозното предвестничество и художническа гениалност”. Уверяват ни, че такава велика душа “е насочена към нашия век от Провидението и чака своя час”.

Макар че се казва, че инициатор може да стане всяка страна, но за предпочитане и най-вероятно е такъв център на консолидацията да стане Индия: “Лигата ще разшири индийския опит до планетарни граници”.

От какво е предизвикано това неவிждано разрушаване на земните системи, традиции, граници, на всички предишни привързаности на народите?

Човечеството било спряло в духовното си развитие. От началото на ХХ век на земята всичко тръгнало към упадък. “Областта на социално-политическото действие - както “най-точно” се анализират земните работи в този документ - въвлича в себе си съвсем не най-духовните представители на човешкия род, а точно обратното - най-малко духовните. Образува се гигантски вакуум на духовността, който не е съществувал до преди 50 години, и хипертрофиралата наука е безсилна да го запълни. Може да се каже, че колосалните ресурси на човешка гениалност не се изразходват. И това именно е лоното на творческите сили, в което зрее неопределена към раждането си общочовешка интеррелигия.”

Човечеството било на прага на нова, този път термоядрена война, която - проливат сълзи на съжаления “висшите неизвестни” - възвещаваната от тях лига или “религия на равносметката” вече не може да предотврати, било вече късно.

Тези прогнози следва да се разбират като напълно реално обещание за война. Съдейки по всичко, търсенето на конфликтна ситуация и разпалването на нова световна война в земното огнище е основната им грижа сега. След като изчакат воюващите страни да унищожат милионните си армии в разгорелия се земен пожар, “висшите неизвестни” ще получат най-сетне удобен случай да се появят на земното кълбо в ролята на умиротворител, за да си извоюват славата на спасители в очите на страдащите във военната буря земни жители. В такъв случай провеждането на замислените от тях планове за народите ще бъде доста облекчено. Ето защо на въпросите на нетърпеливи земни кореспонденти, които се безпокоят от постоянно отлаганото им появяване сред народите, следва нервен отговор за отсъствие на “благоприятни условия”.

Лостът, с който трябва да се обърне нагоре с краката земното кълбо, авторите на “Роза на Света” препоръчват да се земе от нацистка Германия. С това собствено и започва “Роза на Света”: „Трябва да вземем в ръцете си и здраво да стиснем лоста, открит от нея.“ И само за заблуда са изтървани две-три думи за неприемане на целите и идеалите на фашизма, от страх в това отрицание да не се отиде твърде далеч и да не се зачеркне и своето, тъй като идеалите им са идентични дори в терминологията.

Преустройството, което обещават на народите “извънземните неизвестни” начело с някакви техни земни протежета, подкупва с обещанията за най-голямо благополучие и благоденствие на земята.

Една от целите на “Роза на Света” е разпространението на материалното благополучие и високо културно равнище върху цялото земно кълбо и сред населението на всички страни, възпитание на облагородени поколения, обединяване на християнските църкви (некапомним тази теза) както и свободна уния с всички религии със светла насоченост, целящи превръщането на планетата в градина, а държавите - в братство.

Както виждате, като крайгълен камък са положени не целите на всеобщото благосъстояние, над които предимно се терзаят съвременните държави, а “духовното”, интелектуалното, културното начало, “възпитанието на облагородения човек”.

А “онези въпроси, които сега вълнуват болшинството хора” - стопанските интереси, организацията на производството, подобряването на продукцията, промишлената техника, по-нататъшното усъвършенстване на начина на живот - ще загубят остротата си, “понеже ще се решат в най-висша пълнота”.

Обещан е истински рай, царство небесно на земята. Дори е измислено и специално име за тази нова земна цивилизация - Аримайя...

Нека да се поинтересуваме от етимологията на това име... О, каква дълбока древност: Аримайя е производно от името на зороастрийския бог Ангра-Маню (Ариман), дух на световното разрушение, признаван за равен на “светлото божество”, тоест за съавтор на творението. Значи се готви цивилизация на противобореца на християнския Бог? Не е ли това споменатото в Апокалипсиса “царство на антихриста”, което ще трае три и половина години?

Та ето значи откъде е тази странна логика при авторите на “Роза на Света”, щом стане дума за християнството (при цялата й стройност по всички други въпроси).

В програмата на “извънземните неизвестни” християнството сякаш заема маловажно място, то почти се игнорира и само при по-внимателен прочит ще забележиш, че всички действия и замисляни от “спасителите” преустройства на Земята се определят главно по отношение на него. За каквото и да разсъждават, със страничното си зрение авторите следят едно - християнството: да не се подхлъзнат, да не сбъркат при противостоенето си срещу него. И докато в общите уверения за съюз на религиите му е предоставено едва ли не най-почетно място и право, в подтекста му се предявяват какви ли не обвинения, повечето с бегли забележки и отделни ремарки. Нещо повече, съдейки по крайното напрежение на подготвяното от “спасителите” начинание, целият им интерес се върти именно около него и излиза, че акцията ще се окаже напразна, ако не успеят да побратимят всички други религии с религията на Христа...

Не, ние положително ще сме безсилни да разберем нещо от това, което днес зрее в света, да се ориентираме в нахлулия в земните умове смут, който нито едно поколение до днес не е познавало, докато не се обърнем към онези страни на земното развитие, които макар и в нашето десетилетие да са отместени на заден план, тайно определят всичко явно и свързват всички начала и завършеци на проявената в събития история.

Очевидно всички разрешения следва да се търсят в първия древен завет на човечеството, който не на думи, а на дело е бил невидим пазител на земните родове по трудните пътища на историята, давайки им нови и нови сили за възрастване в оня предвечно определен нравствен закон на живота, при който всички други толкова превъзносящи се учения са храбри, красноречиви, значителни само тогава, когато паразитират върху него...

Но открай време в този спор пръв ни се изпречва Изтокът, който със своите породени в света учения се представя за най-всеобхватната истина под небето, която, както можем да съдим от обещанията на “Роза на Света”, единствена има сила да възвиси човека към вселенските светове.

И тези тайни съществуват наистина. Животът на нито един смъртен не ще стигне, за да се “постигне” чрез Ведите, будизма или йогистката система поне до нивото на изплъзващата се впоследствие по странен начин дълбочина.

Но възниква все същият въпрос: щом се стигне до същината, проличава, че всяка предприемана от Изтока идея задължително има предвид някаква операция с християнството. Създава се впечатлението, че ако не е то, източните религии няма за какво да съществуват.

Това повече от натрапчиво противоборство (днес приемащо форма на “побратимяване”) е толкова подозрително, че Свещеното Писание на християните като пълнота на истината, Словото Божие, категорично се дистанцира от неговите “истини” като от лъжеучения, внесени в света, за да отдалечат умовете и душите от Христа. Противопоставеността на първоначалното учение спрямо всички останали в дадения случай може да бъде само една, а всичко противопоставящо ѝ се и особено присъединяващо се към нея се оказва противоборстваща ѝ лъжа.

В светлината на всичко това, целият диверсионен смисъл на обвинението от страна на “Роза на Света” към християнството в това, че то не се е наело да спасява, не е оглавило израждащите се царства на земната цивилизация, става съвсем очевиден. Като си дават вид, че не познават главната принципна програма на християнството и за да вдигнат цената на натрапваната на човечеството нова религия, единствената цел на

която е да го погълне, авторите на този спиритически документ предявяват най-сериозна сметка на “старите религии”, които според техните думи “на са успели да постигнат намаляване на социалното зло”, “не са пожелали да оглавят процеса на социалното преобразуване и именно в тази ограниченост, в тази умствена леност и тази идейна неподвижност и закостенялост е най-тежката им вина”. Религията, заявяват те, “се е дискредитирала с вековната си безпомощност в това отношение и не е за учудване противоположната крайност, в която е изпаднала Европа, а след нея и другите континенти, а именно: преобразуване на обществото с чисто механични средства при пълен отказ от духовната страна на този процес. Няма какво да се чудим на резултата: сътресения, които светът не е виждал, мащаб на жертвите, какъвто никога не сме могли да си представим дори и в бълнуване, понижаване на естетическото ниво, като самата възможност за този резултат дори и сега през XX век за мнозина е мрачна и трагична загадка.”

Днес закоравелите в коварството си ловци на души от “Роза на Света”, преструвайки се на наивници, а на практика опитвайки се да посеят ново безверие, на всяка цена се опитват да ни убедят, че християнството се е провалило, защото тъмните сили уж успели да провалят мисията на Христос и да умъртвят Божия Син.

„Христос - правят гримаса на съжаление тези “извънземни неизвестни” - не е трябвало да умира не само от насилствена, но и от естествена смърт. Ако мисията Му бе завършена, тя би предизвикала това, че след едно-две столетия на земята наместо държави с техните войни и кървави вакханалии би се установила идеална Църква - Братство.

Броят на жертвите, сумата от страдания и скърби, както и сроковете за възвисяване на човечеството биха се съкратили неизмеримо.“

Но на всеки, дори и повърхностно запознат със Свещеното Писание, е известно, че разпятието на Исус Христос за спасението на хората и неговото Възкресение са предсказани както на много места в Стария Завет, така и от Самия Христос - нееднократно и недвусмислено.

Разбира се, на Бог, създал Вселената и всичко в нея, нищо не би Му струвало да устрои Своите пътища така, че народите да Го приемат в славата Му. И това се е случвало неведнъж, когато е ходел по земята (тоест, предвидена е и тази уловка, зад която в своята измислена праведност се опитват да се скрият лукавите автори на “Роза на Света”).

Може би сатаната се е опитвал да провъзгласи Христос за земен цар. Не напразно, когато Петър започнал да убеждава Спасителя да не отива на кръста, Той казал: “Махни се от мене, сатана! Ти Ми си съблазън!” (Мат. 16:23).

Христос обяснил на учениците си замисляла на Своя посев за векове - защо Той трябва да бъде не избран за цар на земята, а неприет и разпнат: “Ако житното зърно, паднало на земята, не умре, остава си само; ако ли умре, принася много плод” (Иоан. 12:24).

Със Своето смирение и унижение, с кръстните си мъки, с всепасаващата Си любов Той ни станал безкрайно близък, като възвисил безпределно човека, показвайки ни колко сме ценени на небесата. И когато след Голгота всичко дошло на мястото си и народите осъзнали значението на ставащото - че Спасителят на света е предстоял пред тях и до смърт е пострадал, снизхождайки до малката песъчинка - човека, поколенията замрели без дъх, а цялото християнство се превърнало в една молба за прошка,

разкажание и плач, в непрекъснат порив към духовна чистота, така че човешкото естество трудно можело да понесе тежестта на тази несъизмеримост, отговорността на този нравствен урок.

Историята закипяла и се задвижила с нова сила, като през всичките тези две хилядолетия изкупителната Христова жертва е била незрим стимул за човешките синове, възвисявайки ги поколение след поколение към праведен живот.

Но от всички заповеди, оставени от Христос на хората, най-настойчива и тревожна е тази:

„Пазете се да ви не прелъсти някой; защото мнозина ще дойдат в Мое име, говорейки: аз съм Христос; и ще прелъстят мнозина... защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци и ще покажат големи личби и чудеса, за да прелъстят, ако е възможно, и избраните. Ето, казах ви отнапред. И тъй, ако ви кажат: ето, в пустинята е Той, не излизайте; ето, в скришните стаи е, не вярвайте; защото, както светкавицата излиза от изток и се вижда дори до запад, тъй ще бъде пришествието на Сина Човечески.“ (Мат. 24:4-5, 24-27)

Така за вярващите бе определена ясна и недопускаща никакво двусмислие или друго тълкувание програма за целия период на историята до Второто Пришествие на Сина Човечески, новото явяване в света на Когото ще бъде със “сила и слава велика”. Той обеща да поддържа, наставлява, просвещава и пази незримо хората на вярата през цялото това време чрез Утешителя Духа Светаго, чрез Духа на Истината: „А Утешителят, Дух Светий, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, що съм ви говорил.“ (Иоан. 14:24)

А това всемогъщо и незримо въздействие, поддържащо и водещо Христовата църква по трудните ѝ земни пътища, апостолите усетили с изумление върху себе си петдесет дни след Христовото Възкресение.

Има и още едно предупреждение, придобиващо необикновена актуалност в смутните ни дни. „Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене“ (Иоан. 14:6), казва Христос, а Апостолът потвърждава: „И в никого другиго няма спасение; защото под небето няма друго име, на човеци дадено, чрез което трябва да се спасим“ (Деян. 4:11-12).

Едва след като отминало времето, когато християнските поколения усещали върху си урагана на демоничното противодействие, безкрайните коварства и непреставащите дори за миг маневри на лъжата така, че можели да се смутят и объркат дори и най-твърдите във вярата, хората осъзнали цялата важност на това Христово предупреждение. На тъмния лагер бе позволено да противодейства на християнството при неговото раждане и по целия му път с цялата възможна сила на лъжеученията и всякакви други антихристиянски движения. Започнаха вакханалия на лъжата, вой на злото, отвличане, осмиване, третиране по пътя, по който християнската истина шестваше по земята. На човечеството все още му предстои да се удивлява и ужасява, когато бъде разкрито докрай на какво е способна сатанинската сфера, за да противодейства на Христа.

“Розата на Света” е свободно използвана в качеството си на авторитет от привържениците на “либерализацията” на християнството, на религиозния “плюрализъм”, на съединяването на църквите. Проповядва се обединяване на всички религии, от Православието до иудаизма в “интеррелигия”, в “световна църква”, за да се осъществи чрез нещо подобно на световно правителство контрол над всички народи.

Към това следва да се прибави неприемането от автора (в името на все същата уния с другите религии) на догмата за въчовечаването на Христа и неговото извратено тълкуване на Троицата (не като Бог Отец, Син и Свети Дух, а като Бог Отец, Богородица и Син).

На православния човек му е известно, че в духовния свят, в космическото пространство няма “други цивилизации”. Има Бог и Църква, тържествуваща на Небето, има дявол, воюващ с Бога върху полето на човешките сърца. Явното авторство на лукавия дух в “Роза на Света” се доказва и с поразителното въздействие върху човешките умове, защото демоните, както е известно, имат обширен и многовековен опит в прелъстяването на човечеството. Д. Андреев (там, където все още е неговият, човешкият текст) откровено признава, че не е успявал да записва всичко, което му е било диктувано, и затова ръкописите носят стенографски характер.

При целия си вселенски размах в “Роза на Света” тук за кой ли път се повтарят грандиозните уродства на умозрителните и всъщност атеистични проекти, появяващи се от време на време в Русия, като например “Петото Евангелие” на Л. Толстой, “Възкресението” на Н. Фьодоров, ноосферата на Вернадски и т. н.

И след този религиозен смут как ни тегли към родната православна обител...

“Свет Православия”. 1994. № 11., Макариев-Решемски манастир, Ивановска обл.

ЗА БИЛКОЛЕЧЕНИЕТО

Бог е създал нашето тяло “от земя”, тоест от материалните елементи на нашата Вселена, на нашата Галактика, на нашата планета Земя. „Господ е създал от земята лекарствата и благоразумен човек не ще ги пренебрегва.“ (Сир. 38:4) И така, лекарствата идват от земята, а не чрез магия и свръхестествени способности. Бог е дал на човека и знание как тези или онези вещества въздействат на нашия организъм, както и какви страдания могат да облекчават, затова именно в тези думи ние ще потърсим верния за себе си ориентир в причудливия свят на съвременната медицина.

Билките също са създадени от Господа и са ни дадени да ги употребяваме. Обаче никъде при Светите отци няма да прочетем, че лекарят трябва да извършва магически действия над своето лекарство или да въздейства на пациента с внушение, хипноза и т. н.

Православният лекар може и трябва да се моли на Бога и за пациента, и за успеха на делото си. При това да не измисля нищо повече от това, което може пациентът: да приема лекарствата си със светена вода, наред с медикаментите да използва светено масло или масло от свети мощи, да извършва кръстното знамение и молитва „Во имя Отца, и Сина, и Святаго Духа“ над лекарствените средства и медицинските препарати. Но Църквата се отнася категорично неодобрително към онези “народни лечители”, които измислят свои молитви “за освещаване на лекарствата”, нашепват заклинания и тайни молитвословия. На земята - земното.

Няма грях в познанието за въздействието на билките върху човешкия организъм, но преди да потърсим услугите на билкари, трябва да се поинтересуваме от сведущи хора дали в рода на “лечителя” или “лечителката” не е имало магьосници или врачки, тъй

като знанията им се предават по наследство (както е известно за Т. Семьонова - "лечителка" от Карелия). Не събират ли те билките в съответствие с някакви обредни действия, не ги ли окадяват около свещи, не правят ли магически манипулации с растенията, за да "усилят" въздействието им. От православна гледна точка са неприемливи разсъжденията за енергетичния потенциал и биополето на растенията, тъй като това не подлежи на човешка намеса.

В народната практика билкарството често върви ръка за ръка с чародейството, екстрасензориката и внушението. Всички тези явления се тежко наследство от езичеството, поради придобиването на тайни знания от падналите духове. Билката, лекарството, превръзката, върху които е било извършено съответното "заклинание" или внушение, е вече оръдие на магията. Такова "лекарство" по нищо не се различава от онези средства, с помощта на които магьосниците урочасват хората или им пращат бесове. Те обичат "да лекуват" и прикриването с лечителска практика за тях винаги е било най-удобно, затова на нас ни е необходимо да знаем точно от чии ръце получаваме лекарство.

Широко разпространена днес е практиката на тибетската и ведическата медицина, която в арсенала си има предимно билки. Успехите на тибетските медици са поразителни. Разпитвам за вероизповеданието на един московски билкар чудотворец. Научавам, че е увлечен от йога. Тогава задавам следващия си въпрос: "Не дава ли той към билките си още и някоя магическа мантра за четене или упражнения от йога?" Отговарящият се замисля и си спомня, че наистина заедно с точното предписание на лекарството лекарят задължава пациента да чете и малка молитва на санскрит. Тогава кой и какво изцелява? Билката или духовете, привлечани чрез четенето на мантрата и донасящи привидно здраве с цел погубване душата на болния? Аюрведическата медицина, при всичките си достойнства, е неотделима от обряда на молитвословията към някакви "божества". Православният човек трябва да знае, че тези "богове" нямат нищо общо с Пресветата Троица и следователно зад техните имена се крият паднали ангели.

На много от лекарствата индийско производство има етикет "Аюрведикмедицин". Може ли да ги употребяваме? Ап. Павел казва, че християнинът може смело да вкусва дори и идолски жертви, ако твърдо е уверен в непоколебимостта на своята вяра и не се осланя на идоли (1 Кор. 10:19-31). Това означава, че храната, поднесена като жертва на идоли, преди да се сложи на масата, не може да му принесе вреда, ако той, разбира се, не забравя кръстното знамение и молитвата. Блаж. Матрона казвала, че бесовете се въргалят и къпят в продуктите, оставяйки в тях следи от мерзките си страсти, а ние, ако не ги осеняваме с кръста, се оскверняваме от тях и често боледуваме. Същото е и с лекарствата...

Ние трябва да проверим дали лекарствата са били клинически изпитани в Европа, Америка или Русия, какви са противопоказанията за употребата им, внимателно да изучим тяхното химическо и фармакологическо действие. Така например знаменитата чеснова тинктура с мляко, която се рекламираше едва ли не като тайната на вечната младост - най-известната рецепта на тибетската медицина, се оказа, че съвсем не е безобидна и не е панацея за всички болести. Много от терапевтите знаят, че някои пациенти повредиха стомаха си при приемането на това средство, а "безобидният" Лив-52 в големи дози съвсем не потиска цирозата на черния дроб, както е написано в упътването за употреба, а напротив - помага за развитието ѝ.

Днес и на лекаря, и на пациента им е трудно да се ориентират в истински научните и псевдонаучните теории. Така магията, хипнозата, манипулациите с психиката днес се представят като разновидности на науката, макар че истинската наука, също опознаваща света със земни средства, се отрича от такова родство.

Претендират за научност както йога, така и ведическата мъдрост. Да, древните хора са натрупали богат опит от наблюденията на външния свят, но нека не забравяме, че този свят е бил повлиян от идолопоклонството и разяден от чародейството. Практически всичко онова, което носят в себе си ведите и йога, ни се дава и от обикновените изследвания на учените, които са далеч от източната мъдрост. Нека помним, че йога е начин за придобиване на изтънченост на плътската природа на човека за постигането на мистични усещания. Но да се стремим по този начин към света на духовете е опасно, тъй като йога не ни очиства от греха и не помага за смекчаване на сърцето, а това значи, че изтъняваме преградата, която ни отделя от света на падналите ангели, а и Божиите ангели не ще могат вече да общуват с нас, нечистите духовно.

Вестник "Вера-Еском" (г. Сиктивкар), 1995, № 169-170.

Архимандрит Лазар

ИЗТОЧНИТЕ ЕДИНОБОРСТВА

Сред последните противници на християнството е "Новото религиозно съзнание", което е много по-опасно от всички ереси на миналото. В началото "духовните" опити на източните култове са като че ли добри или "неутрални", но по-късно техните проповедници извършват закономерен преход към странни и плашещи неща, които в края на краищата придобиват несъмнено демоничен характер. Дори чисто физическата страна на такива учения като йога крие в себе си опасност, тъй като предразполага човека към психически настроения и опити, което е и първоначалната цел на упражненията, от които те произтичат. Почти същото може да се каже и за доста разпространените днес източни школи като карате, кунгфу, джудо и подобни, където също под формата на спорт, упражнения за развитието на някакви скрити възможности - телесни и психически - всъщност се извършва сериозна духовна обработка на личността, засягаща дълбините на човешкото сърце и душа.

Такива занятия са дори по-опасни за душата, отколкото изброените по-рано бесовски учения. Разбира се, и тук обучаваният не разбира дълбокия смисъл на всички екзотични действия, думи, пози, викове, които съпътстват всичките тези упражнения. Мнозина от съвременните "християни" се възмущават, когато свещеникът започне категорично да изисква от тях да прекратят подобни занимания. Те не виждат нищо нехристиянско в източните единоборства: „Това е само древна мъдрост, наука на древните за усъвършенстването на нашите телесни и душевни възможности...“ Какво може да се отговори на това?

Ние, християните, знаем само една истинска наука за съвършенството, а така също и една наука за падналото състояние, знаем и подробното учение за всички страни на живота - и външен, и вътрешен. Това е Христовото учение, което винаги обилно и щедро се разпространява и високо се провъзгласява от Светата ни църква. И ние, християните, добре знаем колко злонамерено и бдително обикаля около всеки човек

дяволът, “рикайки като лъв” и “търсейки кого да погълне”. И всяко “велико” учение, съпроводено от “знамения”, “предаване на дарования”, на “нечовешки възможности”, в което не се проповядва Христос, е рожба на този злодей - дявола. На какво учат изброените “спортни” занятия? Това е ясно на всеки, който престане да се самозалъгва - да се убива или жестоко да се осакатява противникът с голи ръце! Обикновено тук започват пак да спорят, да твърдят, че това е “изкуство на самоотбраната”, че каратистът или кунгфуистът никога пръв не напада човека и т. н. При това в състава на упражненията влизат неща, които би трябвало да предизвикат “лек” ужас у смирения християнин, възпитан в евангелските заповеди и обучаващ се да постигне кротост, незлобие, любов към враговете и да обръща към насилника и другата си страна. Така трениращият кунгфу се упражнява мълниеносно да нанесе удар на съперника си, с два пръста да пронизе гърдите му и да изтръгне оттам сърцето. При “съвършеното развитие на телесните възможности” това става толкова мигновено, че убитият пада мъртъв, преди да успее да осъзнае какво е станало. Има подобни начини за изтръгване на черния дроб и други жизненоважни органи. При това убиецът трябва предварително да се е съсредоточил върху тайнствения източник на енергия или сили “кими” (той се намира някъде в коремната област), който според учението на някои школи придава такава свръхчовешка сила на удара, че при нанасянето му преминава върху противника. За произхода на този източник не се казва нищо. При удар каратистът надава страшен вопъл, който давал възможност да се концентрират тези вътрешни сили. Ако се вслушаме обаче в този вопъл и се опитаме да го сравним с някакво настроение, то той най-много напомня изтръгнала се на свобода концентрирана ярост, която чрез дълги тренировки се натрупва като змийска отрова в сърцето на такъв човек. Често при тези занимания на ученика се предлага да извършва неща, напомнящи източните религиозни ритуали, за които говорехме: да застава на колене, да сключва в тайнствена поза ръцете си и да насочва ума си в нещо подобно на медитация. Много тайнствени и неразбираеми за самите ученици неща трябва да правят те със своите тела и души.

Какво става всъщност при тези занимания? Ние смятаме, че тук се извършва призоваване в собственото си тяло на нечистия дух - беса, чрез силата на когото се извършва извънредно мощно и надминаващо човешките възможности действие. Бедата е в това, че в наши дни хората са слабо запознати с истинското учение за падналите духове и явно не възприемат сериозно както съществуването, така и способностите им. На нас, православните християни, от подробното учение и разясненията на нашите Свети отци на Църквата ни е добре известно не само, че злите духове лесно откликват на всеки зов, отправен към тях, но и това, че те имат способността да проявяват голяма физическа сила. Те лесно могат да преместят всякаква тежест и да извършват впечатляващи знамения и чудеса. На мнозина от опит им е известно каква сила дават бесовете на така наречените “обладани”, “бесновати” хора, в които се вселява и започва да властва злият дух. Как обладана от бесове, крехка на вид жена не може да бъде удържана от шест-седем здрави мъже (например през време на екзорсизъм в църквата). Или пък как такива хора разкъсват здравите въжета и вериги, с които са били вързани. Когато злият дух напуска нещастниците, физически те се оказват немощни. Бесовете с радост и лекота биха разтерзали целия човешки род, ако не беше Милосърдният ни Господ, Който не допуска това. Когато пък хората сами започват да търсят и призовават тази зла сила, то и Бог допуска да бъдат прельстявани от враговете на нашия род.

Струва ли си да говорим още за това зло и колко е несъвместимо то с християнския ни живот?!

И така, като се замислим сериозно върху казаното, трябва незабавно да изгоним от сърцето си всякакви симпатии към подобна “мъдрост на древните”, да се отдръпнем от този мрак, да очистим целия си живот - и външния, и вътрешния, от подобно демонично влияние, а и близките си да предпазваме от подобна заблуда. За принадлежността си към тези или онези езически култове трябва обезателно да се покаем и да изповядаме този грях!

Из книгата на архимандрит Лазар “Грех и покаяние последних времен”, Изд. на Московското подворие на Свето-Успенския Псково-Печерски манастир, 1995.

Архимандрит Лазар

НАРКОМАНИЯТА - ПОЛЕТ В БЕЗДНАТА

В нашето ужасно време бе открит още един път към ада - наркоманията. За ужасните последици от тази болест за психическото, нравственото и физическото състояние на човека е излишно да се напомня, тъй като днес всички са достатъчно осведомени за тях. Но как изглежда това зло от християнска гледна точка?

Първо, наркоманията стои много близко до един от най-страшните грехове - самоубийството. Освен това тази проява на злото е близък съсед на чародейството, черната магия и спиритизма, намирайки се в пряко общение с духовете на тъмнината от “отвъдния свят” и представлявайки подчиняване на тяхното влияние. Почти всички поколения магьосници са използвали различни билки за постигането на това “изтънчено” състояние, позволяващо им безпрепятствено общуване с техните “богове” - демоните. Самата нагласа на човека към приемане на наркотично вещество с желанието да се изпита силно, необикновено, непостижимо състояние или докосване към неизвестен тайнствен свят е доброволна покана към духовете на тъмнината да се възползват от тези чувства и да покорят душата му заради нещо непознато, “интересно”, необикновено.

Християните знаят как бесовете се опитват да ни прелъстят и изкушат със сладките си лъжи, как на всеки неопитен в духовния живот предлагат напоени със смъртоносна отрова плодове под формата на апетитни блюда и как се стремят да отклонят към лъжедоброто всяко наше добро начинание. Своите интриги, мрежи и капани злите духове обличат в ярки и привлекателни одежди. Разбира се, ние се стараем да бъдем много недоверчиви към всички “сладки”, “приятни” и “особени” душевни състояния, като не приемаме без внимателна проверка никакви “откровения”, “видения”, “просветления”, “явления”, “блажени състояния” и други необичайни неща. Не се доверяваме и на внезапните “силни чувства” нито в покаянието, нито в молитвата, нито в проявите на внезапна гореща ревност. Пазим се и сме внимателни, защото дори и тук са възможни дяволските капани. Прекалено е голяма цената за извършена грешка - гибел на човешката душа. И все пак, случва се и ние да бъдем прелъстени и подлъгани от бесовете.

Какво става с онези, които жадуват и търсят подобни силни, ярки и приятни усещания, все по-нови и нови и още по-необикновени преживявания, видения,

“откровения” и “явления”? Такива хора скоро попадат под цялостното влияние на злите духове и стават техни роби по душа и тяло. Бесовете ще развличат попадналия в мрежите им човек дотогава, докато той напълно не потъне в тинята на наркоманията и престане да бъде самостоятелна личност, превръщайки се в жалък придатък на наркотика, и в центъра на живота му остане само едно желание - отново и отново да влезе в онова “царство”, което се разкрива чрез него. Наркоманът започва да живее в несъществуващ свят, състоящ се от “розова мъгла”, но скоро демоните го лишават и от това утешение, а потребността да поеме дрогата се усилва, дозите растат, без нея става все по-трудно да се живее. Усещанията обаче губят първата си “прелест” и бързо угасват. Постепенно из зад “розовия облак” все по-ясно се очертава страшната усмивка на дявола.

Той повече не ласкае и не глези жертвата, а грубо ѝ се надсмива, натрапвайки ѝ непрестанно мисълта за самоубийство. Доброволното лишаване от живота е най-любимата отровна примамка, която дяволът предлага на своите избраници, за да получи в плен безсмъртната им душа.

Съчетаването на наркотичните опиати с увлечението по рокмузиката (или подобни форми на съвременните демонически култове) ускорява пропадането на душата към дъното на гибелната пропаст.

Ето само един пример до какво умопомрачение може да се достигне, ако се възползваме от “постиженията” на съвременната младежка култура. На Запад започнаха да се наблюдават страшни явления. Млади наркомани например, които, достигат крайната точка на безумието в търсене на нови усещания под въздействие на наркотиците, предизвикващи халюцинации. Не намирайки вече удовлетворение в “обикновеното пътешествие в нирваната”, те слагат край на живота си по следния начин. Качват се на покрива на небостъргач, инжектират си смъртоносна доза силен наркотик и веднага се хвърлят долу. Действието на препарата започвало още през време на падането и човек усещал фантастичното чувство на полета, а смъртта от огромната доза настъпвала още във въздуха - на земята падало мъртвото тяло... Появиха се дори рокпесни, възпяващи подобен вид самоунищожение - “подвиг”, “висш пилотаж” на полета към ада...

От какво започва наркоманията? Днес, когато повечето млади хора още от ранното си детство познават много тежки грехове, обградени са отвсякъде с отстъпление от Христа и са далеч от Светата църква, те неизбежно изпитват тежко вътрешно състояние. Душата им е затисната от неразкаяните грехове като от каменен блок. Те нямат достатъчно вяра и християнско знание, за да се обърнат за помощ към Господа, да търсят в молитвата и в тайнството на покаянието облекчение, изцеление, освобождаване от тази тежест. Постоянното чувство на вътрешен дискомфорт подтиква към търсенето на по-леко средство, което да снесе тази тежест и да даде възможност да се ослабят стегнатите, задушавачи връзки, обвързващи душата (така действат неразкаяните грехове), за да се скрие от мъчителните, изяждащи сърцето угризения на съвестта и да намери свой илюзорен свят, където няма нито грижи, нито скърби.

Ние, християните, със сигурност знаем, че душата наистина желае такъв свят и че той е напълно реален, много по-реален от този - видимия. Това място е “светло, злачно, спокойно”, в него няма “ни болест, ни печал, ни въздихание”, както е казано в молитвата на свещеника за покойниците. Мястото се нарича Царство небесно, за което

е идвал да благовести на земята нашият Господ Иисус Христос и което ще се открие при второто Му пришествие, когато Той ще дойде да съди живи и мъртви.

Но входът във Вечното царство е открит само за онези, които мъжествено, трезво, разсъдително, без малодушие и самосъжаления са опазили неосквернена душата си от всички отчаяни напасти на века. Които честно са отхвърляли всякаква вражеска прелест и бесовски изкушения и са търсили една правда - Истинския Бог. Които не са вземали за истина жалките фалшификации и не са продали Вечното блаженство за паница леща като Исав, продал своето първородство на брата си Иаков (Бит. 25).

Състоянието на наркомана в дълбокия демоничен плен по своята мрачност и отдалеченост от света прилича на състоянието на пророк Иона в утробата на морското чудовище на дъното на водната бездна. Сякаш той не е нито жив, нито мъртъв. Тялото му все още е живо, ала душата е вече "отвъд света", сред бесовете в ада.

Пророк Иона викал: „Обхванаха ме водите до душата ми, бездна ме заключи; с морска трева биде обвита главата ми. До планинските основи слязох, земята със своите завори ме навеки затвори; но Ти, Господи, Боже мой, ще изведеш душата ми из ада.“ (Иона. 2:6-7)

Наркоманът прилича на нещастна муха, заплела се в лепкава паяжина, а паякът вече бърза към плячката си, за да изсмуче вътрешността ѝ.

Из книгата на архимандрит Лазар "Грех и покаяние последних времен". 1995.

*Михаил Дунаев,
преподавател
в Московската Духовна Академия
БАЛ НА САТАНАТА*

В навечерието на Нова година на някои места по стените се появиха афиши: "Новогодишен бал при сатаната". Организатор бе една от популярните рокгрупи.

Е, разбира се, никой не го възприе така директно, че ще бъдем на гости и ще танцуваме у самия дявол. Това бе метафора, шега. Но във всяка шега има и частица сериозност. Понякога в дреболията се открива такова нещо, че и без разяснения е ясно и всичко става очевидно.

Рокмузиката се превърна в знамение на времето.

Тя, разбивайки тишината, се стоварва отвсякъде върху човека, тревожейки нашия и без това неспокоен свят. Днес тя вече не е само един феномен на музикалната култура (или безкултурност), а своеобразен прозрачен, лесен за разшифровка код, в който е отразена нова система на ценности, новата култура изобщо, натрапвана ни с агресивен напор, но от кого?

Рокът днес означава и нещо повече, защото за мнозина той се превръща в мироглед, в начин на поведение и мислене, в символ на смисъла на живота. Би трябвало всички ясно да осъзнаем, че борбата около рока вече не е просто борба срещу лошия естетически вкус или срещу чужда на нашата национална култура и система от идеи, а бран между силите на светлината и силите на тъмнината за душите на хората.

Самата рокмузика, както е известно, е изкуствено създадена въз основа на ритмизираното шумово оформление на езическите ритуални обреди на африканските

племена. Дори само от това прозира нейната нечистота. По природата си тя е предназначена да довежда човека до определени екстатични състояния, които магьосниците идолопоклонници са умеели да предизвикват много изкусно. Разбира се, днешните рокзвезди са безразлични към конкретните езически вярвания на дивите племена, но съзнателно или безсъзнателно те ползват същите небезопасни за човешката психика похвати за замъгляване на съзнанието, които са били изобретени от негърските шамани в отминалите времена. И не безуспешно: дори само като наблюдаваме поведението на зрителската тълпа на рокконцертите, можем да се убедим в това. Възможностите на днешните шамани са многократно усилен и от съвременната звукова техника, способна да заглуши разума с грохота си. Връзката на времената и мирогледа се проявява и на езиково равнище - не случайно звездите на рока се наричат кумири, идоли, на които се покланят и които обожават. Елементите на религиозен култ личат тук съвсем определено.

При всяко идолопоклонство, в създаването на кумири има нечисто, дяволско начало. Няма особена необходимост това да се доказва. Но роккултурата, независимо от създаването на идоли, проявява природата си и чрез откровени знаци на сатанинския култ. Инфернален символ е самата гледка на беснуването на същества от неопределен пол, нерядко полуголи, изрисувани, с неестествени гримаси и празни очи, в адски грохот издаващи неистови, нечовешки вопли сред кълба дим и светлинни ефекти. А в залата - отведен жест с "рогцата" на вдигнатите нагоре два пръста. Някои от участниците на видеоклиповете директно застават пред зрителите в облика на таласъми, върколаци, дяволи и друга нечиста сила. Дори за невярващия човек това не може да не бъде знак за вътрешната нечистота на това явление.

Но и онези прояви на роккултурата, които са лишени от сатанински атрибути, по същността си са нечисти. Рокмузиката е нечиста, както е нечист всеки наркотик. Адептите на рока се опитват да отрекат това твърдение, като го обявяват за признак на невежество, некултурност, тоест прибягват към шаблонния похват да обвиняват опонентите в собствените си слабости и грехове. Днес научните изследвания позволяват да се направи нееднозначен извод за отрицателното въздействие на силните ритмични шумове върху организма на човека (което, да припомним, са използвали още африканските магьосници). Получава се потискане дейността на главния мозък, блокират се центровете на задържане, нарушава се психиката и се освобождават разрушителните инстинкти. Всичко това е резултат на самонаркотизация на организма, тоест на изработването на наркотични вещества в отговор на стресовото въздействие на противоестествените външни ритми и шума на прага на болезнената чувствителност. Затова въздействието на рока е сходно с действието на другите наркотици. "Кефът" има чисто физиологична основа. Рокмузиката опиянява в прекия смисъл на думата. Впрочем може да минем и без научни дискусии. Достатъчно е просто един път да се видят участниците на който и да е рок шабаш веднага след края му. С диви сцени на масова психоза, хулиганство, насилие, безсмислен вандализъм тълпата отговаря на беснуването на своите кумири. Нека да си припомним побоя в Тушино. Това ще се повтаря всеки път и е неизбежно.

Както и всеки опиат, рокмузиката за мнозина се превръща в любимо средство за бягство от действителността, начин поне за известно време да се откъснат от непривлекателната и понякога плашеща реалност. Някои изказвания в подкрепа на рока оправдават съществуването му именно с необходимостта за още неукрепналите с разум

и душа, едва встъпващи в живота млади хора да намерят, макар и временно, но все пак утешение в хаоса на стресовите ситуации на жестоката обкръжаваща ги действителност. Всъщност слабите души винаги прибягват към някакво средство за забравя, което да им помогне да се скрият в илюзорния свят на мечтанятията. Преди това бе най-често алкохолното опиянение, сега цивилизацията изобрети много други средства, в това число и рок-упояването. Пагубната роля на упояването е известна: отнасяйки се снизходително към човешката слабост, то пречи на душата да укрепне в изпитанията на живота, заробва я, вмъква я в порочен кръг, от който понякога е необикновено трудно да се отскубне. Така лукавият улавя душите.

Човек губи чувството за собствено достойнство и животът за него става безсмислен, като губи в човешките очи и ценността си. А с това, което няма цена и смисъл, е по-добре да се разделиш. Роккултурата вече започна да показва открито пред света влечение и дори култ към самоубийството. Но дори и онези, които не се решават да сложат направо край на живота си, извършват греха на самоубийството всеки път, когато замаяни се “крият от живота”, “бягат от живота”. Всяко такова “бягство” е макар и не явно, но многократно извършвано самоубийство. Да, не случайно някои разновидности на роккултурата са пряко свързани с култа към самоубийство.

Както всеки наркотик, така и рокмузиката се харесва на своите почитатели преди всичко с илюзорната помощ в преодоляването на житейските трудности. Като не съумяват да се ориентират в природата на своите влечения и състояния, много млади хора се опитват да обяснят влечението си към опиума на рока с мъглявото “харесва ми”. Към подобен аргумент прибягват и тези, които сами не са увлечени от рока, но напълно го допускат като принадлежност на “младежкия” начин на живот: щом им харесва, значи има право на съществуване. Тук, между другото, се проявяват душевната и умствената леност на разсъждаващите по този начин, нежеланието им да направят ни най-малко усилие, за да осъзнаят фаталната природа на роккултурата, душевната им закостенялост.

Така ние се сблъскваме с един от същностните закони на нашето битие: първите крачки в посока към тъмнината винаги са приятни и се “харесват”. Те винаги са леки (иначе как би ни съблазнил лукавият?). Неизбежната разплата в края на този път често въобще не се осъзнава, или пък се отхвърля чисто психологически. Понякога в нас живее една наивна увереност, че всички онези нежелани последици от нашите несполуки, грешки и прегрешения ще ни отминат. Началното движение към светлината винаги изисква вътрешни душевни усилия, преодоляване на себе си, на своето маловерие, което лукаво подхвърля на съмнение необходимостта от духовно отхвърляне на нечистите примамки. Тези примамки, при целия им вътрешен фалш, външно са винаги очевидни и несъмнени.

Една такава примамка на роккултурата стана измамната възможност да се изрази протест срещу всички лоши прояви в живота. Психологически човек винаги е склонен към чувството за протест - и тук го причаква една от най-коварните съблазни, съблазънта да осъжда всичко и всички. А нали признаваме: онзи протест, който нерядко наблюдаваме днес, е протест против сламката в чуждото око при пълното нежелание да забележим гредата в собственото. Протестът на днешните рокманиаци не е нищо друго, освен индивидуалистичен протест не срещу неправдата, а срещу онова, което ограничава необуздаността на техните собствени нрави - измамен, привиден протест. Той нерядко преминава в истерия (за рока тя е почти постоянно състояние), истерия на

отхвърляне на реалното битие, на разрушение, на признаване за единствена ценност егоцентричното с всякакви средства самоутвърждаване на “кумира”. За да се убедим в това, достатъчно е да погледнем без предубеждение презрителната гримаса, превръщаща се в маска, в отличителен признак на някой рокпротест, достатъчно е да се срещнем очи в очи с “металния” и остър поглед на някой самоуверен идол.

Днес роккултурата изповядва на висок глас принципа на “разкрепостяване на личността” и стремежа към пълна и с нищо неограничавана свобода. Отново съблазнителна примамка. Не всички обаче се досещат, че под привидната свобода и разкрепостяване на човека се пробутват разюзданост и безотговорност - може би най-отвратителните разновидности на духовното робство. Защото всяко утвърждаване на външната свобода при запазване на вътрешната поробеност от греха е обикновена измама на лукавия. Светителят Филарет, митрополит Московски, проникателно предупреждаваше: „Наблюдението на хората и на обществото показва, че онези, които повече са се отдали на вътрешното робство - робство на грехове, страсти и пороци - много по-често от другите се проявяват като ревнителни на външната свобода в човешкото общество пред законите и властта...”

Чувството, че всичко е позволено, неизбежно води към загубата на чувството за срам, тоест оная духовна ценност, която е несъмнено онтологична по своята същност. Безсрамието и чувството, че всичко е позволено, са две страни на една и съща монета. Но какво друго се насажда активно в съзнанието на човека чрез поведението на разюзданите роккумири?

За безсрамието им способства утвърждаването от тях естетика на безобразното. Създава се впечатление, че колкото е по-отвратително едно или друго зрелище, толкова по-привлекателно е то за рокаджиите. Разрушаването на красотата на естествените форми и култът към противоестественото са съществени признаци на рока. Самият облик на рокмените (прическа, дрехи, изрисувани тела), а и неестествените гласове на изпълнителите косвено са насочени към формирането на противоестествено съзнание, към провокиране на бунт срещу дадения ни образ на тварния свят - бунт разрушителен и дяволски по своята природа.

Но безсрамието на роккултурата е и в това, че тя сама и откровено се обявява не просто за норма на поведение, а за някакъв идеал, своего рода последна дума на земната премъдрост. Тук прозира и още една уловка на дяволщината: наглата претенция за своята собствена висша “прогресивност”. Самото понятие за прогрес е способно да хипнотизира неустановените умове, да ги накара сляпо да се прекланят пред онова, което заблуденото обществено мнение е склонно да признае за “напредничаво”. Като оставим настрана въпроса за правомерността на самото понятие по отношение към историята или изкуството, трябва само да отбележим, че прогресът най-често се разбира като някаква линейна временна последователност, а за критерий на прогреса се признава хронологическата смяна на събитията. Разбира се, теоретиците на изкуството изобщо не се придържат към такива вулгарни възгледи, присъщи на обикновеното съзнание, но именно то определя системата от ценности на масовата култура.

По принципа на линейността живописата на М. Шагал или на П. Пикасо е несъмнено по-прогресивна от руската средновековна иконопис, а “дръзновеното” съчетаване на еротични и религиозни образи при С. Дали не може да не бъде обявено за едно от “висшите постижения” в изкуството. Същото съчетание може да открием и в “прогресивната” музика на днешния ден - например в нашумялата рокопера “Юнона и

Авос”. За несъмнен “шедьовър” е обявена и рокоперата “Иисус Христос - суперзвезда”. Нима не е достатъчно само заглавието, за да се разбере веднъж за винаги какво именно се опитват да ни пробутат като висше постижение на човешката култура? То наистина е своеобразен прогрес. Не е наивният ренесансово-езически светски поглед върху света и дори не е ренесансовата вулгаризация на високите истини, а открито “свободно” издевателство над Висшата Святост.

Затова нека не ни съблазнява внедряването на рокмузиката в църковния живот на Запад. Нека не ни мами съчетаването на църковните песнопения с рока на концерти. Нека не се подлъгваме и с благочестивите етикети, с които се представят все по-често дейците на роккултурата. Дяволът би се престорил на какво ли не, за да постигне своето.

Йерархията на естетическите ценности трябва да се определя не с критерия за “прогресивност”, а с мярката за духовност. Но както и много други възвишени понятия, днес в масовото обществено съзнание духовността се обезценява. В лукавия смисъл духовност са различните прояви на емоционално-интелектуалния живот на човека. При това тълкуване не самопосещаването на престижна авангардна изложба, но и “куфеенето” на рокконцертите се възприема като особен израз на духовност.

За православно съзнание пълнотата на духовността е в следването на двуединната заповед за любов към Създателя и към Неговото творение - човека (Мат. 22:37-40). Бездуховността е отсъствието на такава любов.

Роккултурата е призвана да преведе духовните понятия на чувствено-плътско равнище. Не е тайна, че рокмузиката е мощен сексуален дразнител. Също и с това тя се “харесва” на своите обожатели. Изобщо чувственото наслаждение започва да се признава в роккултурата като истински и единствено възможен смисъл на живота. Смисъл поняен, достъпен, приятен, не изискващ никакви душевни усилия и дори изключващ такива. Плътското удоволствие, възведено в абсолютен с фатална предопределеност, започва да диктува на индивида стремеж към все по-остри и рафинирани форми, защото има печалното свойство с времето да се притъпява. Затова в стремежа си към наслаждение някои от изповядващите този култ стигат до изискани извращения, за което немалко способства философията на позволеното, зрееща в недрата на роккултурата. Рокът прогресира в някои свои разновидности до съединяването на “музиката” с удоволствието от осакатяването на партньорите и дори от убийство. Разбира се, далеч не всеки рокмен стига до подобни крайности, но е важно, че потенциалната възможност за тях е заложена в самата система на рока като вид житейско поведение.

В рока всичко е взаимосвързано и образува цялостна и стройна система, чието единство е определено от сатанинските ѝ цели. Тук всичко е подчинено на откъсването на човека от истинския духовен живот, на подмяната му с фалшиви ерзаци.

Но роксъзнанието не е в състояние да осмисли всички прояви на масовата култура като съставни части на единна система, защото по своята природа то е раздробено. Разделението и разединяването на всички страни на битието е една от нечистите цели на роккултурата. Под нейното въздействие обществото започва все по-активно да се раздробява на егоистични и затворени в себе си индивиди. Осъществява се разрушаване и отхвърляне на идеала за съборност, основан на заповяданата ни любов. Доказателство за това са погромите и побоищата, които възникват стихийно след рокконцертите. „По плодовете им ще ги познаете. Бере ли се грозде от тръни, или смокини от репей? Тъй,

всяко добро дърво дава добри плодове, а лошо дърво дава лоши плодове.“ (Мат. 7:16-17)

Роккултурата, следвайки собствената си изгода, стимулира и развитието на раздробеното съзнание, неспособно да постигне цялостно осмисляне на каквото и да било. Още самото натрапване на понятието за някаква “младежка култура” кара най-податливата част на обществото да се възприема като нещо обособено от другите. Приложимо ли е подобно разделение към истинската култура? Към какво изкуство - “младежко” или “за възрастни” - се отнася “Троица” на преподобния Андрей Рубльов? Самото нелепо звучене на въпроса прави безсмислено по-нататъшното развиване на темата.

Привържениците на роккултурата, отхвърляйки всички отправени към нея обвинения, в последно време прибегват и към една лукава уловка, която трябва уж да обезопаси рока от всякаква критика. Тя се състои в това, че се признават множеството негативни прояви на съвременната рокдейност (не може да не се признава очевидното), но всичко лошо се представя за изопачаване на едно като цяло добро и прогресивно явление. Предлагат ни да съдим за рока по онова, което е привлекателно в него, в което няма откровени сатанински признаци, отсъства истерията, разрушителната агресия и други подобни. Аргументът е уж убедителен. Наистина няма във всяка култура няма случайни грешки, заблуждения? Но този подход е следствие на все същото раздробено съзнание, което ни внушава оценка на системата не по основния ѝ признак, а по някои по-привлекателни частни положения, явно несвързани с характеризиращите я цели.

Когато например наблюдаваме някакъв поток, река или ручей, лесно можем да открием, че течението му изобщо не е унило и еднообразно: на места то е по-бързо, на други като че ли изобщо го няма, понякога на повърхността му се забелязват големи и малки водовъртежи, когато отделни струи сякаш се обръщат и тръгват обратно. Но нали това няма да ни накара да мислим, че тук се проявява истинското направление на потока? Не, ние знаем и виждаме ясно. Целта на цялото течение (на цялата система) е единна, както и да се движат в общото течение отделни водни струи.

Роккултурата е доста цялостна и еднопосочна система, но лишена, подобно на другите, от еднообразие. Отделните ѝ елементи могат да се сторят на някого привлекателни по едни или други причини, но ние не трябва да позволяваме на лукавия да ни измами. Течението на рокпотока не може да бъде променено от никого и от нищо.

По силите ли ни е обаче да противостоим на този поток? Можем ли да се преборим с мощната рокстихия? Не са ли безсмислени усилията ни? Та всички атаки срещу себе си той посреща само с презрителен смях.

Да, ако дяволът съществува по допущението на Всевишния, не е в нашата власт да го унищожим - безсмислено е и да мислим за това. Но в наша власт е да не допускаме съблазните му в душата си.

Трябва да знаем: ако някъде има пропаст, то ние не можем да я запълним, но можем да не се приближаваме до гибелния ѝ край. Толкова е просто.

Не ходете на този бал при сатаната - той няма и да се състои.

Списание “Православная беседа”, 1993, № 2.

Архимандрит Рафаил **ЗА ТЕЛЕВИЗОРА**

Някога Сахара била най-богатият и цветущ край на Земята. Коритата на изсъхналите реки, рисунките по стените на пещерите, грандиозните развалини, както и произведенията на древните ковачи свидетелстват за това, че някога тук е кипял живот, че цялата пустиня е представлявала огромен оазис. Там, където днес се простират мъртвите простори от пясък, приличащи на развълнуваната повърхност на Мъртво море, зеленеела трева, цъфтели палми и бананови дървета, горите гъмжели от дивеч, а по улиците тичали питомни антилопи. Сега обаче Сахара се е превърнала в безмълвно гробище. Само преди няколко хилядолетия Египет бил една от най-могъщите и най-цивилизовани държави в света, а по времето на Римската империя - най-богатата провинция и житница на цялата империя.

Какво погубило Африка? Нашествие на врагове? Наводнения, земетресения, епидемии? - Не.

Дивите животни и антилопите, даващи на хората месо и мляко, не тъпчели тревата, не превръщали полята в пустиня, не повреждали дърветата. Но за хората било по-леко и по-изгодно да развъждат кози, които като нашествие от скакалци опустошавали Африка. Вятърът издухвал земята, лишена от трева, оставяйки безплодни камъни. Козите изяждали кората на дърветата и те умирали, изсъхвали и изворите. Хората отстъпвали на север, а пустинята ги следвала по петите.

Ако безпристрастно погледнем към съвременния религиозен живот, ще видим как към последните оазиси настъпва пустинята. Светът се превръща в една огромна и безжизнена Сахара. За това има много причини, но ние ще се спрем само на една от тях. Става дума за телевизията и видеофилмите. Ще говорим не за техническото изобретение, а за неговото използване.

Телевизорът зае неподобаващо място в нашия дом. Сам по себе си скромно средство за информация, той монополизира и унифицира нашия душевен живот. В древността център на семейството било огнището. След това - траpezата, на която се събирали всички от рода след трудовия ден. Те не само се хранели, но и четели Свещеното Писание. Сега това място по значение заема телевизорът, но той не съединява, а разделя членовете на семейството. Всеки е омагьосан от синия екран. Характерно е, че телевизорът заема онова място в стаята, където по-рано се е намирал светият кът с иконите. Древните гърци вярвали в домашен дух - Диамон, или Гений, който внушавал на човека мислите му; нашите селяни - в домовоу (домашен дух), който мъчел жителите на дома с нощни кошмари. Домашният дух на нашето време е напълно материализиран - това е телевизорът.

Светите отци се отнасяли отрицателно към театъра и зрелищата, които развиват силата на въображението, тясно свързано със страстите. Св. Йоан Златоуст наричал театъра училище за страсти, макар че древногръцката трагедия е нравствена според нашите разбирания. Светите отци не делели театралните постановки на полезни и вредни. Те осъждали самия метод - имитацията на истината, играта на действителност.

Телевизорът ни лишава от дом, превръщайки го в театрална зала. В Библията пише: „Не пускай мнозина в дома си!“ Телевизорът разби вратите на дома ни, при нас влизат тълпи от хора, пришълци от всякакви планети, създадени от фантастите. Влизат, без да

чукат и да питат, влизат каубои и гангстери, хора, с които иначе не бихме искали да имаме нищо общо. Домът ни стана разграден двор.

Телевизорът създаде нов вид човек - homo medium, с изтощена от непрестанното зрелище, като от непрекъснато пиянство, нервна система, човек на душевния разпад, който не може да сложи граници и филтър на външната информация и я усвоява, така да се каже, в суров вид - некритично, недиференцирано, само с нисшата си механична памет. Смесовата памет при това се притъпява, а творческите сили отслабват.

Човек мисли посредством словото, в патристиката той е наречен словесно същество. Телевизорът учи да мислим чрез сетивни представи, възпитава разсеяност и впечатлителност. Душата става изнежена, чувствена и истерична. Телевизорът е концентрация на страстите, а страстта е неотделима от чувствените образи. Аскетическата борба със страстите е очистване на душата от фантазиите и представите, защото страстта приема форма на прелъстителни картини. Телевизорът предоставя множество форми за чувствеността. Той отслабва интелектуалните сили на човека. Умът трябва да се упражнява, да търси, да преодолява препятствия така, както атлетът тренира мускулите си, а телевизорът му дава обилна, рафинирана, сдъвкана храна, от която той става вял, немощен, неспособен за самостоятелно мислене така, както и тялото при обилно хранене затлъстява, грохва и остарява.

Всяко зрелище изисква съпреживяване, ние се включваме в полето на страстите, а това поле индуктира и подхранва нашите страсти. Във всяко познание има елемент на симпатия, съобщност. Грехът, станал привичен, престава да бъде отвратителен.

Телевизорът посегна и на духовната сфера. Фантазията за духовния живот ражда лъжа, която Светите отци наричат прелест. Визуално е невъзможно да си представим духовния свят, а да правим опит за това означава да се намираме в затворения кръг на страстни призраци и горди сенки, извикани към живот от въображението.

Всеки човек, според учението на Светите отци, е един малък свят. Той е неповторима индивидуалност. Телевизорът унифицира и обезличава хората. Той предлага една и съща храна на десетки милиони. Затова и хората започнаха да приличат един на друг, и то не в единството на духовната любов, а в единството на еднообразието, и започнаха да губят интерес един към друг.

Телевизорът хипнотизира. Потоците от ярки и наситени страсти, едновременно зрителни и слухови, поробват психиката, съзнанието се затормозява и човек се превръща в медиум на телевизора, възприемайки неговите внушения.

Телевизорът развива и антихристиянство. Религията - това е общуване на душата с Бога. Религията изработва съзерцателно мислене, концепция на вниманието, съсредоточава върху малко, но най-главни онтологически обекти. Телевизорът е диаметрално противоположно нещо: смяна на впечатленията, при която се губи контрол над сензорната дейност. Религиозното чувство е мистично чувство, тънко и нежно като листенцата на цветето. То се усеща в безмълвието, а не в шума на улицата.

Телевизорът е разпространител и на нервни и психически заболявания. Възможностите на човешката психика не са безкрайни. За няколко часа пред телевизора човек получава толкова впечатления, колкото преди е получавал за месец. Нервната му система се износва, не издържайки непосилното напрежение, и сякаш защитавайки се, тя се скрива в болестта.

Телевизорът учи хората на жестокост. Това се отнася не само към сцените на убийства и насилие, които в телевизионните програми често са оградени с ореола на

поклонение и героизъм, но и към нещо не по-малко страшно - преживяванията пред телевизора са толкова интензивни и остри, че емоционално опустошават човека и в ежедневието живот той става безучастен, студен и отчужден.

Телевизорът отчуждава един от друг хората, които живеят в един дом или семейство, като заменя общуването помежду им с призраци и сенки от екрана. Изгубвайки чувството за живия човек, губим и любовта и състраданието си към него. Човекът вече не се разглежда като личност, а се превръща в инструмент.

Казват, че телевизорът може да стане начало на религиозното просветителство, но той убива самото сърце на религията - молитвата, мистичната беседа на душата с Бога. На претоварената, потисната от потока впечатления душа не е по силите да се съсредоточи в молитва, върху думите на молитвата се отлага слой чужди на нея страстни представи. Молитвата е центърът на духовния живот. Човек захвърля душата си от неподвижния център в кръга на сменящите се представи. Извън молитвата и съзерцанието е невъзможно вътрешното усещане за Бога и свидетелството на душата за Неговото присъствие. Дори телевизорът и да стане канал за религиозни програми, все едно той ще лиши религията от главното - дълбочината и мистиката, като се спре на катехизаторството и оглашението, на нивото на думите, а не на силата. Без религиозна интуиция, съзряваща в безмълвието, такова оглашение или няма да бъде възприето, или ще бъде възприето на нивото на духовно-културните ценности. Нужна е нравствена подготовка, нужни са религиозни търсения, необходима е борба със страстите и гордостта, за да се подготвим към приемането на християнството, за да почувстваме възраждащата му сила. Иначе Христос ще чука на затворени двери.

Особено пагубно действат върху децата сексуалните сцени, които те гледат с мълчаливото съгласие на родителите (иначе на тях би им се наложило или да изключат телевизора, или да държат децата си за дълго време вън от къщи, поради което предпочитат да си дават вид, че не ги забелязват, когато надничат из зад гърба им). Децата още по-малко от възрастните могат да регулират чувствата си и затова след духовното развъртане пред телевизора ще възприемат християнството като система от забрани, с пряк или мълчалив протест срещу нея. Ще ни възразят, че някои телевизионни програми са чисти и нравствени, но всъщност далеч не е така. Ако в предаванията си се занимаваха само с морализация, то никой изобщо не би купувал телевизори. Вижте лицата на седящите пред телевизора. Какво предизвиква най-голям интерес - морализацията или гангстерите и хватките на джудото? Ако се смеят семената на цветя и плевели и се хвърлят в земята, може да бъдем напълно уверени, че плевелите няма да дадат на цветята да растат. Пред телевизора израства човек с потисната духовност. В най-добрия случай той възприема религията като нравствено-културна и историческа ценност, което всъщност представлява религия без Бог. Телевизорът осакатява детските души. Той отнема детството им. От младенци ги превръща в старци - деца без детство и чистота!

Религията е тайна, а телевизорът превръща тайната в реклама. Литургията не може да бъде възприемана като визуално представление - това е мистично повторение на жертвата на Голгота, към съзерцанието и участието в която в древни времена са били допускани едва след подготовка само членовете на църквата, които не са под епитимия. Тя е снизхождане на Духа Свети и преобразяване на човешката душа. Нима телевизорът може да отрази снизхождането на благодатта?!

Телевизорът донесе в домовете на вярващите хора и кошунствени филми за Христа Спасител. Изкуството на артистите да се превъплъщават, умението им да забравят себе си, да се отъждествят с онзи, чиято роля играят, показва отсъствието на всякакво религиозно чувство или изкривената религиозност на актьора, отъждествяващ се с Христос. Сатаната казал: аз съм бог. Адам казал: аз искам да съм без Бога като бог. Артистът казва: искам да покажа на света чрез себе си Христа Спасителя. Значи този артист е уверен, че може да мисли като Христос, да обича като Христос, да действа като Христос. Това е по-голямо богохулство, отколкото примитивната и пошла антирелигиозна пропаганда. Днес играе гангстер, утре апостол, в други ден може би Рейгън или другаря Камо! Но нашата психика, възприела в подсъзнанието опошления от театъра образ, по законите на асоциациите и аналозиите в мисленето, като клеймо ще наложи този лъжлив образ върху светинята. Телевизорът е враг, с който не можеш да се споразумееш. Неговата агресия няма мяра и предел. Ако пустинята Сахара се разширява със скорост пет километра за година, то телевизорът с победен марш шества по цялата планета, изсушавайки последните източници и извори, замърсявайки и потъпквайки последните оазиси на духовността.

Скоро на човек няма да му се налага да посещава приятелите си, да пътува за конференции, да ходи на училище: той ще може да направи това, като управлява телевизионна система, оставайки си къщи. Той ще се озове в света като в студена за всичко и чужда за всички пустиня.

Из книгата “Православная Церковь об экстрасенсах, НЛО, телецелителях и оккультных явлениях”, М., 1993.

В. Тростников

ЧУДОВИЩА ЗА МАЛКИТЕ

Миналото лято живеехме в едно село около Велики Ростов. При нашия съсед пристигна синът му с двете си подрастващи деца. Една от целите на тяхното пътуване беше закупуването на телевизионна игра. На Алтай, където живееха, такива чудеса нямаше. Те отишли в Ярославл и купили “Денди” или нещо такова, аз не разбирам от тези неща. Дойдоха у нас, за да изпитат покупката, защото старецът им живееше без телевизор. Така за пръв път разбрах какво е това телевизионна игра. Гледах повече не екрана, а ония, които седяха пред него. Отначало играеха децата, но скоро баща им ги изгони от стола и започна да стреля по патиците сам. Това продължи дълго, уморихме се, но той беше забравил за всичко, очите му блестяха, при удачен изстрел му се искаше да повтори успеха, а при неудачен - да поправи грешката. Лошо е да се мисли така, но в главата ми взе да се върти фразата от Илф и Петров: “Сбъдна се мечтата на идиота”. Към края на играта ме обзе тъга. Разбирах, че когато семейството се завърне къщи, бащата ще тръгне на работа и вече няма да бъде в отпускарско настроение. Зад джойстика ще седят децата, при това ще седят с часове. И ме прониза такава жалост към тях, която бях изпитал веднъж, когато видях малка брезичка с разлистили се листенца на покрива на една запусната църква. Тя бе пълна с надежди, очакваше да израсне високо клонесто дърво, а нямаше почва и щеше да увехне. Така беше и с тези дечица: колко добри семена има в тях, но ще ги сложат пред екрана с пошли персонажи, които

трябва да се убиват или от които трябва да се спасяваш (само и само за да не пречат на възрастните), и семената не ще дадат кълнове.

В стара Русия тук-таме имало обичай да се дава на пеленачетата вместо биберон парцалче с мак. Бебето се насмуква с наркотика и си лежи тихо, а майката в това време можела да изпере или да прекопае картофите. Сега медицината знае със сигурност, че това се отразява на детето много зле. Но още по-зле ще му се отразят увеличащите го в дебрите си електронни игри.

На онези родители, които не разбират това, може да се зададе такъв въпрос: бихте ли могли, в желанието си децата ви във ваше отсъствие да не бягат по улиците, да им оставите карти за игра, да начертаете дъска, и като обясните правилата на преферанса, спокойно да ги оставите до вечерта? Всеки ще каже, че не би направил такова нещо никога, защото би било безумие. Но по нищо не се отличава от него и това, да се остави на децата електронна игра. Това е също такава хазартна игра и замаскирането ѝ с “електроника” не бива да заблуждава никого.

Нека да се замислим какво е хазартът? Той е силно вълнение, свързано с очакването на резултат от някакво действие или избор, който може да бъде положителен или отрицателен и не може да се предскаже предварително. Елементът на непредсказуемост е необходим, без него хазартът не може да съществува. В чист вид той присъства в такива игри като “очко” (вид хазартна игра на карти - бел. прев.) или “ези - тура”, където долната карта или горната страна на монетата се определят от чиста случайност; в другите игри той е примесен и с някаква закономерност, като там нещо зависи и от самия играч или от неговото умение. Към такива “умни” игри се отнасят както преферансът, така и електронните игри, така че те са от един порядък. По външното си оформление преферансът повече импонира на възрастните, а електронните игри - на децата. Но ако отхвърлим вежливостта, може да се каже и така: преферансът е измислен за възрастни безделници, а електронните игри - за подрастващи такива.

Любителите на подобни занимания, разбира се, ще възразят против такова категорично определение. В защита на хобито си те ще повдигнат различни аргументи, но главен при всички тях ще бъде един (можете да проверите): “умните” игри развиват интелекта и с това носят полза. Вторият довод, който може често да се чуе, е такъв: потребността да се играе е свойствена на тази възраст и е непреодолима, тя е присъща дори на младите животни, затова на инженерите, които удовлетворяват тази потребност и измислят увлекателни телевизионни игри, трябва само да благодарим.

Първо, по първия довод. Онези игри, за които става дума, наистина развиват някои страни на мисленето, но предимно тези, които в реалния живот са почти безполезни. “Умната” игра винаги е изкуствена, тя поставя човека в силно опростен свят, регулиран от няколко строго определени правила, докато обкръжаващият ни реален свят не може да бъде ограничен от краен брой правила, като свидетелстват за това и така наречените “отрицателни теореми на математическата логика”, от които следва, че ролята на рационалното познание в общото постигане на света е много малка. За вземането на правилни решения и успешното съществуване на земята най-важна е творческата интуиция и нито един истински умен човек не използва в житейските дилеми никакви алгоритми, това правят по-скоро шизофрениците (така нареченото “резоньорско бълнуване”). Ако качествата, развивани от хазартните игри, бяха наистина полезни, то за военачалници биха избирали най-добрите шахматисти - та нали шахът първоначално е замислен като имитация на военни действия, като модел на сражение. Самият акт на

имитация обаче вече носи в себе си редукция от такава степен, че подражанието е коренно различно дори по форма от оригинала. Няма съмнение, че Суворов би изгубил на шах не само от Каспаров, но и от всеки второразреден шахматист, но на планетата не е имало човек, който би могъл да спечели кампания срещу него. Затова и малките безделници, които след стотици часове пред дисплея са станали такива виртуози в натискането на копчетата, че изумяват връстниците си, не само че не са по-добри от тях в училище, но като правило се учат по-лошо. Работата, на която са се посветили, е толкова специфична, че изработените умения няма къде повече да се приложат.

Впрочем полза от хазартните игри не би имало дори ако имитацията на живота би била осъществена съвсем точно. И знаете ли защо? Защото най-добрият вариант в нея се търси, играейки, а всяко полезно знание се постига с труд в процес на самопреодоляване. Та нали полезно може да се нарече само това, което ни приближава към Царството небесно, а то, както знаем, “бива насилвано” (Мат. 11:12), защото след грехопадението на Адам естествените склонности ни влекат към погибел и ние постоянно трябва да ги потискаме в себе си. Производителите на електронни игри, напротив, всячески удовлетворяват естествените склонности на нашата натура, и особено на скритата в нас агресивност, и като ги експлоатират, правят от това бизнес. Затова децата, “заболели” от страстта към тях, стават непослушни и недисциплинирани. Те навикват да правят не нужното, а приятното и интересното и повече от двадесет процента от тях, по данни от чуждестранния печат, стават по-злобни. Не е трудно да се разбере, че вредата от тази хедонистична нагласа и озлобление многократно превишава онази микроскопична полза, която те може би носят. За човек е много по-важно да изработи характер, отколкото да получи някакви специализирани навици. А какъв характер може да се формира при подрастващ, който по няколко часа на ден се отдава на спиращи дъха развлечения?

В много от художествените изображения на преизподнята, а също и във фолклора се повтаря един и същи сюжет: в отблясъците на мрачния огън, в който се пържат грешниците, седи групичка гръмогласни дяволи, които в захлас играят карти. Нито поетическата интуиция, нито народното чувство за истина грешат: това е типично адско занятие. Дори тук, на земята, от хазартни игри се увличат в по-голямата си част онези хора, които в изблик на гняв могат да бъдат наречени “изчадия на ада” - криминалните престъпници. Наистина в миналия и по-миналия век у нас на карти са играели аристократите и офицерите. Е, какво пък, проиграха и Велика Русия, позволявайки на болшевиките да я превърнат в ад.

Адът е обърнато изображение на Царството Божие, негова противоположност. Затова не е чудно, че там обичат хазарта, култивират случайността и непредсказуемостта - та нали при Бога цари ред и Промисъл. Така че за кое място готвят децата си онези родители, които им купуват електронни хазартни игри?

Вестник “Православная Москва”, 1995, № 16-17 (40-41).

КАРТИТЕ - ДЯВОЛСКА ПРИМКА

Както си спомняте, след неуспешна игра на карти Герман полудява (става дума за героя от повестта “Дама Пика” от Пушкин - бел. прев.). Такава е участта и на мнозина

запалени картоиграчи. Колко много хора разоряват или довеждат до самоубийство тези на пръв поглед безобидни картинки, спътници на ежедневието ни живот. Съберат се хората в компания и като правило на добрия тон се смята да изиграят и една партия преферанс. Наскоро трябва да се случи някакво важно събитие и мнозина, без да се замислят, разхвърлят картите, за да узнаят бъдещето. Но нека си зададем въпроса, откъде са се появили те и защо засмукват в своя свят човека както наркотиците?

Произхода на картите трябва да търсим в Кабалата - древната езотерическа доктрина на Израел, възприета впоследствие и от магьосниците на средновековна Европа. Особено широко тя се е използвала за всевъзможни гадания. Включва в себе си определен брой символи и елементи: десет цифри, двадесет и две букви, триъгълник, квадрат, кръг. Според Елифас Леви Кабалата се състои от три книги: "Книга на Творението", "Книга на Сиянието" и "Апокалипсис".

Времето на възникването ѝ днес е повод за постоянни дискусии. За неин съставител се смята при египтяните Хермес Трисмегист, при гърците - Кадам. В апокриф, приписван на праведния Енох, се разказва, че падналото първо човечество е получило като подарък от падналите ангели пълен набор от дисциплини на тайното знание, в които влизала и Кабалата.

Трябва да добавим, че обикновено всички се позовават на Хермес, като на източник на всичко магическо. Що се отнася до името Трисмегист, то е събирателно, съединяващо в себе си понятието за дейността на разума в течение на няколко века. Главният жрец на Египет също се е наричал Хермес (Меркурий), което означава "човешки гений". Освен "Таро" на Трисмегист се приписват също и книгите "Изумрудни скрижали", "Нимандър" и "Асклепиос", съдържащи в себе си цялата кабалистика.

Кабалистите смятат, че картите, които днес използват гадателите и играчите, са първата книга, писана със знаци преди изобретяването на азбуката. Тази именно книга, писана с емблематични знаци, се наричала "Таро".

За да се разяснят древните методи на криптографията, е необходимо да се докоснем до окултните науки, задача на които е общуването с тънкия свят, по-точно със съществата, които го населяват. До последно време същността на тези науки се е пазела в тайна от малобройните ѝ адепти. За да достигне до тяхното ниво, човек е трябвало дълго време да върви по пътя на посвещението, свързано със строго изпитание на волята и търпението. Строгостта на избора се обяснявала с това, че само единици от тях владеели напълно свръхестествената сила да подчиняват на себе си духовете.

Понастоящем за човек е практически невъзможно да установи източника на върховното посвещение. Но православните християни прекрасно разбират, че вдъхновител на всички окултни науки е непримиримият противник на Бога - сатаната.

За да разкрием истинското значение на арканите на Таро (в зависимост от броя на картите Таро, съществуват голяма и малка аркана - бел. прев.), нека сравним символичната формула на Кабалата и разполагането на арканите Таро в келтски кръст при гадаенето. Знаците на кабалистичната "аксиома" в центъра имат Соломонов печат със символ, който в Кабалата означава борба. В този печат Истинният Бог, обозначаван от кабалистите като черен триъгълник, е насочен надолу връх, а светлият триъгълник, означаващ при тях сатаната, е насочен с върха си нагоре. Над Соломоновата звезда е нарисован светъл триъгълник, в центъра на който има знак, означаващ в Кабалата "край и завършек на великото творение". От същия печат, от тъмния му триъгълник надолу е

изобразен също такъв кръст с наложен на него квадратен печат - кабалистичен символ на "край на великото творение".

В тази "аксиома" ние виждаме графично изобразяване на кошунствената победа на дявола над Бога, заключване на Кръста Господен като че в центъра на земното кълбо (кръга) в огнено езеро и възнасяне на дявола на престола на Всевишния. От двете страни на централната фигура са разположени две монограми: "I.N.R.I.", което, както знаем, изобразява надписа, направен от Пилат на Кръста Господен - Iesus Nasoreusis Rex Iudaeorum, тоест "Иисус Назарянин, Цар Иудейски". "T.A.P.O." е втората монограма, изписана от лявата страна на Соломоновия печат. Според указанията на Кабалата тя може да се пише и така: "T.A.P.O.T.", тоест с удвояване в края на началната буква "T". Приема се, че това е монограмата на бъдещия антихрист и се чете така: "Talmudi Adveniens Rex Orbis Terrarum", което в превод означава: "Идващ от Талмуда цар на Вселената".

Сега да се върнем към келтския кръст на арканите на Таро. Централната фигура символизира настоящето. Онази, която се намира отгоре, символизира бъдещето, което сега все още не съществува, но трябва да настъпи скоро, неизбежният бъдещ избор. Картата, намираща се отляво - целта, надеждата, желанията и идеалите, най-доброто, което може да се постигне. Четвъртата, долната карта, означава далечното минало, изгубило смисъл. Петото положение на картата от дясната страна показва неизбежното вътрешно влияние. При налагането на системата на гадаенето в келтски кръст върху графичното изображение на кабалистичната "аксиома" ще видите забележителна картина: разположението напълно съответства на мечтанията на сатанистите в графичното им изображение.

Интересна е и трактовката на петнадесетата аркана, наречена "дявол". Тя се обяснява от гадателите като предзнаменование на приемането на важни решения и окончателен избор, а така също и на щастливия случай. Тук може да спрем с разкриването на значенията на арканите.

Много мистици и магове във всички времена са се опитвали докрай да постигнат смисъла на знаците на Таро, но за повечето от тях търсенията са завършвали плачевно. Така през XVI в. Уилям Постел полудял, опитвайки се да намери ключ към арканите.

Това става така, защото този, който взема в ръцете си тези карти, се превръща в медиум, посредник между земния свят и света на духовете на тъмнината. Картите са една от разновидностите на спиритизма, който не е възникнал нито вчера, нито случайно. Със спиритизъм са се занимавали във всички времена и във всички страни привърженици на езичеството както и просто суеверни хора. За много начини на гадаене е писал още Цицерон. При него ще срещнете описания за питане на мъртви и призоваване на сенки. Оракули в ония времена имало навсякъде. Различни начини на гадаене се практикували в Аркадия и Фиталея, Тонарския нос и Хераклея, Понт и Кумах. В средните векове ролята на медиуми изпълнявали магьосниците.

Както казват самите спиритисти, спиритизмът е система на свръхестествени отношения на хората с духовете. Според твърдението на адептите на окултизма спиритизмът притежава свои начини да прекрачва границата, отделяща царството на хората от царството на духовете, и цялата му система е основана на едно или друго съчетание на тези начини в повече или по-малко удачни комбинации.

В наше време заниманията със спиритизъм, една разновидност на който е гледането на карти, отново започва да се шири в такива размери, че възникват най-сериозни

опасения за психическото здраве на мнозина наши съграждани. Съвременните гадатели на карти често сами се учудват на това, че много от събитията, предсказани от тях, се сбъдват. Неразбирането им произтича от това, че гадателите смятат подобни аркани за чисто информационен фактор, несвързан с тънкия свят и представляващ някакво подобие на случайните числа. Но те забравят, че в магията призоваването на демоните става с помощта на известни думи, знаци и определени рисунки. Всяка карта представлява число, обяснение на което дава начертаната на картата Таро фигура, представляваща пентакъл (пентакъл - предмет или начертание, носещо магическа сила за заклинание на духовете). Подобни карти носят не толкова информационен, колкото ритуално-заклинателен характер. Тоест при употребата им субектът извършва насочено магическо въздействие върху обекта чрез ритуално-кабалистично заклинание. Именно тук трябва да се търси здравата връзка между хората и картите. Дори и чрез несъзнателните заклинателни действия се осъществява връзка с поднебесния демонски свят, който на свой ред въздейства върху хората и се старае да ги подтиква отново да се обръщат към него, овладявайки постепенно мислите и поведението им. Често подобни гадатели признават, че след време изображенията на падналите се карти вече нямат решаващо значение в определянето на бъдещите събития.

Гадателят навлиза в ново за него състояние, а казано на православен език - той се предава във властта на падналите духове, които му нашепват определена схема на събитията, която понякога може и да се сбъдне. Но по най-важните въпроси на живота посредством лъжлива информация за бъдещето бесовете могат да докарат човек до отчаяние, последица от което може да бъде самоубийството. Фактът, че при хората, които често прибягват към картите, след време се губи информационният характер на картинките и започва процес на обсебване от различни същности, илюстрира епизодът от едно интервю с професионален гадател с псевдоним "Н.И.", поместено в списанието "Наука и религия" № 12, 1991 г.

„Понякога в процеса на гадаене аз се улавях, че посетителят цял се намира вътре в мен, понякога обратно - аз се оказвах целият или частично вътре в посетителя. Или в дома му. Или вътре (буквално) в неговите близки. Невъзможно е да се обясни това. Ние знаем малко за себе си. Вътре в нас има нещо нечовешко, което се разпорежда със света иначе и действа по съвсем непривичен начин. Веднъж, докато гадаех, част от облика на посетителката започна да се топи пред очите ми. От шока не можах веднага да съобразя, че още малко и няма да има на кого да гадая. За да удържа процеса, по инерция езикът ми проговори някаква глупост, свършено неадекватна на ставашото: „Престанете, моля ви, трудно ми е да работя“. Аз съм магьосник, вероятно малко и против волята си, а магьосникът взаимодейства с тайнствени и често безименни сили“. В подобно състояние се намират и запалените картоиграчи. Постоянното разбъркване и различното подреждане на картите е безкрайно интуитивно търсене на заклинание, което да може да ги обогати за сметка на разоряването на партньора. Те не биха били така фанатично привързани към играта, ако нямаха подсъзнателна увереност, че ще намерят ключ към системата от карти. Играчът изобретява комбинации, серии, ходове, като безсъзнателно се опитва да извърви пътя на древните магьосници - да разположи пентаклите си така, че другите да бъдат безсилни да им противостоят. Но невъзможността да се намери тази закономерност в рамките на физическия свят, към който той принадлежи, с течение на времето, продължителността на което зависи само от здравите му нерви, го докарва до изстъпления, полудяване и в крайната си проява - до самоубийство.

Между явленията от физическия свят и спиритизма лежи особена граница и безсъзнателният опит тя да се прекрачи довежда играчите до безумие. Изхождайки от това, Православната църква забранява на чадата си да вземат карти в ръцете си и да се обръщат към гадателки.

Забраната да се играе и гледа на карти не е приумица на законодателя, а грижа за психическото здраве и поредно предупреждение за опасността от гибелното въздействие върху душите на онези, които встъпват във връзка с падналите духове.

Вестник "Слово", (г. Днепрпетровск), 1995, № 6.

Н. Остроумов

НЕ, НАШИЯТ ЖИВОТ НЕ Е ИГРА

Неотдавна в Русия се появиха игралните домове - казината. Хората се отнасят към това напълно снизходително, някои дори "си опитват късмета".

Хазартните игри изобщо, а и играта на карти в частност напълно заслужават осъждане. Църквата винаги е осъждала решително подобни игри. Наистина в древността игрите на карти не са съществували, но все пак хазартните игри на нашето време представляват копие на езическите игри. Езичниците са играели с монети, както в наше време обикновените хора и децата играят на ези-тура, играели са на дама, както у нас днес играят шах или домино, а игралните шестоъгълни или четириъгълни кости с номера върху тях представляват прототип на нашите игрални карти.

В малкото нравоизобличителни християнски съчинения от древността се споменава разпространената сред езичниците игра на кости. Ученият човек Синезий Птолемански (V век) в своето писмо до Евоптий сред причините, които пречат да приеме епископски сан, посочва и страстта си към играта. От св. Григорий Турски научаваме, че абатисата на манастира на св. Редегунда в Поатие е била обвинявана от сестрите заради страстта си към играта. Обвиняваната не отричала, но заявила, че нито Писанието, нито каноните забраняват играта. Впрочем абатисата изявила готовност да изостави играта.

Позоваването на каноните от страна на абатисата не е напълно вярно. В "Апостолските правила" четем: „Епископ или презвитер или дякон, отдаден на игра или пиянство, или да престане, или да бъде низвергнат. Иподякон или четец или певец, който върши подобно, или да престане, или да бъде отлъчен; също и миряните“ (Прав. 42-43).

Играта на кости е един от начините, с които дяволът улавя в мрежите си християнина, погубва душата му и възбужда в нея страсти. Играта разрушава и материалното благосъстояние на християнина. Първото съборно постановление против играта на кости срещаме в 79-о правило на Елвирския събор (около 300 г. след Р. Х.): „Ако християнинът играе дама заради пари, такъв да бъде отлъчен; след една година може да бъде допуснат за причастие, ако се поправи“. Доста по-строго се отнася към играчите св. Амвросий Медиолански (IV век). Той нарича придобитото в игра кражба...

Не бива да се мисли, че съборните и светоотеческите забрани се отнасят само към древните форми на хазартните игри. Християнското изобличаване преследва не формата, а същността. Съвременните игри също подхранват користолюбието и дават

неправедна печалба подобно на лихвата и кражбата, създават вражда между хората и довеждат мнозина до нищета. Нашите преферанс и винт не са по-добри, а може би са и по-лоши от играта на кости.

Игрите на карти са изобличени от св. Тихон Задонски, който ги отнася към „лъстивата кражба“, в която хищници присвояват чуждото с измама: „Попитай всеки картоиграч: заради какво започва да играе? Не е ли, за да изкористи чуждото и си присвои имот на ближния. А когато е така, то и сърцето му е завладяно от страстта за похищаване, и макар и да не печели, той греша против десетата Божя заповед, която забранява да се желае нещо, което е на ближния: „Не пожелавай“. А когато печели, то и чрез самата вещь похищава. Освен това колко обида донасят изгубилите картоиграчи, просто е невъзможно да се изчисли. Изгубилият причинява обида първо на своите близки, на жена си и на децата си, като им отнема принадлежащото им благо и онова, което им е наследство.

Но нека не гледаме крайностите. Да вземем играта в най-първата ѝ степен, която според съществуващото в света мнение е невинно прекарване на времето. И най-ревностният поборник за такова прекарване на времето трябва да признае, че в него няма нищо достойно за едно разумно същество. За да го оправдаят, обикновено казват: нали трябва някак да си убиеш времето! Но този странен израз представлява най-горчивото осъждане на играта на карти. Как! Ти искаш да убиеш времето, което Бог ти е дал за твоя полза и за което Той ще ти потърси сметка? Безумецо! Нима не разбираш, че времето е съкровище, времето е средство за живот, самият твой живот, и затова, убивайки времето, ти убиваш част от битието си, извършваш почти самоубийство. Нека тези думи не се сторят на никого преувеличение. Те буквално са справедливи в много случаи. Но нека това занимание, освен убийството на времето, да не съдържа в себе си нищо лошо! Но не. То ражда и много други пороци. Колко страсти се проявяват и се разгарят в най-хладнокръвната игра, колко досада, кавги, жлъч и алчност има в нея! Мнозина губят в играта всичките сили на тялото си и цялата енергия на душата си, а на службата посвещават незначителен остатък от своите способности. Колко често човек, хвърлящ стотици рубли в игра на карти, с досада отказва рубли на нищия и не му се иска да пожертва каквото и да е за някое богоугодно дело“.

Премениите и удоволствията са често весела маска, прикриваща скръбно лице, това е само опит да се заглуши копнежът на душата за Бога - с опиянение ли, с робуването на красотата, със смях и ръкопляскания, почести или трупане на богатства. „Всякой, който пие от тая вода, пак ще ожадне“ (Иоан. 4:13).

Онова, което не насища душите, най-лесно може да се превърне в страст. И ето че между светските хора ние виждаме множество любители на спорта, меломани, театромани, картоиграчи и други търсачи на наслаждения, които хабят ума, чувствата и телесните си сили за това, което е недостойно за човешкото звание. Те са роба на удоволствията. А християнинът трябва да цени най-вече оная свобода, която ни е дал Христос, оная независимост от всичко земно, която не се подлъгва от нищо и не се страхува от нищо, онова самообладание, което го прави господар на своите желания и чувства, истински цар на своя вътрешен свят.

Не е забранено да се вкусят тихите удоволствия на обществения живот, но е забранено те да се обичат страстно. Те не са целта на живота. Те са само успокоение, а не постоянно занятие. За да се избегнат повече вреди, не ги простирай зад известни

граници. Прекарвай не дни и нощи в тях, а само няколко часа и дори минути: времето е скъпо.

Отдадеността на удоволствията извършва важни промени в душата на човека. Той губи чувството за собственото си душевно състояние и така се лишава от възможността, така да се каже, да ремонтира душата си; той става прекалено снизходителен към себе си и престава да оценява нещата от нравствена гледна точка. Освен това отдаденият на удоволствията губи желание за религиозни упражнения и ги извършва без участие на сърцето. И като възмездие за тези загуби любителят на удоволствията получава не радост, а недоволство от своето положение, защото се отдалечава от Бога.

От книгата “Очерк православногo нравoучения”.

СКВЕРНОСЛОВИЕТО

Сквернословието е присъщо на всички векове, места и народи. Този порок е чисто езическо наследство. Той се корени изцяло във фалическите култове на древния Изток, започвайки от “дълбините сатанински” (Откр. 2:24) и тъмните бездни на разврат в чест на Ваал, Астарта, Хамос и други и завършвайки с класическите отживелици на този порок. При това той и тайното странно привличане към него са в пряка зависимост от близостта на човека до Бога. Ако той се отдръпва от Него, то веднага започва да навлиза в сатанинската област и да придобива лошия навик - да призовава вместо Господа името на лукавия и вместо Божествените неща да споменава срамните.

Чудовищните скверни изрази всъщност са молитвени формули, обърнати към демоните. Това не е лекомислие, не е просто груба шега или колебание на въздушните вълни. Произнасяйки страшните заклинания, човек извиква и привлича към себе си най-гнусни бесове, поднася на сатаната противоестествена словесна жертва! Той се превръща в магьосник, маг, чародей посредством най-смердни похвати.

Сквернословието се проявява не само на думи, но и писмено при писателите, а при “неграмотните” се излива в така наречената “улична литература”. И този вид порок е не само отличителна особеност на нашето време, а е съществувал навсякъде и винаги. В древния свят “уличната литература” е била разпространена не по-малко както като качество, така и като количество, отколкото днес. Повреждането на варосаните или беломраморните стени на домовете в прекрасната Елада и Рим често довеждало стопаните им до отчаяние и ги карало да окачат обяви: „Моля тук нищо да не се пише“. Подобни предупреждения украсявали и обществените места, защото и те не били застраховани от простаци. С безсрамни надписи понякога изпъстряли цялата стена на къщата, така че минувачите се възмущавали до дъното на езическата си душа и сами на свой ред добавяли нов надпис, изливайки своето негодувание.

Православната Църква винаги е забранявала сквернословието, злоречието, ругатните. А псувните са най-мерзко сквернословие. Между другото Църквата забранява и чернословието (пращането по дяволите).

Свети апостол Павел повелява: „А блудство и всяка нечистота или користолюбие дори и да не се споменуват между вас, както прилича на светии, нито пък срамни и празни думи и смехории, които са неприлични, а наопаки, да се чува благодарение. Защото това трябва да знаете, че никой блудник, или нечист, или користолюбец, който е

идолослужител, няма наследство в царството на Христа и Бога“ (Еф. 5:3-5). Още по-пряко апостол Павел казва в Посланието до Колосяните (Кол. 3:8): „А сега и вие отхвърлете от себе си всичко: гняв, ярост, злоба, злоречие, сквернословие от устата си“.

В Стария Завет, ако син злословил за баща си или майка си, убивали го пред свидетели с камъни. Също така постъпвали и с проститутките блудници.

В християнството за смъртни грехове се смятат не само “седемте смъртни гряха”, които са особено тежки: убийство, кражба, блудство и другите, но и всеки неразкаян грях. Защото той ще остане вечно и ще тегли към отлъчване и отделяне от Бога, което е и духовна смърт.

В Писанието е речено, че от думите си ще се оправдаем, от думите си ще се и осъдим. Злите думи убиват не само онези, към които са обърнати, но и онези, които ги произнасят. Не случайно проклятието поразявало смъртоносно. Лошите думи са наказуеми, както и лошите дела. Но със слово са възкресявали мъртви, изцелявали са и болни.

В първите векове на християнството, когато християните постоянно са се сблъскали с развратните езичници, Светите отци и учители на Църквата били принудени непрестанно да напомнят на вярващите за високото им звание и да ги предупреждават да се пазят и боят сами да не се заразят от същия този смраден навик, от който са болни езичниците. Наред с това и разяснявали в какво се състои истинската същност на порока.

Така Климент Александрийски още в края на II век след Р. Х. четял на лекциите си пред подготвящите се да приемат християнството слушатели в катехизаторската школа на Александрия следното: „От неблагопристойни думи трябва да се въздържа не само самите ние, но и със строгостта на погледа си, с обръщането на главата си, с така нареченото намръщване на носа, а често и със строго слово да поставяме намордник на устата на онези, които се впускат в такива речи“. Защото онова, що излиза от устата, както се казва, осквернява човека (Мат. 15:18).

Ето какво е казвал и свети Йоан Златоуст: „По-добре е да се изхвърля гнилост от устата, отколкото сквернословие. Ако имаш лош дъх, то не се докосваш до общата трапеза, но когато в душата ти е такъв смрад, кажи ми, как дръзваш да пристъпваш към Тайните Господни? Ако някой вземе нечист съд и го сложи на твоята трапеза, ти ще го набиеш с пръчки и ще го прогониш; кажи сега, нима не мислиш, че ще разгневиш Бога, когато на трапезата Му (а устата ни са трапеза Божия, когато се приобщаваме към Тайнствата на Евхаристията) поднасяш думи, по-гнусни от всеки нечист съд? Че и как иначе да бъде? Нищо не прогневява Него, Светейшия и Чистейшия, повече от такива думи; нищо не прави хората толкова нагли и безсрамни, както когато говорят или слушат подобни слова.“

Този грях е толкова значим и достоен за внимание, че за да бъде изкоренен, Църквата го е изнасяла за обсъждане и на своите събори, смятайки за необходимо да потърси съдействието и на държавната власт, особено в онези случаи, когато езичниците си позволявали срамно да се изразяват на свещени за християните места.

Как да се държи християнинът в присъствието на сквернословец? Веднага да се обърне в ума си към Бога, да се въоръжи с Иисусовата молитва, и ако не може да избяга - да понася ругатните с търпение и осъждане на самия себе си. Ето един пример.

За своя духовен отец и старец, йеросхимонах Александър, затворник от Гетсиманския скит (около Троицко-Сергиевата Лавра), разказва неговият ученик, също известен старец, схиигуменът от Зосимовия манастир отец Герман.

„Веднъж при отец Александър дошъл един мирянин и започнал да приказва всякакви мерзости и за себе си, и за другите. В това време в килията на стареца бил и съкилийникът му. Той не издържал това, което чул от разказващия, и като не желаел да го слуша повече, излязъл. След това съкилийникът попитал стареца:

- Отче, простете, аз се съблзах, като чух словата, които Ви говореше онзи мирянин. Мислех си, и на вас ли Ви е мерзостно да го слушате?

Отец Александър му отговорил:

- Не чух нито дума - в това време умът на стареца бил зает с молитва - и ти добре направи, че излезе; не би трябвало да го слушаш още от самото начало: немощните духом бягат от това...“

Вестн. “Русский вестник” (1993 г.) и “Свет Православия” (1994 г.)

*Йеродякон Анатолий (Берестов),
доктор на медицинските науки
ГРЕХОВЕ ПРОТИВ ТЯЛОТО*

Бих искал се спра на проблема за хомосексуализма. Напоследък в Русия се наблюдава как броят на “обратните” нараства. “Завоюваната” от тях “легализация” на съществуване, откриването на секс-магазини и специални печатни издания способстват за “пропагандата” на хомосексуализма и хетеризма.

И макар че у нас епидемията на СПИН започна със заразяването на пациенти в болнични условия в Елиста, през последните години нямаше подобни случаи. Основният начин за разпространението на HIV-инфекцията в нашата страна е по полов път, при това доминират хомосексуалните контакти.

Досега не е доказана медико-биологичната причина за хомосексуализма. Това, разбира се, не се отнася за психично болните, при които той е пряк резултат от недъга им, както и за интелектуално изостаналите, при които е невъзможно да се формира нормално поведение, в това число и сексуално. Напротив, в наше време се появяват все по-значими доказателства, които свидетелстват за неговия психогенен произход.

Въпреки че повечето съвременни медици и психолози се отнасят скептично към възможността за преориентация на половото поведение, немалко специалисти са убедени в обратното. Съществуват множество хора, които, осъзнавайки греховността на своето извратено полово поведение, дълбоко са се разкайвали и с помощта на духовници завинаги са се избавили от гибелната си “страст”. От това следва важен извод. Ако хомосексуализмът бе биологически детерминиран, психологическата преориентация на хомосексуалиста би била невъзможна. Обратното свидетелства в полза на психогенното му развитие поради греховен начин на живот, прелъстяване, съблазън, а днес и поради безсрамната реклама на мрежата от секс-клубове и магазини и разпространяването на “специална литература”.

Връзката на хомосексуализма с езическите култове е известна. При това имало е и такива първобитни народи, които смятали хомосексуалистите за “свети”. Така например на остров Таити съществували особени божества на “противоестественото влечение”.

Разпространението му довело у редица народи до обичайна любов към момчета и мъже, като в антична Елада и в мохамеданския Изток. Но той “познавал” и такива времена, когато е бил осъждан като разврат и бил преследван твърде жестоко както в античните, така и в средновековните периоди на историята.

Православието съвсем еднозначно посочва, че половият живот на мъжа и жената е възможен само в брака, който има за цел продължаване на рода. Ако бракът съществува само за удовлетворяване на похотта, той е греховен. Добрачният полов живот се смята за грях - блудство. Извънбрачният полов живот или съпругеската невярност също е грях, наречен прелюбодеяние. Хомосексуализмът и другите видове полови извращения (зоофилия, садизъм, травестизъм и други) са тежки грехове.

Православието смята, че именно упадъкът на нравствеността (не само в Русия, но и въобще в света) и сексуалната разюзданост са направили възможна пандемията на СПИН.

Ако за нас, християните, Свещеното Писание е истина, то ние след апостол Павел трябва неуморно да повтаряме: „Избягвайте блудството; всеки грях, що прави човек, е извън тялото, а блудникът против собственото си тяло греши...Ала тялото не е за блудство, а за Господа, а Господ - за тялото“ (1 Кор. 6:18, 13). „Защото платката, що дава грехът, е смърт“, предупреждава апостолът (Рим. 6:23). По такъв начин вълната от сексуални грехове заплашва да помете човечеството, защото възмездието за греха е смъртта, която днес “шета” в облика на СПИН.

Обаче в Посланието си до Римляните апостол Павел ясно казва за хората, които живеят неправедно и “държат истината в неправда”: „Затова Бог ги предаде на срамни страсти: жените им замениха естественото употребление с противоестествено; също и мъжете, като оставиха естественото употребление на женския пол, разпалиха се с похоти един към други, и вършеха срамни мъже на мъже, та получаваха в себе си отплата, каквато подобаваше на тяхната заблуда... тия, които вършат такива дела, са достойни за смърт...“ (Рим. 1:18, 26-27,32).

В тези думи се съдържа категорична оценка на хомосексуализма като безнравствен, непотребен, достоен за съда Божи. За греховете на блуда и срамните полови извращения, тоест за греховете против тялото, неминуемо ще последва разплата - гняв Божи и смърт. Но смъртта, както знаем, се предшества от болест. И от тази гледна точка човек, който заболял от СПИН поради своето греховно поведение - блудство, прелюбодеяние, хомосексуализъм, - се разплаща за сторения грях.

Йеромонах Тихон (Шевкунов)
НЕВИДИМАТА БРАН

Наскоро ми се случи да прекарам лятото недалеч от Оптина. Веднъж ме навестиха неколцина младежи от съседното село и ме помолиха за съвет относно техен приятел, воювал в Афганистан. След завръщането си той ги учудил с някаква странна религиозност. Признавал съществуването на Бога и духовния свят, казвал, че на два пъти в Афганистан бил спасяван от сигурна смърт, но не признавал Църквата, а смятал, че невидимо го ръководи някакъв дух, който насочва всичките му постъпки. Наред с това приятелите на този странен човек недоумявали по повод неговата страшна, дори на фона на днешните нрави, жестокост. Не му струвало нищо просто да пребие човек, или

да насили момиче. Всичко това той правел с такава ярост и така безпощадно, че дори те сериозно се обезпокоили.

Посъветвах ги на всяка цена да се опитат да доведат приятеля си в Оптина, за да разкаже на свещеника за всичко и особено за този дух, който го ръководи. Нека това да стане дори и без истинско и искрено покаяние, но поне с желание да разбере какъв е този дух и защо има такава власт над него. Предупредих ги, че на Църквата много добре са известни подобни случаи и че като правило те завършват или със страшно престъпление, или със самоубийство на обсебения.

Повече нищо не чух за бившия войник от Афганистан и скоро го забравих. Запомних само името - Николай. Фамилията си припомних едва по-късно, след съобщенията за убийството в Оптина навръх Великден. Николай Аверин.

За монасите, убити в онази великденска сутрин, ще напишат жития. Те са пострадали като мъченици само за това, че са били православни християни, и особено защото били иноци.

По-късно на разпита Аверин ще каже, че духът, който го ръководел, заповядал да убие именно монаси.

Вестниците вече отпечатаха много съобщения за тези събития. Но неотдавна при среща с журналисти по този повод някои от тях недоумяваха защо смъртта на монасите, млади, пълни със сили хора, се възприема от нас, православните християни, като светло събитие. Журналистите не можеха да разберат, че това не е позорство, не е странност. От своя хилядолетен опит Църквата знае, че човек, умрял през Страстната седмица и особено на самия Великден, е Божи избраник. Знае също колко голяма е милостта Божия за душата, която се удостоява да умре веднага след изповед, освободена от греховете, а убитите монаси само няколко часа преди смъртта си са се изповядвали и три дни преди Великден са приели тайнството на елеосвещението, при което се прощават забравените грехове. Особено блажена е душата, която се отделя от тялото в самия ден на причастието. Заради благодатта на Тялото и Кръвта Христова тя избягва страшните митарства, които всички души преминават след смъртта в течение на четиридесет дни, а убитите монаси се причастили два часа преди смъртта си на Пасхалната литургия. Но най-голяма радост и чест за християнина е да преминат в отвъдния свят чрез мъченическа смърт - йеромонах Василий и иноците Трофим и Терапонт са били убити от меча на сатанист.

Тогава как да не се радваме за тях, ако и те, и ние, които не живеем по законите на този свят, а по съвсем други, където за човека, готов за вечен живот, каквито бяха нашите братя, "смъртта е придобивка".

Дяволът винаги бива посрамен. В деня на убийството цялата Църква възкликвала: „Христос възкресе из мъртвих, смъртию смърть поправ, и сущим во гробех живот даровав“. Преди почти две хиляди години дяволът сторил всичко, за да убие Христа, но мнимата победа се обърнала в негово страшно и окончателно поражение - Христос възкръснал, побеждавайки смъртта, и спасил целия човешки род, всеки от нас, които вярваме в Него.

Същото станало и в Оптина. На пръв поглед сатаната тържествувал: той постигнал своето, умъртвил монасите. Но точно това било допуснато от Божия Промисъл - тези три души, очистени и светли, да застанат пред Божия Престол.

През двадесетте години на нашия век великият оптински старец Нектарий предрекъл, че във възродената Оптина ще има още "седем стълба", тоест седем светци,

на чийто подвиг ще се държи манастирът. Кой знае, може би това пророчество частично се е изпълнило и трима нови светии вече предстоят пред Бога за всички нас, защото светостта бива не само старческа, има още и святост на мъчениците.

Но да погледнем и другата страна на тези събития. Сега, след ареста и разпитите на обвиняемия е ясно как е извършено самото престъпление и духовната му подготовка. Ето какво разказват братята от манастира.

След края на Пасхалната служба, където на литийното шествие присъствали около десет хиляди души, около шест часа сутринта храмът и манастирският площад опустели. Към шест и нещо иноците Терапонт и Трофим се върнали към камбанарията, за да продължат по традиция празничния Пасхален звън. Но скоро звънът странно прекъснал. В дома на наместника на манастира се втурнали хора с викове: “Убиха се!...” Отначало никой не разбрал точно какво е станало. Дори не се виждала кръв - тя останала в широките им одежди. Мнозина мислели, че монасите са пострадали от оголен електрически кабел. Наместникът и братята се втурнали към камбанарията. Там намерили двамата пронизани иноци, единият бил вече мъртъв, а другият умираше. Няколко метра встрани, пред килията си лежал окървавеният йеромонах Василий, който, отивайки на изповед в скита, очевидно забелязал нещо нередно и се насочил към мястото на събитието. По пътя убиецът настигнал и него.

Въпреки суматохата внесли в храма и тримата и веднага започнали да четат молитва. Извикали “Бърза помощ”. Монах лекар сложил на още живия отец Василий системи. “Бърза помощ” го откарала, но той починал в болницата. Редом с мястото, където намерили отец Василий, открили меч с начертани на него цифри “666” и думата “сатана”. В шинела, захвърлен наблизо, имало още един нож със същите надписи.

Монасите не се съмнявали още от самото начало, че е извършено ритуално убийство и че убиецът е сатанист. Но първият заподозрян и задържан бил манастирският огняр.

Ето и фактите, станали известни на сутринта на първия ден от Великден. Има още няколко детайли, които карат да се замислим за много неща: например лицата на закланите иноци престъпникът покрил със скуфиите им, а лицето на отец Василий - с мантията и клобука му, както се полага при погребението на монаси. За тези подробности знаят малцина. Времето за престъплението било избрано точно: наоколо вече нямало никой, охраната и милицията отдавна си били отишли. Звънарите стояли на камбанарията с гръб един към друг, което му давало възможност да се разправи с тях един по един, а виковете им, поради оглушителния звън на камбаните, не могли да бъдат чути. И тримата били убити по еднакъв начин - с един единствен удар в гърба.

След няколко дни следствието стигнало до Аверин. Не го намерили вкъщи. Било обявено издирване и той бил задържан в квартирата на свой роднина. Дошли да го арестуват, когато спял. До леглото му намерили заредена карабина. В неговия дом открили посечена Библия и книги за сатанизма.

Ето какво разказал Николай Аверин и какво може да се научи от разказите на хората, които са го познавали. Като се убедил, че съществува духовен свят, че съществуват Бог и страшният Му противник - сатаната, след завръщането си в Русия Николай започнал да чете книгите на Свещеното Писание и вероятно друга църковна литература. Но това, което било прочетено, трябвало и да се изпълнява, а за целта - да се изостави миналия живот, да се бори със страстите и злото в себе си. Това не било по силите на Аверин.

В живота на всеки човек има такива моменти, когато му се изпраща голяма, долавяна и от най-грубото сърце, помощ Божия. Но ако той не поиска с нищо да ѝ отговори, освен с неблагодарност, ако не пожелае да живее по водещите към вечен живот закони, открити ни в Евангелието, сам се отдалечава от Бога и в духовния свят се свързва с онези, сродни на неговата паднала, зловна и страстна душа, същества, които в Църквата наричат демони и бесове. Тези същества овладяват волята и съзнанието на човека и неотклонно го водят към погибел. Често те му се откриват и видимо. Един от познатите на Аверин ми разказваше, че той му открил своя символ на вярата. Той признавал всемогъществото на Бога, но решил да служи на дявола, който за разлика от Бога му разрешава да върши всичко, което поиска, дори насилия и убийства. Аверин споделил, че го ръководи някакъв дух, който постоянно му подсказвал как да постъпи и предсказвал събитията. В Църквата такива случаи се наричат “беснование”, обсебване от бесове.

Едно от пагубните качества, насадени в народа с течение на много години напрегната и смъртоносна работа, без съмнение е духовната слепота. Нашите предци предавали от поколение на поколение като голямо съкровище вярата и познанието за Бога и законите на духовния свят, който искаме или не, вярваме в него или не вярваме, по най-решителен начин влияе върху живота на човека и съдбините на цели народи. Няма нищо по-ужасно и трагично от това да се отхвърлят този опит и знания. Такова отхвърляне неизбежно извежда цели народи на гибелния път на катастрофите, заблужденията, отчаянието и безкрайния ред от грешки, изразходва безвъзвратно силите на милиони хора и обрича на мъчения следващите поколения. Понякога обаче се срещат толкова явни случаи на въздействие от страна на духовния свят върху човешкото поведение, че при цялото ни желание те не могат да се обяснят с психически отклонения.

Ще се отвлеча за малко, за да си припомня по този повод още един случай, разказан на страниците на “Советская Россия”. В статията ставаше дума за убийството, извършено от ученици в град Чимкент на своя съученичка. Момчетата я довели на брега на реката, вързали я, нанесли ѝ няколко рани и събрали изтеклата кръв. След това изпили тази кръв, а тялото на момичето скрили. Скоро престъпниците били разкрити. На въпроса за причините на поведението им, което умът на нормален човек не побира (преди това момчетата били съвсем примерни!), те разказали, че дълго време се занимавали със спиритизъм, тоест с извикването чрез определени похвати на духовете на “мъртвите”. Те беседвали с тях, задавали им въпроси, получавали отговори и увличайки се, все повече незабележимо за себе си попаднали в зависимост от своите “събеседници”. Това, че те са били не “души на мъртвите”, а страшни духовни същества - бесове, момчетата нямало откъде да знаят. Вероятно никой освен човека, който ги обучил на примитивен спиритизъм, не им е разказвал за съществуването на духовния свят. След известно време, при един сеанс, на момчетата се явил “мъж в черно”, който им заповядал да убият православно момиче и да изпият кръвта му. Те не намерили сили да престъпят тази страшна заповед.

Както момичето, така и нейните връстници престъпници са жертви на бесовете. Спиритизмът категорично е забранен от Църквата на православните християни. Тя неуморно предупреждава и всички останали хора за страшната опасност от подобни мистични опити, водещи участниците им до самоубийства, жестоки престъпления, полудяване. Но да се върнем към Аверин. Своя окончателен избор той очевидно

направил на Великден през 1991 г. Тогава извършил първото явно богоборческо престъпление. На самия празник той се опитал да изнасили момиче. Аверин бил арестуван, признат за душевноболен и прекарал в психиатрична клиника половин година. На последното следствие той казал, че именно от този момент той решил да мъсти на Бога “за оня Великден”, както сам се изразил.

Скоро духът, който го ръководел, започнал да го подготвя към най-главното, към това, заради което бил избран - той искал убийство на монаси. “Защо именно на монаси? “ - питали следователите. “Защото монасите се главните врагове на сатаната”. “Ако не направиш това, ние ще изгубим войната” - казал му бесът. “Каква война?” - задал въпрос следователят. “Войната между Бога и сатаната”.

Неизвестно е дали Аверин е действал сам или някой му е помагал и го е направлявал. Възможно е и едното, и другото. Във всеки случай на разпита той съобщил, че в Киев се опитал да се свърже със сатанисти. Дали е успял, дали е правил и други подобни опити - това засега се изяснява.

Той се сдобил с нож и меч. Възможно е да са му ги дали хората, които са го използвали. Но той твърди, че ги е направил сам. На меча написал знака на сатаната “666” и името на “исконния човекоубиец” и негов господар - “сатана”. Същите изображения имало и на ножа. Снабдил се с карабина и патрони.

За пръв път Аверин дошъл в Оптина с карабината и ножа през Страстната седмица, във Велика Сряда, деня, когато Църквата си спомня предателството на Иуда. В душата му имало борба, той казал на следователите, че ръководещият го бяс го подтиквал към убийство, ругаел го, укорявал го за бавността му. Но в този ден той все още не се решил да убие. За втори път отишъл в Оптина след един ден, на Велики Петък, когато се спомнят разпятието и страданията на Христа. В този ден в обителта пристигнали деца от Москва, поместили ги в една от килиите. Късно вечерта Аверин се промъкнал там. Децата спели. Той си тръгнал, без да ги буди. „Не ми трябваха деца - казал той на следствието, - трябваха ми само монаси“. В нощта на Светата Пасха Аверин с карабината, ритуалния меч и ножа отново дошъл в Оптина. Казват, че го докарали с мотоциклет. Онзи, който го е возил, едва ли е знаел, че под дрехите на Аверин са скрити карабина и 60-сантиметров двойнозаострен меч.

Бесът му заповядал да търси жертва. От храма излязло огромно литийно шествие. Аверин искал да стреля в него. “Не сега, ще те разкъсат” - го спрял бесът.

Той зачакал. Службата свършила. Площадът пред храма опустял. Убиецът разказва колко неистово изисквал от него бесът да извърши всичко, което бил обещал. Той го ругаел с най-лоши думи, заплашвал го, но времето било изгубено и Аверин се насочил към вратата. И тогава изведнъж чул камбанен звън. Двамата иноци току-що се били изкачили на ниската надземна камбанария и започнали благовеста.

Аверин разбрал, че по-удобен случай от този няма да има. Сатанистът забил меча отначало в гърба на единия инок, после на другия. Покрил лицата им със скуфиите и се хвърлил да бяга към вратите на скита, които, както помнел, били отворени. Но сега те били затворени. Пред вратите се сблъскал с отец Василий. “Какво става?” - попитал монахът. “Става нещо...” - отговорил Аверин. Отец Василий се обърнал към камбанарията и тогава Аверин го пронизал с меча. След това покрил лицето му с мантията и клобука му.

Тук трябва да спрем. Ние не знаем дали той е извършвал още някакви ритуални действия, дали ги е извършвал някой друг, който също е присъствал, или всичко е било

именно така, както разказва самият Аверин. Но сега това е най-важният въпрос и той остава открит. В зависимост от отговора му можем да кажем дали зад това убийство стои организация, или е действал един сатанист. Главното тук е необходимостта от обективност, основана на фактите, и съзнанието за огромната отговорност - в еднаква степен - за истината и лъжата, за премълчаването на фактите и измислянето на изводи.

Защо възниква въпросът за организация?

Несъмнено Аверин е бил напълно подготвен от ръководещия го дух - беса, към самостоятелно извършване на ритуалното убийство, към принасяне на жертва на сатаната. Но конкретните детайли на престъплението - специалният меч и начинът на убийството, ни навеждат на мисълта, че ръката на Аверин е могла да бъде насочвана не само от безплътен дух.

Ето какво неочаквано свидетелство привежда в една от своите работи свещеник Родион: „Карл Маркс ... по време на обучението си в университета встъпил в сектата на сатанистите, приел съответното мистично посвещение и станал войнстващ борец против християнството. В стихотворението си „Цигуларят” той пише: „Адски изпарения се надигат и изпълват мозъка ми, докато не полудея и сърцето ми не се промени из корен. Виждаш ли този меч? Князът на тъмата ми го продаде.“ Тези редове получават особено значение, ако се знае, че в ритуала на висшето посвещение в сатанинския култ на кандидата се продава омагьосан меч, който му гарантира успех. Той плаща за него, като подписва договор с кръв от вените си, според който неговата душа, след смъртта му, ще принадлежи на сатаната“.

Както и да е, ясно е едно: вдъхновител и „поръчител” на това престъпление е бил дяволът, действащ чрез един подчинен нему човек, или пък Аверин е бил използван на някакъв етап от неизвестна засега сатанинска секта.

Като изпълнил волята на господаря си, убиецът прескочил почти триметровата стена и хукнал през гората, отнасяйки със себе си само карабината. Една жена след това разказвала, че видяла бягащ „като лос” човек, който профучал покрай нея в гората. Без да спира, той пробягал 18 километра. Спрял чак в съседната Тулска област. В една къща изплашил стопаните, като стрелял в пода и поискал храна. Някъде откраднал две огледала, продал ги по пътя и стигнал до Калуга. Оттам през горите започнал да се промъква към къщи.

През това време следствието вече хванало следите му. Когато оперативната група в бронезилетки нахлула в дома, където спял Аверин, той казал само едно: „Не успях”, като имал предвид или убийство, което възнамерявал да извърши, или самоубийство, което без всякакво съмнение също е било едно от предписанията на господаря му.

Изпреварвайки естествената за следователите мисъл за психическо умопомрачение, той заявил, че е извършил всичко съзнателно и моли да се отнасят с него като с нормален човек. Също така той се отказал от услугите на адвокат.

Вестта за злодейството в Оптина бързо стана известна в цялата Руска църква и по целия свят. Молитва за иноците мъченици се възнася всеки ден по всички ъгълчета на планетата, където има православни храмове.

Съдбата на Аверин ще се решава пред лицето на цяла Русия. Ще го обявят или за луд (към което дружно се скланя общественото мнение), или, ако го признаят за дееспособен, земен съд ще решава земната му съдба. Но съдът Божи се състои над него още сега. Както и да е, Господ не допуснал да се постави последна точка в дяволския замисъл за него - убиецът не сложил доброволен край на живота си. Човешката душа,

която е най-скъпоценното от всички съкровища на света, все още не е изцяло в лапите му. Бог, „Който иска всички да се спасят и да познаят истината“, още чака неговото покаяние.

Ще има ли покаяние? Кой ще дръзне да се моли за него, неразкаялия се сатанист, съзнателния служител на дявола, принесъл в жертва трима невинни, чисти иноци, отдали живота си на Бога и хората? Навярно само те самите - отец Василий, отец Трофим и отец Терапонт - могат както Самия Христос Спасител, молел се за онези, които са го разпънали, да молят Бога за душата на убиеца.

Сега всичко зависи от самия Аверин. Ще откликне ли той на тази последна възможност за спасение, или душата му в дяволска гордост и неспособност да повярва в безкрайната Божия любов към всеки човек ще отиде при тържествуващия мъчител, прелъстил я с “висшия път” и уподобяването на “бога”, който е подготвил за нея вечни мъки, които с нищо земно не могат да се сравнят?

Ужасни са тайните на духовния свят за онези, които навлизат в него сами, отхвърляйки дръзко Божията ръка, готова да води човешката душа и във временния, и във вечния живот. Светото място - човешката душа, не остава празно. Веднага ще я грабне сатаната и ще я поведе по своя път.

Велик и безкрайно прекрасен е духовният свят за онези, които намират в себе си мъжество да противостоят на дявола в невидима бран, да познаят ужаса на своето паднало състояние и безкрайното Божие могъщество, да познаят величието на смирението и презряното безсилие на превъзнасящата се гордост. Такъв човек постига Живия Бог - Христа Спасителя.

С какво се сблъска Русия, а и всички ние, чрез тези събития? Сатанизмът, богоборчеството и съзнателното служене на дявола с всеки изминал ден се засилват в нашата страна. Това престъпление може би е най-яркият пример за това, но нека си спомним и събитията само от последните два месеца: появата на сатанистки надписи по стените на храмове в Москва и други руски градове; разстрелът на Неугасимата лампада, поставена в паметника на светите Кирил и Методи, в която се пази Благодатният Огън от гроба Господен; мъченията, зверските издевателства и опита за убийство на архимандрит Инокентий в Иосифо-Волоцкий манастир; хасидейските плакати, разлепени в Москва преди Великден, с призив да се приветства иудейският месия, онзи, чието име на езика на християните е антихрист; издевателския поздрав за Великден в “Събеседник” - порнографска фотография с пасхални яйца; в “Новый мир” и други издания - неистова клевета и потоци от злоба по адрес на митрополит Йоан (починал на 2 ноември 1995 г. в Санкт-Петербург); разпространението по цялата ни страна на най-диво сектантство. Всичко това и много, много друго е продължение на богоборчеството, което съвсем не е намаляло в родината ни.

А залелите вече всички градове на Русия порнография и рокконцерти?

Само сляп, по-точно нежелаещ да види, не ще разбере, че това е съзнателно оголване на човешките души за въздействието на най-низки страсти, че не е нищо друго освен сатанинска истерика и съзнателно призоваване на бесовете, които разпалват тези страсти, а чрез тях подчиняват на волята си милиони хора.

Всичко това са симптоми на смъртоносна болест, още по-опасна поради това, че повечето хора възприемат проявата на този недъг като нещо нормално, а често и като естествена и безобидна човешка дейност. А криминалните ексцесии на такава основа се преподнасят като плод на психическо разстройство.

Може лесно да се предположи по-нататъшният ход на събитията по оптинското дело: Аверин ще бъде признат за психично болен (а той е именно такъв, ако се гледа САМО от гледна точка на психиатрията и се игнорира целият останал опит на духовното познание), версията за възможно участие в сатанинска организация дори няма да се проверява сериозно.

Косвените улики, които биха могли да осветлят този въпрос, просто няма да бъдат осъзнати от следователите, защото за това са нужни подготвени експерти, които, разбира се, никой няма и да покани. А ако ги поканят (делото има прекалено голям резонанс), то мнението им ще си остане само частна гледна точка.

Държавата, която трябва да отсича всички прояви на сатанизъм и зверство като представляващи огромна обществена опасност, в своя порив към “демокрация и плурализъм” засега остава главен съобщник и гарант за безнаказаността на най-пагубните псевдодуховни, окултни и хипнотични веяния, а за да се убедим в това, е достатъчно само да включим телевизора.

Казано накратко, произшествието в Оптина **НЯМА ДА БЪДЕ ПРИЕТО СЕРИОЗНО**. Както и **НЯМА ДА БЪДЕ ПРИЕТО СЕРИОЗНО** развихрянето на всички други прояви на сатанизма. Също **НЯМА ДА БЪДАТ ПРИЕТИ СЕРИОЗНО** предупрежденията на Църквата за надвисналата над Русия беда.

Въпреки това ние трябва да положим всички усилия, за да покажем на хората цялата опасност от надвисващия днес мистичен окултен геноцид.

Ние, православните християни, се надяваме не на своите сили, а на Божието всемогъщество. „Невъзможното за човека е възможно за Бога.“ И въпреки опитите за богоборчество в нашата страна, милиони души се избавят от робството на “княза на този век” и постигат Бога и вечния живот, постигат именно това, заради което съществува човекът.

Вярваме, че с Божията милост ще се сбъдне пророчеството, произнесено преди седемдесет години от великия оптински старец Нектарий: „Русия ще се възроди и ще бъде богата не материално, но с Духа богата, и в Оптина ще има още седем светилника, седем стълба.“

Вестник “Литературная Россия”, 1993, 21 май, № 20

Беседа с йерея Алексей Масюк
ЗА РУСКАТА ДУША

„Когато влезеш в земята, която Господ Бог твой, ти дава, да се не учиш да вършиш гнусотии, каквито са вършили тия народи; не бива да се намира у тебе (такъв), който прекарва сина си или дъщеря си през огън, предсказвач, гадател, вражач, магьосник, омайник, ни който извиква духове, ни вълшебник, ни който пита мъртви; защото, всеки, който върши това, е гнусен пред Господа, и тъкмо поради тия гнусотии Господ, Бог твой, ги изгонва отпреде ти. Бъди непорочен пред Господа, твоя Бог; защото тия народи, които ти изгонваш, слушат гадателите и предсказвачите, а това Господ, Бог твой, не ти е дал.“

(Втор. 18:9-14)

- Отец Алексей! Как Вие, свещенослужителят на Руската Православна църква, можете да характеризирате духовното състояние на нашето общество, на Русия?

- В богословието има такова понятие - апостасия - всеобщо и целенасочено отстъпване от Бога и Неговите заповеди и от християнската вяра. Именно такова състояние преживява сега Русия. Нито най-страшните епидемии, нито световните войни могат да се сравнят по разрушителната си сила със смъртоносното, стремително и катастрофално настъпление на окултно-демоничната чума.

- Такива думи се нуждаят от подкрепа с факти...

- Фактите са налице. Нашата страна е препълнена със сатанинска мерзост! С нея ни наводниха магьосниците-екстрасенси (такива като Кашпировски, Чумак, Игнатенко, Тарасов, Джуна, Руцко, Гараев), лъжелечителите (последователите на Порфирий Иванов, Довженко, Левшинов, Малахов, Лазарев, "баба Нюра" и други), лъжепророците (последователите на семейство Ръорих и Блаватска, Мартинов, Мохамад Сидик Афган), астролозите, шаманите, факирите, жреците и влъхвите; в нея се разхождат лъжехристите като Висарион и Йоан Береславски от Богородичния център, Марина Цвигун от "Великото Бяло братство"; "зелена светлина" е запалена пред източните религии и секти - будизма, йогата, кришнаrstвото. Възражда се отдавна забравеното славянско езичество ("Съюз на Венедите" и всякакви подобни организации), носенето на амулети, откриват се десетки "школи за магове", агресивно се насажда култът към насилието, порнографията, безсрамната реклама, "авангардното изкуство". Всячески се поощряват компютъризацията и компютърните игри, превръщащи хората в придатък на бездушните машини. Няма нито един град, в който да не съществуват центрове за акупунктурно програмиране - кодиране "срещу пиянство" или "срещу излишни килограми", съществува всеобщ интерес към НЛО и извънземните...

Ето названията на някои вестници: "Аномалия", "НЛО", "Астрологическа прогноза", "Хороскоп", "Астрологичен календар", на телепрограми: "Вашият стил", "Третото око", "Звездите говорят", "Астролабия", "Астрология на любовта", "Екстра НЛО" и така нататък... Аз дори не говоря за различните псевдохристиянски проповедници, проповядващи в концертни зали и стадиони, училища и киносалони, домове на културата, училища и институти, за сектантите, които ни хващат за ръката на улицата или в метрото и чукат по вратите на домовете ни...

А пък когато цялата тази нечистотия, духовна "пошлост" започва да се облича в църковни форми, да се прикрепя към християнството, да използва терминологията му - става наистина страшно. Всички посочени от мен явления са несъвместими с Православието. Православната църква се отнася към тях крайно отрицателно и всячески предпазва своите духовни чада от участие и дори от интерес към областта на духовната тъма.

- Но как съвременният човек, несведущ в Писанията, да различи вълка в овча кожа?

- Истински православният подвижник живее строго по каноните на Църквата, пребивава в послушание при духовния си ръководител, стреми се с нищо - нито с думи, нито с дела, нито с помисли - да не се отклонява от пътя на спасението, начертан от Евангелието и Светите отци в "Добротолюбието". Ако пък човек нарича себе си "пророк" или "целител", а сам не живее по християнски - делата му не са от Бога. Очевидно врагът на човешкия род е станал толкова смел, или благодатта заради греховете ни е отстъпила от нас, че сатаната може без страх да се подиграва на

християнските светини, на църковните форми, към които по-рано не е смеел дори да се доближи. Ето в какво е ужасът на нашето време.

- Кажете, моля Ви, какво да прави човек, който след общуване с тъмната сила в каквато и да е нейна форма е усетил, че е заболял духовно? Как да се лекува?

- Преди всичко трябва да се отиде в православен храм за изповед. Само след искрено и дълбоко покаяние може да се разкъса връзката със сатаната и отново да се съединим с Бога. След това трябва да се моли. Знаете как след отравяне се пречистват с чиста вода. Той трябва да е особено прилежен към тайнството на Причастието, към църковните служби, пости, молитви. Ето така може да се пречисти. И то не веднага. Понякога за това са нужни години...

-А може ли увлечението по лъжливата духовност да повреди не само душата, но и тялото?

- Безусловно. При човек, предал се в лапите на дявола, може да се развие всякакво заболяване - от шизофрения до злокачествен тумор, при това скоростта, с която протича болестта, е изключително висока. Аз зная за един напълно достоверен случай, когато в секта на агни-йога няколко нейни членове изведнъж едновременно и необяснимо се разболели от рак. Особено тежки последствия се наблюдават при тези, които искат да излекуват заболяването си при лечители-екстрасенси. Като правило стига се до изостряне на старите болести, или до поява на нови. В психиатричната клиника, носеща името на Скворцов-Степанов, която се намира близо до храма, където служи, се намират на лечение много жертви на "нетрадиционната" медицина.

- Мислите ли, че в Русия няма мир и благополучие, защото руският народ се увлича от сатанизма?

- Във вашия въпрос се съдържа и отговорът. Да, това е наистина така. И Русия тук не е първата. Разгърнете Библията и вие ще прочетете как Бог е наказал старозаветния Израел за поклонение на чужди богове.

Щом израелските царе се увличали от нечестието на идолопоклонството, страната веднага бивала нападана от амонитяни, самаряни, амалкитяни, филистимяни и други езически племена, които покорявали Израел и носели беди и разрушения. Когато царят, а заедно с него и целият народ се връщали към Истинския Бог, в страната бързо се възстановявал мирът и благоденствието, защото Истинският Бог огражда Своите служители и защитава от злото народа, който се е покаял. Така е било и така ще бъде винаги.

- В последно време все по-широко се разпространява антихристиянската символика. Един такъв пример са на пръв поглед безобидните динозавърчета, които могат да се видят навсякъде - в будките за сладолед, на картинките от дъвка, върху бонбони, дрехи и др. - навсякъде виждаш тези дракони. А нали на герба на Руската Държава е изобразен светият великомъченик Георгий, поразяващ крилатия змей. Има ли в цялата тази дракономания мистичен смисъл?

- Увлечението по динозаврите отчасти идва от успеха на американския фантастичен филм "Джурасик парк", където ролята на динозаврите "се изпълнява" от сложни роботи. След като този филм излезе по екраните, възникна някакъв "дино-култ", естетически фетиш на доисторическите влечуги. А изобщо драконът и змеят винаги са били символ на злото. Няма "добри дракони", няма да ги намерите и в нито една приказка. А това, че нашите деца се умиляват пред тези чудовища и играят с тях, е

лошо. Така на подсъзнателно равнище се извратява представата за прекрасното и положителното.

- Какво можете да кажете за явното влечение на младежта към протестантските събрания? Защо именно в тази среда чуждите проповедници имат успех?

- Работата е в това, че съвременните протестанти (които доста са се отдалечили от протестантите на XVI век, заблуждаващи се, но преизпълнени с религиозен плам) опростяват християнството, бих казал - оглупяват го. Не е тайна, че интелектуалното ниво на младежта на 90-те никак не е по-високо от това на предходните поколения, а по-скоро обратното. Православната вест за Христа често е трудна за възприятието им, тя изисква подвиг, борба със самия себе си. А протестантите преподнасят името Христово заедно с пошлостта на своите рокконцерти, с екстаза на слабо културни проповедници.. Това се “консумира” лесно и незабележимо разрушава вярната представа за Бога. Точно по същия начин атеизмът не се стремеше да направи от всички свои последователи, той просто извращаваше религиозните понятия и внедряваше в съзнанието на хората цинични изкривявания. А да се върнем към първичната чистота на онова, което е извратено от съзнанието, е много трудно.

- В покаянието ли е спасението на Русия?

- Само в покаянието. За това говоря не само аз. За покаяние са проповядвали и такива подвижници от миналото като свети Йоан Кронщадски, и на настоящето - като архимандрит Йоан Крестиянкин. Той казва: „Необходимо е да се разбере, че съществува съответствие между външната съдба на нашата родина и вътрешното състояние на народния дух. Както грехът е довел до катастрофа, така и покаянието може да доведе до възстановяването на Русия“.

За да се служи дейно за покаянието на Русия, всеки от нас трябва да е верен на Светото Православие. Да бъде готов към изповедничество, към понасяне на гонения и житейски тегоби. А за онези, които засега само стоят на прага на Църквата, верният начин е да започнат от малкото. Да започнат непрекъснато да посещават неделните Богослужения. Ако всеки руски човек започне всяка неделя да посещава храма, то постепенно цяла Русия ще достигне до осъзнаването на това, какво е необходимо за спасението. И тогава няма да бъдат страшни мрежите на лукавия.

Беседата води Вячеслав Данилов

Вестник “Православный Санкт-Петербург”, 1995, № 9.

ПОСЛЕДОВАНИЕ ЗА ОТРИЧАНЕ ОТ ЗАНИМАНИЯ С ОКУЛТИЗЪМ

В нашето време на всеобща бездуховност тъмните сили действат особено решително и неприкрито. Окултно и сатанистки учения и занимания се разляха нашироко по цялата земя. Те имат различни наименования: екстрасензорика, биоенергетика, астрология, народна и нетрадиционна медицина, кодиране, магия, чародейство, спиритизъм, парапсихология, телекинеза, контактуване с “висшия разум”, хипноза, лечителство, йога и други източни култове, медитация и .., те нямат край. Но ако не се спираме върху външните им различия, всичките те са свързани от един общ

източник и една обща цел - отдалечаването на човека от Бога и въвличането му в общение със сатаната. Отстъплението от Истините на Христовата църква е довело до загуба на духовни ориентири и до забравянето на елементарни религиозни знания. Вследствие на това болшинството начинаещи окултисти са искрено уверени, че окултните занимания приближават до Бога. И още повече, те пращат учениците и пациентите си в Църквата, за да приемат кръщение и да се причастяват, и често се обиждат, когато служителите на Православната църква ги критикуват за заниманията им. Трябва да се помни, че съществуват два вида магия: черна и бяла. Черната е откровено вършене на зло срещу човека, причиняване на нещастие, болест или смърт. Тя напомня убиец с опръскана с кръв брадва в ръка и затова е лесно да я разпознаеш. Бялата е друга магия, която се прикрива и маскира като добро. Хората, които се занимават с нея, често се опитват да се опрат на авторитета на Църквата и говорят за някакви лечебни сили, които владеят. Тази магия се крие зад благодушие и дори зад външна църковност така, както и убиецът може следващия път да дойде не с брадва, а като най-близък приятел и скрит зад маската си, още по-лесно да извърши черното си дело.

Днес около чародеите е широко. Река от литература на окултна тематика и източни религии залива книжния пазар. Телевизионни предавания с участието на астролози и екстрасенси събират многомилionни аудитории. В услуга на желаещите да се занимават с окултизъм изникват школи с разнообразни профили, обучението в които гарантира за кратък срок гарантирано придобиване на “свръхчовешки способности”... Но за беда цената за тези “способности” е безсмъртната душа на ученика. Сатаната винаги е бил “човекоубиец”. Обръщането към него за придобиване на временни блага и необичайни способности се превръща в разрушаване на личността и общуване с тъмните и зли духове тук, в този живот, и вечни мъки заедно с него в бъдещия. Доброволното обръщане към падналите духове неизбежно довежда до мъчителна робство. Демонът, дори за миг да обладае личността, никога повече не ще изостави предалия му се дотогава, докато не го оприличи на себе си и не го доведе до самоубийство. Стандартни последици от окултните занимания са разстройствата на волята и психиката, различни видове лудост, мъчителни видения, маниакално-депресивни психози, изтощени на организма в резултат на “енергийна връзка” с посилен екстрасенс - “вампир” и много други. Подобни явления се забелязват и у тези, които са се обръщали за помощ към екстрасенси, а също така и у такива, които от любопитство са призовавали духове на спиритически сеанси или пък са присъствали на екстазите на естрадните заклинатели. Изпитали върху себе си отрицателните последици от общуването с бесовете и ужасени от поведението си, такива хора често се обръщат за помощ към Църквата и в края на краищата все пак идват при Бога. Днес ние често можем да видим врачки, които пристъпват към изповед. Но да се отхвърли властта на тъмните сили съвсем не е лесно. Сатаната ще направи всичко, за да задържи изплъзващата му се жертва.

За съжаление дори искреното покаяние за такъв грях като заниманието с окултизъм не освобождава веднага от последиците му. Такъв човек още дълго може да изпитва върху себе си въздействието на демоните, което се изразява в периодично усилване на страстите, прииждане на богохулни помисли, изостряне на нервно-психическите разстройства, влечение към самоубийство, възобновяване на виденията, запазване на “енергийните връзки” и дори в преки сетивни нападения от бесовете било насън, било

наяве. Както показва опитът, полезно за пресичането на тези явления се оказва съвършеното отричане от окултни занимания според последованието, което публикуваме тук. Отричането се извършва обезателно през време на таинството изповед, при която се препоръчва каещият се да изповяда подробно не само греховете си, свързани с окултизма, но и тези, които е извършил от седемгодишната си възраст до днес.

В името на Отца и Сина и Светия Дух. Амин.

След приемането на подробната изповед свещеникът не чете разрешителна молитва, а пита каещия се: „Желаеш ли да се отречеш от пагубните за душата и тялото занимания с окултизъм?“

Каещият се отговаря: „Желая това от цялото си сърце.“

В: „Признаваш ли, че заниманията с различните видове окултизъм, като екстрасензорика, биоенергетика, безконтактен масаж, хипноза, “народно” лечителство, нетрадиционна медицина, кодиране, правене и разваляне на магии, чародейство, гадаене, контактуване с духове, предизвикващи полтъргайст, спиритизъм, астрология, контактуване с “висшия разум”, включване към “космически енергии”, контактуване с НЛО, парапсихология, йога и други източни култове, медитация, а също така и с всички останали видове окултизъм, довеждат до задълбочено общуване с падналите духове?“

О: „Признавам и се разкайвам за тези си занимания.“

В: „Разкайваш ли се за придобиването, съхраняването, изучаването и разпространяването на литература с окултна тематика, за посещение на лекции и практически упражнения, за гледане на филми и фотоматериали, а също и в пропаганда и разпространение на окултното знание?“

О: „Разкайвам се от цялото си сърце и обещавам да унищожа всичката използвана от мен и посветена на окултното знание литература.“

В: „Разкайваш ли се за тежкия грях на привличане ближния към окултни занимания?“

О: „Искрено се разкайвам за този тежък грях и обещавам да положа всички усилия, за да убедя подведените от мене да изоставят тези богопротивни занимания.“

В: „Признаваш ли, че свръхестествените “способности” и “дарове”, придобити при заниманията с окултизъм, имат за свое начало сатанинската сила и ще се откажеш ли от тях?“

О: „Признавам, че Подател на всички блага е Бог, а източникът на моите “свръхчовешки способности” са падналите духове. Признавам, че да се ползвам от тях означава да служа на сатаната и неговите ангели. Занапред обещавам никога да не прибягвам към тези “способности”.“

В: „Отречи се от сатаната и от сатанинските занимания с окултизъм!“

О: „Отричам се от сатаната и всичките му дела, от всичките му ангели, цялата му гордост и всичкото му служение посредством заниманията ми с ... (тук каещият се назовава конкретният вид окултизъм, с който се е занимавал. Отричането се повтаря три пъти).

В: „Обещаваеш ли занапред да не се занимаваш с окултизъм?“

О: „Обещавам.“

В: „Обещаваеш ли да пребиваваеш в послушание към църковната свещенойерархия и пастирите на Православната църква?“

О: „Обещавам и като доказателство за това целувам Кръста и Евангелието на моя Господ Иисус Христос. Амин.“

Каещият се целува Кръста и Евангелието, а след това свещеникът прочита над него обичайната разрешителна молитва.

По аналогичен начин се изгражда и изповедта на тези, които не са се занимавали целенасочено с окултни науки, но са се обръщали за помощ към окултисти.